

**SUE
GRAFTON**

ATES'in 'A'si

OĞLAK POLİSİYE
Ateş'in A'sı
Sue Grafton
Çeviren: Mehmet Harmancı

m

OĞLAK POLİSİYE
Ateş' in A'sı
Sue Grafton
Çeviren: Mehmet Harmancı

OĞLAK/ EDEBİYAT / POLİSİYE

"Ateş'in "A"sı / Sue Grafton

© Sue Grafton / Kesim Telif Hakları A|ansı. 1906 / Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. ŞU., 1996

Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli

Kapak tasarımı: Işıl Döneray

Dizgi düzeni: GillSans Light 10/12 pt.

Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları

Baskı: Şefik Matbaası, Tel: 551 55 87

Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şii.

Genel Yönetim: Senay Haznerlaroglu

Yayın Yönetmeni: Raşil Çavaş

Meşrutiyet Caddesi, Kiblelizade Sokak 1 Tepe Han D:6

Şişhane-İstanbul Tel: 251 71 08-09, Faks: 293 65 50

Birinci baskı: Haziran 1996 ISBN 975-329-091 -8

Beni bu yolda cesaretlendiren babam,
CHIP GRAFTONa

Kitabın yazan, çok değerli yardımları için aşağıda adı verilenlere teşekkür eder:
Steven Humphrey, Roger Long, Alan Tivoli, Barbara Stephans, her ikisi de Columbus, Ohio'da bulunan Investigations Unlimited'dan Marlin D. Ketter ile Driscoll and Associates Investigations'dan Joe Driscoll, Santa Barbara Polis Müdürü William Christensen.

1

Adım Kinsey Millhone. California eyaletinde özel detektiflik yapma ruhsatım var. Otuz iki yaşındayım, iki kere boşandım, çocuğum yok. Önceki gün birini

öldürdüm ve bunun vicdan azabını çekmekteyim. Hoş bir insanım ve pek çok arkadaşım var. Oturduğum daire küçük ama ben sıkışık yerlerde yaşamaktan hoşlanırım. Yaşamımın büyük bir bölümünü karavanlarda geçirmişsem de, son zamanlarda onlar da hoşlanmadığım kadar lüks olduklarından şimdi tek odalı bir "bekâr" evinde yaşıyorum. Evcil hayvanım yok. Saksı içinde çiçek de yetiştirmem. Zamanımın büyük bir bölümünü yolda geçirdiğimden arkamda birşeyler bırakmaktan hoşlanmam. Mesleğimin tehlikeleri dışında yaşamım hep sıradan, olaysız ve iyi geçmiştir. Birini öldürmek bana çok garip geliyor ve bunu kafamda çözümleyebilmiş değilim. Polise ifademi verip tutanağın her sayfasını parafe ederek sonunu imzaladım. Büro dosyalarım için de aynı ifadeyi yazdım. Her iki belgenin de dili tarafsızdır ve ikisi de yeterli değildir.

§

Nikki Fife büroma ilk kez üç hafta önce geldi. Bürom bir zamanlar çalıştığım California Fidelity Sigorta Şirketi'nin bürolarının bulunduğu binanın küçük bir köşesidir. Şirketle olan ilişkimiz şimdilerde pek gevşek. Santa Teresa'nın ana caddesine bakan balkonlu ve girişi ayrı iki oda karşılığında onlar için zaman zaman bazı araştırmalar yaparım. Ben yokken gelen telefonları alan bir yanıtalama servisine aboneyim ve kendi defterlerimi kendim tutarım. Çok kazanmam ama iki yakamı bir araya da getirebilmekteyim.

Sabah çoğunlukla sokaktaydım ve büroya fotoğraf makinemi almak için dönmüştüm. Nikki Fife kapımın önündeki koridorda bekliyordu. Onunla hiç tanışmamıştım ama sekiz yıl önce kentin ileri gelen boşanma avukatlarından olan kocası Laurence'i öldürmekten hüküm giydiği davasında bulunmuştum. Nikki o zaman göz alıcı beyaza yakın sarı saçlı, kara gözlü ve pürüzsüz tenli, otuzuna yakın bir kadındı. Şimdi herhalde yüksek nişastalı olan cezaevi yemekleri sonunda yüzü biraz dolgunlaşmışsa da, hâlâ o zaman cinayeti o kadar inanılmaz yapan o uçucu güzelliğe sahipti. Saçları artık doğal rengi olan renksiz denecek kadar açık kumrala dönüşmüştü. Otuz beş otuz altı yaşlarında olmalıydı ve California Kadınlar Cezaevi yüzünde belirli bir çizgi bırakmamıştı.

Önce hiçbir şey söylemedim; kapıyı açıp içeri aldım. "Kim olduğumu biliyorsunuz" dedi. "Kocanız hesabına bir iki kere çalışmıştım." Dikkatle baktı bana. "Bunun boyutları neydi?"

Ne demek istediğini anlamıştım. "Siz yargılanırken ben de mahkemedeydim" dedim. "Ama onunla kişisel bir ilişkim olup olmadığını soruyorsanız, yanıt hayırdır. Benim tipim değildi. Kahve ister misiniz?"

Kadın hemen hemen gözle görülmeyecek kadar rahatlamış olarak başını salladı. Kahve güğümünü dolabın altından çıkartıp kapının ardındaki Sparkletts içme suyu şişesinden doldurdum. Zahmete girdiğimi söylememesinden hoşlanmıştım.

Filtreyi ve çekilmiş kahveyi yerleştirip fişi prize soktum. Fokurtu, tıpkı bir akvaryumun pompasının sesi gibi huzur veriyordu.

Nikki sanki bütün duygu dışlıları boşa alınmış gibi hiç kıpırdamadan oturuyordu. Tikleri yoktu, sigara içmiyor, saçlarını büküyordu. Döner koltuğuma oturdum. "Ne zaman salıverildiniz?" "Bir hafta oldu." "Özgürlük nasıl?"

Omuzlarını silktilti. "İyi herhalde, ama ben ötekisine de alıştım. Sandığınızdan daha iyidir."

Küçük buzdolabımdan küçük bir kutu süt çıkardım. Buzdolabının üstünde hep temiz tuttuğum kupalardan ikisini alıp kahveyi doldurdum. Nikki kahvesini bir teşekkür mırıldanmasıyla aldı.

"Belki daha önce de duymuştunuz" dedi. "Laurence'ı ben öldürmedim ve sizden onun katilini bulmanızı istiyorum,"

"Neden bu kadar beklediniz? Cezaevindeyken bir araştırma başlatabilir ve belki de biraz daha erken çıkabilirdiniz."

Nikki hafifçe gülümsedi. "Ben masum olduğumu yıllardır iddia ediyorum. Bana kim inandı bugüne kadar? Suçlandığım anda inanırlılığımı kaybettim. Şimdi onu geri istiyorum. Ve bu işi bana yapan kimseyi öğrenmek istiyorum."

Gözlerinin kara olduğunu sanmıştım ama şimdi metalik gri olduğunu görüyordum. Bakışları sanki içlerindeki ışık giderek soluyomnuş gibiydi. Fazla umudu olmayan bir kadına benziyordu. Ben onun suçlu olduğuna asla inanmamıştım ama şimdi beni bundan o kadar emin kılan şeyin ne olduğunu hatırlamıyordum. Tutkusuz bir kadına benziyordu, onun herhangi bir şeyi öldürecek kadar ilgi duyabileceğini düşünemiyordum.

"Anlatmak ister misiniz?"

Nikki kahvesinden bir yudum aldıktan sonra kupayı masamın üstüne bıraktı.

"Laurence'la dört yıldan biraz uzun bir süre evli kaldım, ilk altı aydan sonra bana ihanete başlamıştı. Bunun benim için neden bir şok olduğunu anlamış değildim. Aslında ben kendisiyle daha birinci karısıyla evliyken tanışmıştım ve benimle ona ihanet etmişti. Bir metres olmanın bir tür egoizmi var sanırım. Her neyse, kadının durumuna düşmeyi beklememiştim ve bundan hiç hoşlanmamıştım."

"Savcıya göre onu bu yüzden öldürmüştünüz."

"Bakın, onların birini mahkûm ettirmeleri gerekirdi," Nikki ilk kez bir enerji belirtisi gösteriyordu. "Son sekiz yılı şöyle ya da böyle katillerle geçirdim ve inanın bana, neden duygusuzluk değildir. Sizden nefret edenleri öldürürsünüz, öfkeye kapılıp öldürürsünüz ya da intikam almak için öldürürsünüz, ama kayıtsız olduğunuz birini öldürmezsiniz. Laurence öldüğünde artık ona metelik bile vermiyordum. Onun başka kadınlarla ilgisini ilk öğrendiğimde ona olan sevgimi kaybettim. Bütün bunları sistemimden atmam biraz uzun sürdü..."

"O günlüğün nedeni bu muydu?"

"Elbette, önceleri izlemiştim. Her ihanetini ayrıntılarıyla yazdım. Telefon konuşmalarını dinledim. Onu kentte izledim. Sonra durum konusunda çok daha tedbirli olmaya başladı, ben de ilgimi kaybettim. Ondan sonra da aldırmadım."

Yüzü kızarmıştı, ona kendine gelmesi için bir süre tanıdım. "Onu kıskançlık ya da öfke sonunda öldürmüşüm gibi görüldüğünü biliyorum, ama benim bunlara gerçekten aldırıldığım yoktu. O öldüğünde artık kendi yaşamıma devam etmek istiyordum. Okula dönecek ve kendi işime bakacaktım. O kendi yoluna gitti, ben kendi yoluma..." Sesi zayıfladı ve kesildi.

"Onu kim öldürdü dersiniz?"

"Onu öldürmek isteyenlerin çok olduğunu sanıyorum. Ama öldürüp öldürmedikleri başka bir konudur. Demek istediğim, bir iki tahmin yapabilirim, ama elimde hiçbir kanıt yok. O yüzden buradayım zaten."

"Neden bana geldiniz?"

Yüzü yine hafifçe kızardı. "Kentte iki büyük şirkete başvurdum ama beni reddettiler. Laurence'ın eski telefon rehberinde adınıza rastladım. Onun bir zamanlar kendisine özel detektif tutmuş olması ilginçti. Sizi araştırdım. Cinayet masasından Con Dolan'a sordum."

Kaşlarını çattım. "Bu olaya o bakmıştı, değil mi?"

Nikki başını salladı. "Evet. Sizin iyi bir belleğiniz olduğunu söyledi. Her şeyi yeni baştan anlatmak istemiordum."

"Ya Dolan? O sizin masum olduğunuza inanıyor mu?" "Sanmam, ama cezayı çektiğime göre o ne karışır ki?"

Bir an yüzünü inceledim. Açık sözlüydü ve söyledikleri saçma değildi. Laurence Fife güç bir insandı. Ondan ben de pek hoşlanmamıştım. Nikki eğer suçluysa, olayı tekrar canlandırmasının kendisine ne yarar sağlayacağını göremiyordum. Sıkıntıları artık sona ermişti ve topluma olan sözde borcu ödenmişti.

"Biraz düşüneyim" dedim. "Sizi bugün arar ve kararımı bildiririm."

"Buna memnun olurum. Param var."

"Eski olayları ortaya çıkarmak için para istemem, Bayan Fife. Yapanı bulsak bile, bunu kanıtlamak gerek ve aradan bu kadar zaman geçtikten sonra bu güç olabilir. Eski dosyaları karıştırıp duruma bir göz atmak isterim."

Büyük deri çantasından bir zarf çıkardı. "Bende bazı gazete kesikleri var.

İsterseniz bunları size bırakabilirim. Beni bu numarada bulacaksınız."

El sıkıştık. Eli serin ve küçüktü ama tutuşu güçlüydü. "Bana Nikki deyin. Lütfen."

"Sizi arayacağım" dedim.

Bir sigorta tazminat iddiası için bir kaldırımdaki çatlakların resmini çekmek zorunda olduğumdan, ondan hemen sonra bürodan çıkıp Volkswagen'ime bindim. Ben otomobillerimi epey kalabalık severdim ve bunun içinde de dosyalar, hukuk kitapları, küçük otomatik tabancamın bulunduğu evrak çantası, karton kutular ve bir müşterimin verdiği bir koli yağ vardı. Adam iki sahtekâr tarafından onların yağ şirketine iki bin dolarlık yatırım yapmasına ikna edilmişti. Motor yağı gerçekte ama onların değildi; adamlar yağı Sears'den almışlar ve üzerine kendi etiketlerini yapıştırmışlardı. Onların izini bulmam bir buçuk günümü almıştı. Bunların yanı sıra arabada herhangi bir acil duruma göre bir de hazır valiz bulundururdum.

Aslında beni o kadar hızlı isteyenler için çalışmazdım ya. Ama yine de bir gecelik, dış fırçası ve bir takım temiz iç çamaşırımın el altında bulunması bana bir güvence

verirdi. Benim de kendime göre küçük garipliklerim var herhalde. VW '68 modeldi. İyi bir bakıma ihtiyacı vardı ama ben bunun için pek zaman bulamazdım.

Otomobili sürerken Nikki'yi düşündüm. Gazete kesikleriyle dolu zarfı yanımdaki koltuğun üzerine atmıştım ama aslında onlara bakmam gerekmiyordu. Laurence Fife pek çok boşanma davası almıştı ve mahkemede hızla sonuca giden bir insan olarak ün salmıştı. Soğuktu, metodikti ve vicdansızdı, her türlü avantajdan yararlanırdı. Pek çok eyalette olduğu gibi California'da da boşanmak için nedenler, şiddetli geçimsizlik ya da tedavisi olmayan deliliktir ki, bu da eski günlerin boşanma avukatlarının ve özel detektiflerinin başlıca başvurdıkları kaynak olan düzmece zina iddialarını ortadan silmiştir. Parasal anlaşmalar ve çocukların velayeti hâlâ vardı ve Laurence Fife müvekkillerinin her istediklerini elde ederdi. Müvekkillerinin çoğu kadındı. Mahkeme dışında başka bir ünü vardı ve söylentilere göre davanın başı ile sonu arasındaki o güç dönemde pek çok kırık kalbi onarmıştı.

Ben onu fazla kurnaz, hemen hemen mizah duygusu olmayan, ama işini bilen bir insan olarak tanımıştım; talimatları çok kesin ve parası peşin olduğu için çalışması kolay bir insandı. Ondan nefret eden çok kişi vardı: Erkekler aldığı ücret, kadınlar güvenlerine ihanet edildiği için. Öldüğünde otuz dokuz yaşındaydı, Nikki'nin yargılanıp suçlu bulunması sadece talihsizlikti. Bir manyak katilin bulunduğu kesinlikle belli olan vakalar dışında polis cinayetlerin tanıdığımız ve sevdiğimiz insanlar tarafından işlendiğine inanmak ister ve çoğunlukla da haklıdır. Bu, beş kişilik bir aileyle yemeğe oturduğunuzda tüylerinizi ürperten bir düşüncedir. Tabaklarına bakan beş olası katil.

Hatırlayabildiğim kadarıyla Laurence Fife öldürüldüğü gece avukat ortağı Charlie Scorsoni ile içmişti. Nikki Junior League'in bir toplantısındaydı. Eve geceyarısı gelen Laurence'den önce dönmüştü. Laurence yatmadan önce alerjisi için ilaç alırdı ve o gece de her zamanki hapı içmişti. İki saat sonra mide bulantısı ve kusmayla uyanmış, şiddetli mide krampları çekmişti. Sabaha kalmadan da ölmüştü. Otopsi raporuna göre toz halinde dövülmüş ve hapının yerine konulmuş zakkum içmişti. Bu pek kurnazca bir yol değilse de, etkindir. Zakkum California'da bol bulunan bir bitkidir. Fife'lann arka bahçesinde bile bir tane vardı. İlaç kutusunda Nikki'nin parmak izleri de bulunmuştu. Nikki'nin eşyaları arasında bulunan bir günlükte onun kocasının ihanetlerini bildiği, öfkelenip kırıldığı ve boşanmayı düşündüğü yazılıydı. Savcı Laurence Fife'dan kimsenin büyük bir tazminat almadan boşanamayacağını gayet sağlam bir şekilde kanıtlamıştı. Daha önce de evlenip boşanmıştı ve boşanma işlerini başka bir avukat yürütmüşse de, orada bile Laurence'in izleri seziliyordu. Çocuklarının velayetini almış ve parasal bakımdan daha kârlı çıkmıştı. California eyaleti varlığın bölünmesinde çok titizse de, Laurence Fife durumu öyle bir idare etmişti ki, yüzde ellilik bir bölüm bile kendisine aslan payını vermişti. Nikki Fife ondan hukuken kurtulamayacağını bildiği için başka yollara başvurmuştu.

Nikki'nin nedeni vardı. İmkânı vardı. Büyük jüri kanıtları inceledikten sonra yargılamaya karar vermişti. Mahkeme bir kere başlayınca da, artık sorun on iki insanı inandırabilmektir. Savcı dersini iyi çalışmıştı. Nikki Los Angeles'ten Wilfred Brentnell'i tutmuştu. Brentnell kaybedilmiş davaların koruyucu meleği olarak ün salmıştı. Bir bakıma bu Nikki'nin suçunu kabul etmesiydi. Mahkeme sansasyonel bir havaya girmişti. Kadın güzeldi. Ailesinden gelen bir zenginliği vardı. Halk meraklı ve kent küçüktü. Hepsi bir araya gelince kaçırılmayacak bir olay olmuştu.

2

Santa Teresa Güney California'nın Sierra Madre dağları ile Pasifik Okyanusu arasında zenginler için bir cennet olan seksen bin kişilik bir kenttir. Kamu binaları eski İspanyol misyonerliklerine, özel evler dergilerden çıkmışa benzerler, palmiye ağaçları gayet titizlikle tıraş edilmiştir ve marinası mavi-gri tepelerin altında bir kartpostal kadar güzeldir. Kent içindeki binaların çoğu iki üç katlı olup, kireç badanalı ve kırmızı kiremitlidir ve mor begonvillerle çevrilidir. Yoksulların ahşap bungalovlarına bile sefil denemez.

Emniyet Müdürlüğü kentin merkezinde, alçak taş duvarlı ve çiçekli ağaçların sıralandığı nane yeşiline boyanmış evlerin bulunduğu bir ara sokaktadır. Güney California'da kış sadece kapalı bir havadır ve müjdecisi sonbahar değil yangınlardır. Yangın mevsiminden sonra toprak kaymaları gelir. Ve sonra statüko yeniden sağlanır, her şey eskisi gibi devam eder. Ama şimdi Mayıs ayındaydık. Filmi banyo için bıraktıktan sonra Teğmen Dolan'la görüşmek için Cinayet Masası'na uğradım. Con elli beş altmış yaşlarında bakımsız görümlü bir insandır. Gözlerinin altında torbalar, uzamış kır sakallar, dolgun bir yüz, bir erkek briyantini ile tepedeki çıplaklığı örtecek biçimde taranmış saçlar. Aslında içki kokan, köprüaltlarında yaşayıp kendi ayakkabılarına kusacakmış gibi bir hali vardır. Ama bu onun çok kurnaz olmadığı demek değildir. Con Dolan sıradan bir hırsızdan çok zekidir. Katilleri genelde yakalar ve tahminlerinde çok seyrek olarak yanılır. Düşünmede onu geçen pek az insan vardır; bunun neden böyle olduğunu bilmiyorsam da, belleğinin çok berrak ve acımasız olduğunu bilirim. Her neyse, neden geldiğimi biliyordu ve tek kelime söylemeden beni odasına aldı.

Con Dolan'ın yazıhanesi olarak kullandığı oda başka yerlerde ancak sekreter odası olabilirdi. Con kapalı yerlerden hoşlanmaz, mahremiyete de pek aldırmaz etmezdi. İşlerini iskemlesini iki ayağı üzerinde geriye iterek ve çevresinde olup bitene pek dikkat etmeyerek yürütürdü. Bu durumda pek çok bilgi elde eder ve adamlarıyla gereksiz konuşmalar yapmaktan kurtulurdu. Detektiflerinin ne zaman gelip gittiklerini, kimin sorguya çekilmek üzere getirildiğini ve raporların neden zamanında verilmediğini bilirdi.

"Senin için ne yapabilirim?" dedi ama,sesinde öyle yardımcı olmak istediğini bildiren bir ton yoktu.

"Laurence Fife dosyasına bakmak istiyordum."

Kaşları hafifçe kalktı. "Bu müdürlük politikasına aykırıdır. Burası halk kütüphanesi değil."

"Onları alıp götürmek istemiş değilim. Sadece bakacağım. Buna daha önce izin vermiştin."

"Bir kere."

"Ben sana pek çok bilgi verdim. Neden şimdi duraksıyorsun ki?"

"O dosya kapanmıştır."

"O zaman hiçbir itirazın olmamalı. Bu kimsenin mahremiyetine girmek sayılmaz ki."

Con ağır ağır elindeki kalemle masasına vurarak neşesiz bir tavırla gülümsedi. Beni reddetmek gücüne sahip olmasından zevk alır gibiydi. "Kadın onu öldürdü, Kinsey. Bu kadar işte."

"Ona beni aramasını sen söylemişsin. Eğer kuşkun yoksa bunu neden yaptın ki?"

"Benim kuşkularımın Laurence Fife ile hiçbir ilgisi yok." "Ne var o halde?"

"Bu işte gözle görünenden başka şeyler de var" diye kaçamak bir yanıt verdi.

"Belki de elimizde olanı korumak istiyoruz."

"Sır mı saklıyoruz yoksa?"

"Bende senin hayal edebileceğinden çok sır vardır."

"Bende de" dedim. "Şimdi neden kalkmış oyun oynuyoruz ki?"

Bana bıkkınlık ya da bambaşka bir şeyi ifade eder bir şekilde baktı. Aklından geçenlerin okunması güç bir erkekti."

Senin gibi insanlar hakkında ne düşündüğümü bilirsin" dedi.

"Bak, bildiğim kadarıyla aynı isteyiz. Seninle açık konuşacağım. Kentteki öteki özel detektiflerle ne alıp veremeyeceğin var bilmiyorum ama, ben senin yoluna çıkmamaya çalışırım ve yaptığın işe saygı duyarım. Birbirimizle neden işbirliği yapamayacağımızı hiç anlamıyorum doğrusu."

Bir an yüzüme baktı, pes etmişçesine ağzı kıvrıldı. "Flört etmesini öğrensen ağzımdan daha fazla şey alabilirdin" dedi.

"Hayır, alamazdım. Sen kadınları baş belası olarak görürsün. Eğer seninle flört etmeye kalkışsam, başımı okşar ve beni yanından savardın."

Önüne attığım bu yemi yutmadı ama uzanıp telefonu açtı, Kimlik Teşhisi ve Kayıt bürosunun numarasını çevirdi.

"Ben Dolan. Emerald bana Laurence Fife dosyasını getirsin." Telefonu kapattıktan sonra arkasına yaslanıp bana düşünce ve hoşnutsuzluk karışımı bir bakışla baktı.

"Bu işi ele alış biçiminden dolayı bir şikâyet duymak istemiyorum. Eğer herhangi birinden ki, burada hem taciz edilen bir tanıktan hem de benim ya da başkalarının adamlarından söz etmekteyim- canına okurum. Anlaşıldı mı?"

Üç parmağımı alnıma değdirdim. "İzci sözü."

"Sen ne zaman izcilik yaptın ki?"

"Bir zamanlar en az bir hafta izci olmuştum. Anneler Günü'nde bir mendile gül resmi yapmamız istenince çok aptalca bulup istifa etmiştim."

Gülümsemedi bile. Dosyalar gelince, "Teğmen Becker'in odasını kullanabilirsin" dedi. "Başımıza bir dert açmamaya dikkat et."

Becker'in odasına gittim.

Dosyanın içindeki kâğıtları düzenlemem iki saatimi aldı ama sonunda Con'un bana dosyayı göstermek istememesinin nedenini anlamaya başladım: Batı Los Angeles emniyetinden ikinci bir cinayet konusunda bir sürü teleks gelmişti, ilk başta bir yanlışlık olduğunu, başka bir vakanın kâğıtlarının yanlışlıkla bu dosyaya konulduğunu sandım. Ancak ayrıntılar neredeyse kâğıttan fırlayıp gözüme girecekti ve bunun ne sonuçlar doğurabileceği kalp atışlarımı hızlandırmıştı, Libby Glass adında, yirmi dört yaşında beyaz bir kadın Laurence Fife öldükten dört gün sonra öğütülmüş zakkum yiyerek ölmüştü. Kadın Laurence Fife'in avukatlık şirketini temsil eden bir iş idaresi şirketi olan Haycraft ve McNiece'de çalışıyordu. Bu ne demek oluyordu?

Soruşturma raporlarını inceleyerek olayı, bölümler arası taporlardan ve Santa Teresa ile Los Angeles emniyetleri arasındaki telefonların kurşunkalemle tutulmuş kayıtlarından izlemeye çalıştım. Bir notta kadının daire kapısının anahtarının Laurence Fife'in çekmecesindeki anahtarlıkta bulunduğu belirtiliyordu. Kızın anababasıyla yapılan uzun bir görüşmeden bir sonuç çıkmamıştı. Kadının "adı belirtilmeyen Santa Teresa'lı bir avukat ile romantik bir ilişkisi olduğuna inanan Lyle Abernathy adındaki eski erkek arkadaşının bir ifadesi vardı ama kimse bundan daha ileri gidebilmiş değildi. Yine de, bir bağlantı vardı ve Nikki Fife'in sözde öfkesinin hedefinin kocasının dışında onun sevgilisini de kapsamış olduğu düşünülebilirdi.

Bunca yıl sonra ne kadar işe yarayacağını bilemeden son bilinen adresleri ve telefon numaralarını kaydettikten sonra yerimden kalkıp kapıya gittim. Con Teğmen Becker'le konuşuyordu ama benim ne istediğimi biliyor olmalıydı ki, önemli noktayı kaçırmamış olduğuma sevinmiş bir tavırla izin istedi. Ben kapı önünde kendisini bekliyordum.

"Bütün bunların ne demek olduğunu bana anlatmak ister miydin?" dedim, Yüzünde hoşlanmış bir hava vardı ama bir de sıkıntı seziliyordu. "Tutturamadık" dedi.

"Onu da Nikki'nin öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" "Öyle olduğuna iddiaya girmeye hazırım." "Ama savcı öyle görmemiş."

Omuzlarını silkerek ellerini ceplerine soktu. "Benim adamlarımı işe devam ettirmediler."

"Dosyadaki her şey dolaylıydı ama" dedim.

"Evet."

Ağzımı kapatıp temizlenmeye çok ihtiyaç gösteren pencerelere baktım. Olayların bu yola dökülmesinden hoşlanmamıştım ve o da bunu biliyor gibiydi. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı,

"Nikki'yi o cinayetten suçlayabilirdim sanırım, ama savcının acelesi vardı ve kendi davasını tehlikeye atmak istemiyordu. Kötü politika. Kinsey, sen bu nedenle polislikten hoşlanma-mıştın. Boynunda bir kayışla çalışmak sana göre değildi."

"Hâlâ da değil" dedim.

"Belki de sana bu yüzden yardım ediyorum." Gözlerinde kurnazca bir bakış vardı.

"Peki, olayın sonrası?"

"Orasını yaptık. Libby Glass olayı üzerinde biz de, Batı Los Angeles emniyeti de aylarca çalıştık. Ama hiçbir şey bulamadık. Tanık yok. Muhbir yok. Nikki Fife'in olay yerinde olduğunu kanıtlayacak bir parmakızı yok. Nikki'nin Libby Glass'ı tanıdığını bile kanıtlayamadık."

"Senin dosyanın tamamlanmasına benim yardımcı olacağımı mı düşünüyorsun?"

"Orasını bilemem. Bunu yapabilirsin de. İster inan ister inanma ama senin kötü bir detektif olduğunu sanmıyorum. Henüz gençsin, kimi zaman aşırıya kaçıyorsun ama hiç olmazsa temelde dürüstsün. Nikki'nin aleyhinde bir kanıt bulursan bunu saklayacağını sanmıyorum. Bunu yapar mıydın?"

"Eğer cinayeti o işlemişse, hayır,"

"O işlememişse o zaman kaygılanacak bir şeyin yok demektir."

"Con, Nikki Fife'in saklayacak bir şeyi olsaydı bu işi şimdi açmasının nedeni ne olabilir? O kadar da aptal değildir. Bundan ne kazanabilir ki?"

"Bunu bana sen söyle."

"Bak" dedim. "Ben onun Laurence'ı öldürdüğüne inanmıyorum, o yüzden onun bir başkasını da öldürdüğüne beni inandırmak kolay olmayacaktır."

İki masa ötede telefon çalınca Teğmen Becker Con'a bakarak parmağını kaldırdı.

Con bana gülümseyerek o yana gitti.

"İyi eğlenceler" dedi.

Herhangi bir şeyi atlamadığımdan emin olmak için dosyayı bir kere daha gözden geçirdikten sonra kapatıp masanın üzerinde bıraktım. Yanlarından geçerken Con Becker'le derin bir konuşmaya dalmıştı ve ikisi de bana bakmadılar. Libby Glass nlayı canımı sıkılmış ama aynı zamanda merakımı uyandırmıştı. Belki bu eski bir dosyanın yeniden açılmasından daha başka bir şeydi ve ortada sekiz yıllık izi soğumuş ipuçlarından başka şeyler de çıkabilecekti.

Büroma döndüğümde saat dördü çeyrek geçiyordu ve artık bir içkiye ihtiyacım vardı. Küçük buzdolabımdan bir şişe şarap çıkartıp mantarını çektim. İki kahve kupası hâlâ masamın üzerindeydiler, ikisini de çalkalayıp benimkini beni hafifçe ürpertecek kadar ekşi olan şarapla doldurdum. Sonra balkona çıkıp Santa Teresa'nın merkezinden geçen State caddesine baktım. Durduğum yerde bile ispanyol kiremitleri, kerpiç kemerler ve her yanda büyüyen begonvil sarmaşıkları vardı. Santa Teresa, ana caddesini ağaç dikerek darlaştıran ve günah çıkarma hücrelerini andıran telefon kulübeleri olan tek kenttir. Belime kadar gelen korkuluğa dayanıp şarabımı yudumladım. Deniz kokusu geliyordu; zihnimi boşaltarak aşağıdaki yayaları seyrettim bir süre. Nikki için çalışacağımı biliyordum, ama kendimi yapılması gereken işe vermeden bu birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Saat beşte yanıt servisine haber vererek evime gittim.

Santa Teresa'da oturduğum yerler içinde en iyisi şimdiki küçük evimdi. Apartman kıyı boyunca uzanan geniş caddeye paralel olan mütevazı bir sokaktaydı.

Çevredeki evlerin sahipleri çoğunlukla kentin sadece oteller ve limon bahçeleriyle

dolu olduğu günleri hatırlayan emeklilerdi. Seksen bir yaşındaki evsahibim Henry Pitts eski bir fırıncıydı ama şimdi müthiş derecede güç bulmacalar hazırlar ve onları önce benim üzerimde denemekten zevk alırdı. Aynı zamanda iri somunlar yapar ve bunları eski bir Shaker beşiğı içinde odamın önüne bırakırdı. Henry ekmeklerini ve diğerk hamur işlerini yakınlardaki bir lokantaya yemek karşılığı yapardı ve son günlerde kupon kesmekte epey us-talaşmıştı. İyi bir günündeysel elli dolarlık bakkaliye malzemesini 6,98 dolara almakla övünürdü. Bu alışveriş düşkünlüğü her nasılsa ona bir sürü külotlu çorap sağlardı ki, onları da bana verirdi. Henry Pitts'e yarı yarıya âşık olduğum söylenebilirdi.

Odam yatak, oturma, banyo, mutfak ve çamaşırlık olarak inşa edilmiş otuz metre karelik bir alandı. Burası eskiden Henry'nin garajıymış ve mutlulukla söyleyebilirim ki, ne kırmızı ispanyol çinileri ne de sarmaşıklan vardı.

Alüminyum ve hava geçirmeyen diğerk yapay malzemeden yapılmıştı ve boyaya badanaya hiç ihtiyaç göstermezdi. Mimari diye bir şey yok denilebilirdi, işte ben işten sonra genellikle bu rahat köşeye kaçardım ve oradan Nikki'ye telefon ederek bir içki içmek üzere randevulaştım.

3

Ben genelde mahallemizdeki Rosie adındaki bara giderim. Burası oturmadan önce iskemlenizin tozunu silmek gerekip gerekmediğine bakmanız gereken bir yerdir. Plastik iskemle döşemelerinin çatlakları çoraplarınızın arkasında küçük naylon topaklan bırakır ve siyah formika masaların üzerlerine yazılar kazınmıştır. Barın sol tarafında duvarda toz tutmuş doldurulmuş bir kılıçbalığı vardır ve Rosie sarhoşların onlara ucu lastikli oklar atmalarına izin vererek başka koşullarda sert bar kavgalarına dönüşecek olan saldırganlıkları ortadan kaldırır.

Yerin benim için çekici olmasının birkaç nedeni vardır. Bir kere evime yakındır ama turistler için fazla çekici bir yer değildir; bu da, çoğunlukla yarı yarıya boş olması ve özel konuşmalar için mükemmel bir yer olması demektir. Rosie'nin hafif Macar tadı olan yemekleri de çok iyidir. Henry Pitts, ekmekleri karşılığında yemeklerini orada yediğinden ben de hiç olmazsa onun ekmek ve hamur işlerini keyifle yerim. Rosie burnu neredeyse üst dudağına değecek olan, dar alınlı ve ucuz kızılâğaç mobilyası renginde boyalı saçlarıyla altmışlı yaşlarında olan bir kadındır. Ayrıca bir kaş kalemiyle gözlerini küçük gösterecek bazı numaraları da vardır.

Nikki o gece içeri duraksayarak girip çevreyi şöyle bir kolaçan etti. Sonra beni görünce boş masaların arasından yürüyüp benim genellikle oturduğum bölmeye geldi, karşıma oturup ceketini çıkardı. Nikki'ye huzursuz bakışlarla bakan Rosie salınarak yanımıza yaklaştı. Rosie benim Mafya tipleri ve uyuşturucu bağımlılarıyla iş yaptığıma inanır ve herhalde Nikki Fife'm hangi kategoriye girdiğini anlamaya çalışmaktaydı,

Hemen konuya girerek, "Yemek falan yiyecek misiniz?" ye sordu.

Nikki'ye baktım. "Yemek yedin mi?"

Başını salladı. Rosie sanki ben dilsiz ve sağır birinin sözlerini çeviriyormuşum gibi bana baktı.

"Bu akşam ne var?"

"Dana kavurma. Kuşbaşı et, bol soğan, paprika ve domates salçası. Bayılacaksın. Yaptığım en iyi şeydir. Henry'nin ekmekleri falan ve bir tabak da iyi peynir ve bir iki turşu."

Konuşurken siparişi de yazmakta olduğundan bizden bir onay falan beklediği yoktu, "Şarap da içeceksiniz. Ben seçerim."

Rosie gidince dosyalarda Libby Glass'ın öldürülmesi hakkında okuduklarımı anlattım ve Laurence'ın ev telefonuyla yapıldığı saptanan konuşmaları da belirttim.

"Onu tanır mıydın?"

Nikki başını salladı. "Adını duymuştum, mahkeme sırasında avukatımdan sanırım. Ama söylenenleri hatırlamıyorum."

"Laurence'ın ondan söz ettiğini hiç duymamış mıydın? Adını herhangi bir yerde yazılı görmemiş miydin?"

"Küçük aşk notları falan diyorsan, hayır. Laurence bu gibi konularda çok titizdi. Bir kere yazdığı mektuplar yüzünden bir boşanma davasına karışmıştı ve ondan sonra bir daha özel hiçbir şeyini yazmadı. Ben onun yeni bir serüvene girdiğini asla orada burada bıraktığı telefon numaralarından öğrenmiş değildim."

Bir an düşündüm. "Ya telefon faturaları? Onları da ortada bırakmaz mıydı?"

"Hayır. Bütün faturalar Los Angeles'deki muhasebe şirketine gönderilirdi."

"Ve hesaba da Libby Glass bakardı?"

"Anlaşıldığı kadarıyla."

"Böylece Laurence onu iş için aramış olabilir."

Nikki omuzlarını silkti. Daha önce olduğundan biraz daha uzaktı şimdi, onun olaylardan bir adım beride olduğunu hissettim yine. "Biriyle ilişkisi vardı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Gelip gidiş saatlerinden. Yüzündeki bakıştan." Geçmişini düşünürmüş gibi durakladı. "Kimi zaman yabancı bir sabun kokardı. Bunu yüzüne vurunca bürosuna bir duş yaptırttı ve orada evdeki marka sabunu kullanmaya başladı."

"Kadınları bürosuna mı alırdı?"

"Bunu ortağına sor" derken sesinde hiçbir kırgınlık yoktu. "Belki de bürodaki kanapede düzmüştür onları. Her neyse, durumu açığa vuran küçük şeylerdi. Şimdi anlatınca saçma geliyor •ma bir keresinde geldiğinde çoraplarını kıvrırmıştı. Yazdı ve tenis oynadığını söylemişti. Üzerinde tenis şortu vardı ve terliydi, ima bu tenis teri değildi. Onu o keresinde esaslı kıstırmıştım ama."

"Kendisini yüzlediğinde ne derdi sana?"

"Kimi zaman kabul ederdi. Neden olmasın ki? Elimde kanıt yoktu ve zaten bu eyalette zina boşanma nedeni sayılmaz."

Rosie şarabı ve kâğıt peçeteye sarılı çatal bıçağı getirişti. Yanımızdan uzaklaşana kadar ikimiz de konuşmadık.

"Eğer böyle bir insansa neden onunla evliliği sürdürdün?"

"Korkaklıktan herhalde. Sonunda onu nasıl olsa boşayacaktım ama kaybedecek çok şeyim vardı?"

"Oğlun mu?"

"Evet." Çenesinin gururdan mı yoksasavunmadan mı hafifçe kalktığını bilemeyeceğim. "Adı Colin. On iki yaşında. Monterey'de bir yatılı okulda."

"O zaman Laurence'ın çocukları da yanınızdaydı, değil mi?"

"Evet. ikisi de okula giden bir oğlanla bir kız." "Şimdi neredeler?"

"Hiçbir fikrim yok. Eski karısı buradadır. Merak ediyorsan ona sorabilirsin. Ben onlardan hiç haber almam."

"Çocuklar babalarının ölümünden seni suçladılar mı" "Herkes suçladı beni.

Herkes benim suçlu olduğuma inandı. Ve şimdi Con Dolan benim Libby Glass'ı da öldürdüğümü sanıyor, öyle mi? Söylemek istediğin bu değil miydi?"

"Dolan'ın ne düşündüğü kimin umurunda? Ben cinayeti senin işlemediğine inanıyorum ve bu işin üzerinde çalışacak olan da benim. Bu da aklıma bir şey getirdi. İşin parasal kısmını açıklığa kavuşturmamız gerek. Ben masraflar dışında saatte otuz dolar alırım. En azından bin dolar da avans isterim. Neyi ne kadar sürede yaptığımı belirten haftalık bir rapor veririm. Ayrıca benim bu iş sırasında başka işler de alıp kovalayabileceğim! bilmen gerekir."

Nikki çantasına uzanmıştı bile. Bir çek defteriyle bir kalem çıkardı. Ters yönden bakmama karşın çekin beş bin dolarlık olduğunu gördüm. Onun bu aldırmaçlığına hayran kalmıştım. Bir önceki çek koçanına bile bakmamıştı hesabında ne kadar para olduğunu anlamak için. Çeki bana uzattı ve ben de, sanki bu işleri onun kadar umursamazlıkla karşılanmışım gibi hemen çantama soktum.

Rosie yemeğimizi getirdi, önümüze birer tabak koyduktan sonra yemeye başlamamıza kadar yanımızda bekledi. "Çok güzel olmuş, Rosie" dedim.

Rosie olduğu yerde kıpırdandı ama gitmedi. Nikki'ye değil de, bana bakarak, "Belki de arkadaşınızın pek hoşuna gitmedi" dedi.

"Şahane" diye mırıldandı Nikki. "Gerçekten." "Sevmiş" dedim. Rosie'nin bakışları Nikki'nin yüzüne kaydı ve sonunda onun da yemeği benim kadar sevdiğine inandı. Yemek yerken havadan sudan söz ettik. İyi yemek ve şarap karşısında Nikki kontrolünü zayıflatıyor gibiydi. O soğuk ve kıpırtısız yüzeyin altında yaşam belirtileri görülmeye başlanmıştı. Sanki kendisini yıllarca hareketsiz bırakan bir lanetten yeni uyanıyormuş gibi.

"Sence nereden başlamalıyım?" diye sordum.

"Bilemem. O zaman sekreterini çok merak ederdim. Adı Sharon Napier'di.

Laurence'la tanıştığımızda yanında çalışıyordu, ama kadının davranışlarında garip bir şey vardı."

"Laurence'la ilişkisi var mıydı?"

"Sanmıyorum. Bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Aralarında cinsel bir ilişki olmadığına yemin edebilirdim, ama yine de bir şey vardı. Sharon kimi zaman Laurence'a karşı alaycı davranırdı ki, Laurence başka birinin böyle bir davranışına asla katlanmazdı. Bunu ilk duyduğumda kadını tersleyeceğini sanmıştım ama Laurence umursamadı bile. Sharon onun aksiliğini asla kabul etmez, işinde geç saatlere kadar kalmaz, büyük bir dava ile uğraştığında haftasonları çalışmazdı. Laurence de bundan hiç yakınmaz, ihtiyacı olduğu zaman

geçici bir iki yardımcı tutardı. Bu hiç de kendisine uyan bir davranış değildi, ona bunu sorduğumda sanki ben aklımı kaçırmışım gibi, önemsiz bir olaya zorla önem yüklemeye çalışmışım gibi davranırdı, Sharon öyle fabrikadan çıkma sekreter tiplerinden de değildi, çok güzeldi."

"Şimdi nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Nikki başını salladı. "Rivera'da otururdu ama şimdi orada değil. En azından telefon rehberinde yok."

Kadının bilinen son adresini kaydettim. "Onu iyi tanımıyordun anladığım kadarıyla."

Nikki omuzlarını silkti. "Büroya telefon ettiğimde aramızda öyle sıradan bir konuşma geçerdi, hepsi o kadar."

"Peki, ya arkadaşları ya da devam edebileceği yerler falan?"

"Bilmiyorum. Tahminime göre Sharon geliriyle uyumsuz bir hayat yaşıyordu. Her fırsat bulduğunda yolculuğa çıkardı ve o zamanlar benden iyi giyinirdi."

"Mahkemede tanıklık yapmıştı, değil mi?"

"Ne yazık ki, evet. Laurence'la bir iki kavgama tanık olmuştu ve tanıklığı da lehime olmadı tabii."

"Eh, bir bakmaya değer" dedim. "Onu bir araştıracağım. Laurence hakkında başka bir söyleyeceğin var mı? Öldüğü sırada herhangi büyük bir dava içinde miydi? Ya da kişisel bir anlaşmazlığı falan var mıydı?"

"Bilemem. O her zaman büyük işlerin içindeydi."

"Bence ilk olarak Charlie Scorsoni ile konuşup onun anlatacaklarını dinlemeliyim" dedim. "Oradan sonrasını düşüneriz."

Yemek parasını masanın üzerinde bıraktım ve lokantadan birlikte çıktık. Nikki'nin on yaşındaki koyu yeşil Oldsmobil'i yakınlarda bir yere park edilmişti. Onun gitmesini bekledikten sonra evime yürüdüm.

Eve varınca bir kadeh şarap doldurup o zamana kadar topladığım bilgileri bir düzene sokmaya başladım. Ben elde ettiğim bilgileri kartlara yazma sistemini kullanırım. Notlarımın çoğu tanıklara ilişkindir: Kimlerdir, soruşturma ile ilişkileri nedir, görüşme tarihi, daha sonraki gelişmeler. Bazı kartlarda denetlemem gereken bilgiler, bazıları hukuki teknik noktalar konusunda notlar vardır. Kartlar yazılı raporlarım için gerçekleri depo etmenin etkin bir yöntemidir. Onları masamın üzerindeki büyük tahta tabloya yapıştırır ve onlara bakarak hikâyeyi anlatırım. Böylece karşıma şaşırtıcı çelişkiler, ani boşluklar ve gözden kaçırdığım sorular gelir.

Nikki Fife için fazla kartım yoktu ve elde ettiğim bilgiler değerlendirmek için bir çaba harcamamıştım. Soruşturmamı yönünü etkileyeceğinden korkarak erken bir varsayımdan çınmıştım. Bunun cinayet saatinde başka yerde olduğunu kanıtlamanın önemsiz olacağı bir cinayet olduğu belliydi. Eğer bir insanı alerji ilacı yerine koyduğun zehirle öldürmek zahmetine girmişsen, ondan sonra yapacağın tek şey oturup beklemektir, Evde olan diğer kişileri öldürme riskinden kaçınmak istiyorsan o ilacı yalnızca kurbanının alacağından emin olmalıydın, ancak bu noktayı gerçekleştirecek daha pek çok ilaç olabilirdi: Tansiyon ilaçları,

antibiyotikler ve hatta uyku ilaçları. İlaçlara erişebildiğin takdirde tür pek önemli değildi. Kurbanın ilacı alması iki gün de, iki hafta da sürebilirdi ama sonunda öldürücü dozu alacaktı ve siz de inanılır bir şaşkınlık ve yas davranışı üretecek zaman bulurdunuz. Planın diğer bir iyi yanı da kurbanınızı öldürmek için yanında bulunmanızın gerekmemesiydi. Öldürme nedeni çok büyük de olsa, birinin gözlerinin fırlamasını seyretmek ya da son çığlıklarını duymak hoş olmasa gerek. Ayrıca kendiniz öldürmeye kalkıştığınızda durumun değişebileceğini morga gidenin siz olabileceğinizi de unutmamak gerekir.

Yöntem açısından bu zakkum numarası hiç de kötü sayılmazdı. Santa Teresa'da kimi üç metre yükseklikte olan pembe ve beyaz çiçekli ve dar yapraklı zakkumlar her yerde yetişir. Farenin olmadığı bir kentte fare zehiri almak gibi apaçık bir şey yapmak zorunda kalmayacağınız gibi, sonradan ağızda acı tat bırakmayan bir haşarat ilacı aramak için takma bıyıkla bir dükkâna girmeniz de gerekmez. Kısacası Laurence Fife ve Libby Glass'ın öldürülme yöntemleri ucuz, erişilebilir ve kolaydı. Bir iki sorum daha vardı; onları da yazdıktan sonra ışığını söndürdüm. Uykuya daldığımda saat geceyarısını epey geçmişti.

4

Nikki'nin dosyası için ilk notlarımı daktiloda yazmaya büroma erkenden gidip, ne iş için tutulduğumu ve avans olarak beş bin dolar aldığımı belirttim. Sonra Charlie Scorsoni'nin bürosuna telefon ettim. Sekreteri öğleden sonra boş zamanı olduğunu söyleyince saat üçü çeyrek geçe için randevulaştıktan sonra öğleye kadar bir araştırma yaptım. Birisiyle ilk kez konuşmadan önce hakkında biraz bilgi edinmek her zaman yararlıdır, ilçe müdürlüğüne, kredi bürosuna ve gazete arşivlerine kısa bir ziyaret bana Laurence Fife'in eski ortağı hakkında bir portre hazırlayacak kadar bilgi sağlamıştı. Charlie Scorsoni bekardı, oturduğu evin sahibiydi, faturalarını zamanında öderdi, arada sırada önemli davalar için konuşmalar yapardı, hiç tutuklanmış ya da dava edilmiş değildi. Kısacası, kumar oynamayan, borsada spekülasyon yapmayan ya da kendisini herhangi bir biçimde riske atmayan epey tutucu orta yaşlı bir adamdı. Onu mahkemede gördüğümü ve biraz şişman olduğunu hatırlıyordum. Bürosu benimkinden, yürüyerek gidilecek uzaklıktaydı.

Bina bir Mağribi şatosuna benziyordu. Beyaz kerpiçten iki kat, pencere pervazları elli santim içerde, önlerinde dövme demir parmaklıklar ve herhalde tuvaletlerin ve temizlik malzemesi odalarının bulunduğu bir köşe kulesi. Scorsoni ve Powers avukatlık şirketi ikinci kattaydı. Dev ahşap kapıyı itince kendimi yosun kadar yumuşak ve aynı renkte bir halıyla kaplı küçük bir holde buldum. Beyaz duvarlarda pastel renkli suluboya tablolar vardı. Oraya buraya saksılar ve dar pencerelerle dik açı oluşturacak biçimde kuşkonmaz yeşili kadifeyle kaplı iki rahat koltuk yerleştirilmişti.

Şirketin sekreteri yetmiş yaşlarında falan olmalıydı. İlk bakışta aklıma gelen şey onun bir yaşlılar evinden ödünç alınmış olacağı oldu. Zayıf ve canlıydı kadın, saçları 1920'lerin modasına göre yapılmıştı. Üzerinde yünlü bir etek ve kullanılan çeşitli örgülere bakılırsa kendisinin ördüğü anlaşılan soluk leylak rengi bir kazak vardı. Teyzemin dizi dibinde bu tür örgülerle yetiştigiimden kadınla bir anda dost oldum ve çok geçmeden senli benli konuşmaya başladık. Adı Ruth'tu.

Kadın çok konuşkandı, çok canlıydı; onun Henry Pitts için ideal olacağını düşünmekten kendimi alamadım. Charlie Scorsoni beni beklettiği için ben de intikamımı kaba görünmeden ne kadar mümkünse Ruth'un ağzından bilgi sızdırarak aldım. Scorsoni ve Powers şirketinde yedi yıl önceki kuruluşundan beri çalışıyordu. Kocasını kendisini genç (elli beş yaşında) bir kadın için terk etmişti ve Ruth da yıllardır ilk kez iş aramaya çıkmıştı. O zamanlar "her ne kadar sağlıklı kusursuz"du ama altmış iki yaşında olduğundan bir iş bulma umudunu neredeyse yitirmişti. Zeki, becerikli ama yetenekli olma yerine sevimli olan yaşının üçte birinde kızlardan kendisine sıra gelmiyordu.

Ruth patronlarını öve öve göklere çıkarıyordu. Yine de kırk beş dakika sonra odasına girdiğim adamın elini sıkarken onun konuşmalarının beni karşımdaki adama hazırlanmış olduğunu fark ettim.

Charlie Scorsoni iri yarıydı ama hatırladığım o aşırı kilolarından eser kalmamıştı. Gür ve kumlu saçları alnında gerilemeye başlamıştı, çenesi güçlü ve gamzeliydi, mavi gözleri büyük ve çevesiz gözlüğüyle irileşmişti. Gömleğinin yakası açık, kollarının izin verdiği nisbette sıvalıydı. Döner koltuğunun arkası yaslanmış, ayaklarını masanın kenarına kaldırmıştı. Gülümsemesi ağır ağır oluşurken çevresine bastırılmış bir cinsellik yaymaktaydı. Bana neredeyse utanmama yol açacak bir dikkatle inceliyordu. Ellerini başının üstünde kavuşturdu. "Ruth bana Laurice Fife hakkında birkaç sorunuz olduğunu söyledi. Neler oluyor?"

"Henüz bilmiyorum. Ölümünü araştırıyorum ve başlamak için en mantıklı yer burası göründü. Oturabilir miyim?"

Eliyle şöyle bir işaret yaptıysa da, yüz ifadesi değişmişti. Ben otururken o da koltuğunda doğruldu.

"Nikki'nin şartlı olarak salıverildiğini duydum" dedi. "Eğer onu öldürmediğini iddia ediyorsa aklını oynatmış demektir."

"Onun hesabına çalıştığımı söylemedim."

"Eh, ondan başka kimse bu işle uğraşmaz ki."

"Belki. Siz bu fikirden hoşlanmamış gibisiniz."

"Bakın, Laurence benim en iyi dostumda Onun için yapmayacağım yoktu."

Gözlerimin içine bakıyordu ve bakışının altında bir şey vardı: Yas, yanlış yere yöneltlen bir öfke. Ne olduğunu anlamak güçtü.

"Nikki'yi iyi tanır mısınız?" diye sordum.

"Epey iyi herhalde." İlk başta o kadar açıkça görülen cinsellik şimdi eriyip gidiyor gibiydi. Onun bunu bir ısıtıcı gibi istediği zaman açıp istediği zaman kapatabileceğini düşündüm. Şimdi tavırları çok dikkatliydi.

"Laurence'la nasıl tanıştınız?"

"Denver Üniversitesi'nde aynı zamanda okumuştuk. Laurence bir hovardaydı. Her şey çok basitti onun için. Hukuku Harvard'da okudu. Bense Arizona Eyalet Üniversitesi'ne gittim. Ailesi varlıklıydı. Benimki ise parasızdı. Birkaç yıl onun izini kaybettim, sonra burada yazıhane açtığını duydum. Gelip beni de yanına alması için ikna ettim, iki yıl sonra da beni ortağı yaptı."

"O zaman ilk karısıyla evli miydi?"

"Evet. Gwen'di adı. Hâlâ buralarda bir yerdedir ama yerinizde olsam ona karşı dikkatli olurum. Çok kırılmıştı ve Laurence hakkında aksi şeyler söylediğini duydum. State caddesinde bir yerde bir köpek berberi dükkânı var. Doğrusu ben onunla karşılaşmak istemem."

Beni dikkatle gözlüyordu; onun bana neyi söyleyip ney; söylemeyeceğini çok iyi bildiği gibi bir izlenime kapıldım.

"Ya Sharon Napier?" diye sordum. "O Laurence'ın yanında uzun bir süre çalışmış mıydı?"

"Ben işe alındığımda buradaydı ama pek çalışmazdı. Sonunda ben kendime bir sekreter tutmak zorunda kalmıştım." "Laurence ile iyi geçinirler miydi?"

"Bildığım kadarıyla, evet. Dava sona erene kadar bekledi, sonra da buradan ayrıldı. Aylığı karşılığında verdiğim avansı da ödemedi. Eğer ona rastlarsanız, bana bir haber vermenize sevinirim. Eski zamanları unutmadığımı göstermek için ona bir fatura gönderirim belki de."

"Libby Glass adının sizce bir anlamı var mı?" "Kim?"

"Los Angeles'te sizin muhasebenize bakan Haycraft ve McNiece şirketinde çalışıyordu."

Scarsoni bir an anlamsızca baktı yüzüme, sonra başını salladı. "Onun ne ilgisi var?"

"Laurence'ın öldüğü günlerde o da zakkumla öldürüldü." Adam bu bilgiye belirli bir şaşkınlık göstermemişti. Sadece alt dudağını büktü, sonra omuzlarını silktili.

"Bunu ilk defa duyuyorum, ama size inanırım." "Onunla siz hiç karşılaşmamış mıydınız?"

"Belki de karşılaşmışımda. Laurence ile kırtasiye işlerini paylaşırdık ama muhasebecilerle o ilgilenirdi. Ben de arasına işe karıştığımдан kadına rastlamış olabilirim."

"Kadının Laurence'la ilişkisi olduğunu duydum" dedim.

"Ben ölümler hakkında dedikodu yapmaktan hoşlanmam" dedi.

"Ben de, ama hovardalığı da elden bırakmazdı" dedim, Üzerinde durmak istemiyorum ama mahkemede buna tanıklık eden pek çok kadın vardı."

Scarsoni önündeki bloknota çizdiği kutuya bakıp gülümsedi. Sonra çok kurnazca bir bakışla bana baktı.

"Eh, şu kadarını söyleyebilirim. Bir, adam kendisini kimseye zorla kabul ettirmiş değildi, iki, iş ilişkisi olan biriyle başka bir ilişkiye gireceğine asla inanmam. Bu onun stili değildi."

"Ya müvekkilleri? Onlarla ilişkiye girer miydi?"

"Yorum yok."

"Siz kadın bir müvekkilinizle yatar mıydınız?"

"Benimkilerin hepsi seksen yaşında olduklarından yanıtım olumsuzdur. Ben miras planlama işleriyle uğraşırım. O boşanma işlerine bakardı." Saatine bakıp koltuğunu geriye itti. "Kısa kestğim için özür dilerim ama saat dördü çeyrek geçiyor ve işim var."

"Özür dilerim. Zamanınızı almak istememiştim. Beni böyle hemen hemen habersiz kabul ettiğiniz için size çok teşekkür ederim."

Scorsoni iri vücudundan yayılan ısıyla beni kapıya kadar geçirdi. Kapıyı bana açıp sol koluyla pervaza dokundu. Gözlerinde yine o güçlkle bastırılan erkek hayvan bakışı vardı. "Talihiniz açık olsun" dedi. "Fazla bir şey bulacağınızı sanmıyorum."

California Fidelity için çektiğim kaldırım çatlağının fotoğraflarını aldım. İddiacı Marcia Threadgill ağaç kökleri nedeniyle çatlayıp kabarmış kaldırımın yükselerek sakatlanmasına neden olduğunu iddia ediyordu. Kadın kaldırımın önünde bulunduğu mağaza sahibine dâva açmıştı ve hastane giderleri ve iş kaybı nedeniyle dört bin sekiz yüz dolar istiyordu. Sigorta şirketi tazminatı ödeyecek gibi görünüyorsa da, iddianın sahte olup olmadığını anlamak için durumu benim incelememi istemisti.

Bayan Threadgill benim evime yakın bir tepenin yamacındaki bir apartmanda oturuyordu. Arabamı altı kapı aşağıda park edip torpido gözünden dürbünümü çıkardım. Arkama iyice yaslanınca onun terasını ve çiçeklerinin gerektiği gibi sulanmadığını görebiliyordum. Öyle ev bitkilerinden pek anlamam ama bütün yeşiller sararmışsa bunun ne anlama geldiğini bilirim. Saksılardan birinde her tarafa uzanan dikenli bir kaktüs vardı. Köyle bir şeye sahip olan biri herhalde sahtekârlığa kalkabilirdi ve kadının o sakatlandığını iddia ettiği sırtına karşın on kiloluk bir gübre çuvalını kaldırdığını hayal edebiliyordum. Ama bir buçuk saat beklediğim halde kadın görünmedi. Eski dostlarımdan biri gözetleme işi için erkek adayların seçilmesinin nedeninin sadece onların park etmiş bir araba içinde oturup da yerlerinden kalkmadan bir tenis topu kutusuna işeyebilmeleri olduğunu söylediler. Ben de Marcia Threadgill'e duyduğum ilgiyi kaybetmekteydim ve doğrusunu söylemek gerekirse çişimi artık tutamayacak durumdaydım. Onun için dürbünü yerine soktum ve kente dönerken ilk benzin istasyonunda durdum.

Yine kredi bürosuna uğrayıp genelde kamuya açık olmayan dosyalara göz atmama izin veren arkadaşım ile konuştum. Ondan bana Sharon Napier hakkında bilgi toplamasını rica edip eve döndüm. Pek tatmin edici bir gün olmamışsa da, günlerim çoğunlukla böyle geçirdi: Denetleme ve bir daha denetleme, boşlukları doldurmak, iş için çok gerekli ama hiç de dramatik olmayan sıradan işler, iyi bir detektifin temel karakteristiği ağır doğa ve sonsuz bir sabırdır. Toplum bilmeyerek kadınları yıllardır bu amaca yönelik olarak hazırlamaktadır. Masamın başına geçip Charlie Scorsoni'yi birkaç karta geçirdim. Huzur kaçıracı bir görüşme olmuştu ve onunla işimin henüz sona ermediğini hissediyordum.

Santa Teresa'nın iklimiyle yaşamak, tavanında bir lamba olan odada çalışmaya benzer. Aydınlatma hiç değişmez -parlak ve berraktır- ama gölgeler kaybolmuştur ve insanı rahatsız eden bir boyut eksikliği vardır. Günler hep güneşlidir. Isı genellikle hep yirmi derecedir. Geceleri hep serindir. Mevsiminde yağmur yağar ama onun dışında günler hemen hemen birbirine benzer ve bulutsuz mavi gökyüzü insanı şaşırtarak yılın hangi ayında olduğunu unutturur. Dışa açılan penceresi olmayan bir binada olmak da aynı izlenimi yaratır. Sanki havanın oksijeninin tümü değil de, bir kısmı alınmış gibi bilinçaltı bir boğulma duygusu.

Evden saat dokuzda çıkıp self-servis istasyondan benzinimi aldım ve bunu yaparken de her zaman olduğu gibi böyle bir şeyi kendi başıma yapabilmenin ne kadar basit ama saçma bir zevk olduğunu düşündüm. K-9 Korner's mağazasını bulduğumda saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Vitrindeki küçük tabelada müessesenin saat sekizde açıldığı belirtilmişti. Köpek kuaförü State Caddesi'ndeki veterinerin hemen yanındaydı. Bina flamingo pembesine boyanmıştı ve öte yanında vitrininde kampçı giysileri içinde bir mankenin görmez gözlerle bir çadır direğine baktığı bir kamp malzemeleri mağazası vardı.

K-9 Korner's'den içeri köpek havlamaları arasında girdim. Köpeklerle aram iyi değildir. Sürekli olarak burunlarını bacaklara-ma sokarlar, kimi zaman da iki ayak üstünde dans edeceklermiş gibi bacağıma sarılırlar. Kimi zaman köpek bana yapışmış olarak bu oyuna uyarmış gibi sendeleyerek yürümüşümdür. O sırada sahipleri de, "Hamlet, in aşağı! Neyin var senin!" derler. Böyle bir köpeğin yüzüne bakmak güç bir iştir ve ben de onların tümünden uzak durmaya çalışırım. Köpek bakım ürünleriyle dolu vitrinler ve duvarda da kedi ve köpek fotoğrafları, yan tarafımda yarım bir kapının ardında küçük bir büro ve köpek bakım bölmeleri vardı. Başımı uzatınca çeşitli bakım aşamalarında birkaç köpek gördüm. Çoğu titriyorlar ve zavallı bir durumda gözlerini yuvarlıyorlardı. Birinin başının üstündeki saçlara küçük bir kırmızı fiyong bağlanmaktaydı. Bir çalışma masası üzerinde bana yabancı gelmeyen küçük kahverengi kümeler vardı. Kuaför kadın başını kaldırıp bana baktı.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Köpek o kahverengi kümeye bastı" dedim.

Kadın masaya baktı. "Dashiell, yine mi! Bir dakika lütfen." Dashiell titreyerek masanın üzerinde dururken kadın bir parça kâğıt alıp usta hareketle Dashiell'in küçük kabahatini topladı. Bu konuda pek rahat görünüyordu. Kırk beş yaşlarında, iri kahverengi gözlü, omuzlarına kadar inen kır saçlı bir kadındı. Saçları arkasına toplanıp bir eşarpla örtülmüştü. Üzerinde şarap rengi bir önlük vardı; uzun boylu ve ince yapılı olduğunu görebiliyordum.

"Siz Gwen misiniz?"

"Evet."

"Adım Kinsey Millhone. Özel detektifim."

Gwen güldü. "Bu da ne demek oluyor?" Kâğıt havluyu atıp yarım kapıyı açtı. "Buyrun. Ben şimdi gelirim."

Dashiell'i masadan kaldırıp hemen soldaki bir odaya götürdü. Köpek havlamaları arttı ve bir saç kurutma makinesinin sesinin kesildiğini duydum. İçerisi sıcaktı, ıslak tüy, köpek parfümü ve pire ilacı kokuyordu. Yerdeki kahverengi muşambada berber dükkânında olduğu gibi kesilmiş saçlar vardı. Yan odada genç bir kızın yerden yüksek bir banyo içinde bir köpeği yıkadığını görebiliyordum. Solumda fiyong kurdeleli köpekler leşlerde sahiplerini bekliyorlardı. Bir başka masa üzerinde başka bir genç kız bir köpeğin tüylerini kesmekteydi. Bana merakla bakarken Gwen kolunun altındaki küçük bir köpekle döndü.

Eliyle köpeğin ağzını sıkarak, "Bunun adı Wuffles" dedi. Wuffles kadının ağzını yaladı. Gwen başını çekerek güldü.

"Umarım konuşurken işimi yapmama aldırmazsınız" dedi. Gösterdiği madeni tabureye otururken Laurence Fife'in adından söz etmek zorunda olmamayı istedim. Charlie Scorsoni'nin anlattıklarına bakılırsa kadının neşesini kaçırıacaktım.

Gwen Wuffles'ın tırnaklarını keserken hayvanı ani hareket etmemesi için vücuduyla kolu arasında sıkıştırmıştı. "Bu kenttensiniz herhalde" dedi.

"Evet, kent merkezinde bürom var." Kimliğimi çıkartıp gösterdim. Okuması için yüzüne doğru tutuyordum. Ama o fazla bir şaşkınlık göstermeden kabul etmişti beni. İnsanların sözüme inanmaları beni hep şaşırtmıştır oysa.

"Anladığım kadarıyla Laurence Fife'la evliymişsiniz?"

"Evet. Onun hakkında mı konuşmak istiyordunuz? Öleli yıllar oldu."

"Biliyorum. Dosya yeniden açılıyor."

"Ya! Bu ilginç işte. Kimin tarafından?"

"Nikki. Başka kim olacak? Cinayet Masası olayı incelediğimi biliyor ve benimle işbirliği yaptılar. Bazı sorularımı yanıt layabilir miydiniz acaba?"

"Peki." Sesi dikkatliydi ama biraz da ilgi var gibiydi sanki soruşturmayı kötü değil de ilginç buluyormuşçasına.

"Şaşırmış görünmediniz?"

"Aslında şaşırdım. O işin sona erdiğini sanıyordum."

"Ben yeni bir araştırmaya başladım ve bir sonuç elde et meyebilirim. Eğer sizin için uygun değilse burada konuşmaya biliriz. İşinizi engellemek istemem."

"Bir iki köpeğin tüylerini kesmeme aldırmazsanız bence sakıncası yok. Şu anda buradan ayrılamam. Bugün iş epey yoğun. Bir dakika. Kathy, o pire ilacını versene, burada gözden kaçırdığımız bir iki tane var galiba."

Kara saçlı önündeki köpeği bırakıp ilacı alıp Gwen'e uzattı. "Bu Kathy" dedi Gwen. "O kollarına kadar sabun köpüğü içinde olan da Jan."

Gwen ilacı püskürtürken başını çevirdi. "Özür dilerim. Siz devam edin."

"Fife'la ne kadar evli kaldınız?"

"On üç yıl. Kolejde tanıştık. Onun üçüncü, benim ilk yılımdı. Evlendiğimizde onu altı aydır tanıyordum diyebilirim." "Evliliğiniz iyi miydi, kötü mü?"

"Eh, o konuda biraz yumuşuyorum şimdi. Eskiden onların boşa geçen yıllar olduğunu sanırdım, ama artık bundan o kadar emin değilim. Siz Laurence'ı tanımış mıydınız?"

"Bir iki kere karşılaşmıştık, ama tanıyorum diyemem." Gwen'in yüzünde buruk bir bakış vardı. "İstediği takdirde çok sevimli olabilirdi, ama gerçekte orospu çocuğunun biriydi." Kathy Gwen'e bakıp gülümsedi. Gwen bir kahkaha attı. Bu ikisi benim hikâyemi yüz kere dinlemişlerdir" diye Gwen açıkladı. "Her ikisi de henüz evlenmediğinden ben de şeytanın avukatlığını yapıyorum. Her neyse, o günler itaatkâr bir eştim bu rolü pek az kimsenin başarabileceği bir sadakatla oynadım. Nefis yemekler yapardım. Evi temizlerdim. Çocukları yetiştirdim. O konuda benzersiz olduğumu söyleyecek değilim ama her şeyi içimden gelerek yapardım. Saçlarım hep bakımlı. Bir Barbie bebeğinden farksızdım." Sonra bir papağan sesiyle, "Merhaba, Benim adım Gwen. Ben iyi bir eşim" dedi. Sanki ölen Laurence değil de, kendisiymiş ve sevgili arkadaşları tarafından anılıyormuş gibi sevecen bir tavrı vardı. Zaman zaman bana bakıyor, zaman zaman da önündeki masada duran köpeğin tüylerini kesiyordu. Ama davranışı dostçaydı, beklediğim çekingenlik ve kırıngılıktan eser yoktu.

"Evliliğimiz sona erdikten sonra çok kızdım, ama ona olduğu kadar bütün bunları yuttuğum için kendime de. Sakın yanlış anlamayın. Evliliğimi yaşarken memnundum ve bu yaşam bana çok uyuyordu, ancak evlilik sona erip de gerçek dünya ile yüzyüze gelecek durumda olmadığımı anlayınca bunun bir tür duygusal yoksunluk olduğunu fark ettim. Parayı o idare ederdi. Her işi o yapardı. Özellikle çocuklar konusunda önemli kararlar o verirdi. Ben onları yıkar, giydirir ve beslerdim ama yaşamlarına biçim veren oydu. Ben hep onu memnun etmek için koşuşturduğumdan bunu anlıyamamıştım. Ama şimdi geriye bakınca düzülenin ben olduğumu görüyorum."

Kullandığı sözcüklere tepki gösterip göstermeyeceğimi anlamak istermiş gibi bana baktıysa da, ben sadece gülümsedim.

"Şimdi o dönemdeki evliliklerden kalan bütün kadınlar gibi konuşuyorum.

Hepimiz kazıklandığımızı hissederek içermiştik yani."

"Biraz yumuşadığınızı söylediniz, bu nasıl oldu?"

"Altı bin dolarlık tedaviyle."

Gülümsedim. "Evliliği sona erdiren neydi?"

Yanakları hafifçe kızardı ama bakışları aynı derecede dürüsttü. "Eğer gerçekten ilgileniyorsanız bunu daha sonra anlatmak isterdim."

"Tabii, nasıl isterseniz" dedim. "Ben zaten işinize engel olmak istememişim."

"Eh, tüm kusur onun değildi. Ama tümüyle benim değildi ve boşanma işini çıkaran oydu. Ben kazığı yedim diyorum size."

"Nasıl?"

"Bunun kaç yolu vardır ki? Korkuyordum ve aynı zamanda saftım. Laurence'ı yaşamımdan çıkarmak istiyor ve bunun neye mal olacağını düşünmüyordum bile. Çocukların dışında. Çocuklar için onunla çok mücadele ettim. Ama ne diyebilirim ki? Kaybettim. Ve ondan sonra da kendimi toparlayamadım."

Ona velayet savaşının nedenlerini sormak isterdim ama bunun hassas bir konu olduğunu hissediyordum. Onu bir an bırakmak ve fırsat bulursam daha sonra değinmek gerekiyordu. Ama o öldükten sonra çocuklar size gelmiş olmalılar" dedim. "Hele ikinci karısı cezaevine girince."

Gwen becerikli eliyle kır bir saç telini geriye itti. "O zaman artık kolej çağına varmışlardı. Aslında Gregory evi o yıl, Diane da bir yıl sonra terk etti. " İkisi de çok huzursuz çocuklardı. Laurence sıkı bir disiplinciydi. Hoş, buna bir itirazım yoktu ocukların bir altyapıları olması gerektiğine inanırım ben- ama çok sertti, duygusal olan her şeyden uzaktı, insanlarla ve özellikle de çocuklara karşı tutumu çok saldırgandı. Böylece çocukların ikisi de beş yıllarını böyle geçirdikten sonra içlerine çekilmişlerdi. İletişim kuramıyorlardı, hep savunmadaydılar. Anladım kadarıyla Laurence'ın onlarla ilişkisi tıpkı bana yaptığı gibi sorumlu tutmaya dayanıyordu. Ben çocukları on beş günde bir haftasonları görüyordum ve yazları bir süre yanımda kalıyorlardı. Ama bu durumun ne kadar ilerlemiş olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Laurence'ın ölümü hepsinin üzerine tuz biber ekti. Çocukların ikisinin de çözümleyemedikleri duygulan olduğundan eminim. Diane hemen tedaviye girdi. Gregory de, düzenli olmasa bile, o zamandan sonra arasıra bir doktora görünmektedir." Gwen durakladı. "Size tıbbi vakalar anlatıyormuşum gibi oluyor galiba."

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum" dedim. "Çocuklar da buradalar mı?"

"Greg Palm Springs'de yaşıyor. Salton Sea'de. Orada bir teknesi var."

"Ne iş yapıyor?"

"Bir iş yapması gerekmiyor. Laurence onlara iyi para bıraktı. Sigortasını araştırdınız mı bilmiyorum ama mirası üç çocuk arasında eşit bölündü: Greg, Diane ve Nikki'nin oğlu Colin."

"Ya Diane? O nerede şimdi?"

"Claremont'da okuyor. Bir diploma daha. alacak. Sağır çocuklara öğretmenlikle ilgileniyor ve bunu gayet iyi yapıyor sanırım, ilk başlarda bunun beni rahatsız ettiğini itiraf etmeliyim, onun kafasında boşanmamın, Nikki'nin, Colin'in ve sorumluluğun karıştığını düşünürdüm... hoş, aslında bunun onunla bir ilgisi yoktu ya."

"Bir dakika. Neden söz ettiğinizi anlayamadım."

Gwen şaşkınlıkla baktı yüzüme. "Sizin Nikki ile konuştuğunuzu sanıyordum."

"Bir kere konuştum."

"Size Colin'in sağır olduğunu söylemedi mi? Doğuştan sağırdır. Bunun nedenini bilmiyorum ama bu konuda yapacakları bir şey yoktu sanırım. Diane çok huzursuzdu. Çocuk doğduğunda on üç yaşındaydı ve belki de yeni bir kardeş gelmesinden memnun olmamıştı. Her konuda işe psikolojiyi katmak istemiyorum ama bu hikâyenin bir kısmı psikanaliz sırasında çıktı ve önemli olduğu anlaşıldı. Bütün bunları artık kendisi dile getirdiği için onun herhangi bir sırrını açıklıyor değilim."

Gwen masanın ardındaki duvarda asılı duran yirmi kadar makaradan iki kurdele seçip Wuffle'ın başına mavi ve turuncuyu koydu. "Ne dersin, Wuf? Mavi mi,

turuncu mu?" Wuffles gözlerini kaldırdı ve mutlulukla soludu; Gwen turuncuyu seçti ki, onun Wuffles'ın gri tüyleriyle iyi bir uyum sağladığını kabul etmeliyim. Köpek uysaldı, güven doluydu ve Gwen'in dikkatinin yarısının bana dönük olmasına karşın onun yaptığı her şeyden zevk alıyordu.

"Gregory bir süre uyuşturucuya başladı" diye devam etti kadın. "Benim kuşağım evcilik oynarken onun kuşağı da onunla meşgul oluyordu. Ama iyi çocuktur ve şimdi düzeldi sanırım Düzelebileceği kadar düzeldi yani. Mutludur ki, bu da hepimi, için söylenemez, yani demek istediğim, ben mutluyum ama mutlu olmayan da o kadar çok tanıdığım var ki."

"Teknesinden bıkmayacak mı?"

"Bıkacağını umarım, istediği her şeyi yapabilir, onun için "zevkleri yavanlaşmaya başlayınca yapacak yararlı bir şey bulacaktır. Çok akıllıdır ve çok beceriklidir. Şu anda boş olmasına karşın. Kimi zaman bu rahatını kıskanıyorum doğrusu."

"Çocuklarla konuşacak olursam huzursuz olurlar mı dersiniz?"

Gwen buna şaşırılmış göründü. "Babaları hakkında mı?" "Söz arasında o da olabilir. Bunu sizin bilginiz dışında yapmak istemem ama bu bana gerçekten yardımcı olabilir."

"Bir sakıncası yok sanırım" dedi ama sesi pişmanlık doluydu.

"Bunu daha sonra konuşuruz. Hiç gerekmebilir de."

"Bundan bir zarar çıkacağını sanmam. Ama doğrusu bu işi neden yeniden açtığınızı hiç anlıyamadığımı da söylemeliyim."

"Adaletin gerçekleşip gerçekleşmediğini anlamak için herhalde" dedim. "Fazla melodram gibi geliyorsa da, aslında gerçek budur."

"Kime karşı adalet? Laurence'a mı, Nikki'ye mi?" "Belki de bu konuda fikrinizi siz bana söylemeniz daha iyi olurdu. Sizinle onlar arasında pek bir yakınlık olmadığını biliyorum, ama sizce Laurence 'hak ettiğine kavuştu mu?"

"Elbette, neden olmasın ki? Ama Nikki'yi bilemem. O'nun adil olarak yargılandığına inanıyorum ve sonuç böyle çıkmışsa, o zaman cinayeti işlemiş demektir. Ama eğer bir yolunu bulabilseydim aynı şeyi benim de yapmak istediğim zamanlar olmuştur."

"Şu halde Nikki onu öldürmüşse, onu suçlamaz mısınız?"

"Ne ben suçlarım ne de başka sekiz on kişi. Laurence çok insanı kendisine düşman etmiştir. Doğrusu bir kulüp oluşturup aylık broşür bile yayınlayabilirdik. Rastlaştığımızda bana hâlâ, iyi ki öldü' diyenler vardır." Gwen yine güldü. "Bunun saygısızlık olduğunu düşünürseniz özür dilerim, ama iyi bir insan değildi."

"Buna özellikle sevinen kim peki?" Gwen elini kalçasına dayayıp bana bıkkın bir ifadeyle baktı. "Eğer bir saatiniz varsa size bir liste hazırlarım" dedi.

O zaman ben de güldüm. Mizah huyunu bastıramıyordu belki, ya da huzursuzluk hissediyordu. Bir özel detektifle konuşmak bazı insanların sinirlerini bozar.

Gwen Wuffles'ı boş bir kafese sokup öteki odadan iri bir İngiliz çoban köpeği çıkardı. Köpeğin ön ayaklarını masaya dayadı, sonra arkasından itti. Köpek hırıldadı.

"Haydi bakalım, Duke" dedi. "Bu da o kadar korkaktır ki." "Yakın zamanda bir daha konuşabilecek miyiz?" diye sordum.

"Elbette, memnun olurum. Burasını saat altıda kapatıyorum. O zaman boşsanız bir içki içerdik. Günün sonuna geldiğimde bir kadeh içmeye hazırımdır doğrusu."

"Ben de. O zaman görüşürüz."

Tabureden atlayıp sokağa çıktım. Arkamdan kapıyı ka pattediğimde Gwen köpeklerle konuşuyordu. Onun başka neler bildiğini ve ne kadarını benimle paylaşmaya istekli olduğunu düşündüm. Bir de on yıl sonra onun kadar iyi görünebilmeyi umdum.

6

Bir telefon kulübesinde durup Nikki'yi aradım. Üçüncü çalışta açtı.

"Nikki? Ben Kinsey. Senden bir şey isteyeceğim. Laurence ile oturduğunuz eve girmem mümkün mü?"

"Elbette. Ev benim hâlâ. Ben Colin'i almak için Monteye gidiyordum ama ev yolum üzerindedir. İstersen seninle orada buluşabiliriz."

Adresi verip on beş dakika sonra orada olacağını söyledi. Telefonu kapatıp arabama bindim. Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama evin içinde dolaşmak, yaşamlarının nasıl ılığunu hissetmek istiyordum. Ev, kilometre kareye ülkenin diğer yanlarında olduğundan daha fazla milyoner düştüğü söylenen Montebello'daydı. Buradaki evlerin çoğu caddeden görülmezler bile. Zaman zaman zeytin ve meşe ağaçları arasında kiremitleri seçilen bir çatı görürsünüz. Arsalar genelde elle yontulmuş ve üzerleri yaban gülleriyle sarılı taş duvarlarla çevrilidir. Caddelerin kenarında yüksek okalıptüs ağaçları ve arasında İspanyol ünlem işaretlerini andıran palmyeler vardır, Fife'ların evi iki sokağın kesiştiği bir köşede, üç metrelik 'lerin ardındaydı. Ev iki katlı ve büyüktü. Cephesi de, çevresindeki arazi de sadeydi. Evin ardında iki arabalık bir garaj ve üzerinde bahçıvan meskeni olduğunu tahmin ettiğim bir iki oda vardı. Bahçe bakımlıydı ve meskün olmadığı belliyse de ev de ihmal edilmiş görünmüyordu. Arabamı kapının yakınına park edip çıktım. Kırmızı kiremitlere karşın ev ispanyoldan çok Fransız üslubundaydı: Pencerelede korniş yoktu ve ön kapı yerle bir düzeydeydi. Sağa doğru yürürken ayaklarım pembe tuğla zemin üzerinde hiç gürültü çıkarmıyordu. Evin arkasında bir yüzme havuzu gözüme ilişti ve ilk kez olarak orada ürperdim. Havuz tepesine kadar toprak ve süprüntüyle dolmuştu. Toprağa yarıyarıya gömülmüş alüminyum bir bahçe iskemlesinin içinden bitkiler uzamaya başlamıştı. Atlama tahtası şimdi sanki su yoğunlaşmış ve pıhtılaşmış gibi ölü yaprakların ve kesilmiş çimenlerin üzerine uzanıyordu. Havuzun içine uzanan merdiven yaprak yığını arasında kayboluyordu ve beton havuz kenarında kara lekeler vardı.

Havuzla doğru garip bir huzursuzlukla yaklaşırken dalgınlığımdan öfkeli bir tıslamayla uyandım. Bana karşı koşa koşa iki beyaz kaz gelmekteydi. Ağızları açıktı, dilleri yılan gibi dışarı uzanmıştı ve ürkütücü bir ses çıkarıyorlardı. Elimde

olmadan bağırarak gözlerimi hayvanlardan ayırmadan geri geri arabama doğru yürümeye başladım. Kazlar aramızdaki mesafeyi bir çırpıda aşarak beni kaçmaya zorladılar. Arabama ancak eriştiğimde yanıma varmışlardı bile. Kapıyı açıp yıllardır hissetmediğim bir panikle kapattım. Her iki kapıyı da kilitledim. Kızgın hayvanların camları parçalayana kadar gagalamalarını bekliyordum neredeyse. Hayvanlar ayakları üzerinde doğruldular, kanatlarını çırparak parlak kara gözleriyle, tıslamalarını bir an bile kesmeyerek yüzüme baktılar. Sonra ilgilerini kaybedip otları yolarak, tıslayıp öterek arabanın yanından uzaklaştılar. O ana kadar korkularımın arasında öfkeli kazlar olduğunu bilmiyordum ama işte bir anda solucanlarla listenin başına fırlamışlardı.

Nikki'nin arabası hemen arkamda durdu. Gayet sakin bana doğru yürürken ben de camımı indirdim. İki kaz evin köşesinden, belirdiler ve doğruca kadının bacaklarına saldırdılar. Nikki kazlara baktı, sonra güldü. Her ikisi de kısa kanatlarını etkisizce çırparken birden sakinleşmişlerdi. Nikki çantasındaki ekmeği ufalayıp önlerine attı.

Ben büyük bir dikkatle arabadan süzıldüm ama hayvanlar artık bana bakmıyorlardı bile. "Bunlar da neyin nesi?" diye sordum.

"Hansel ile Gretel" dedi Nikki. "Emden kazlarıdır."

"Kaz kısmını anlamıştım. Ama ne oldu? Biri onları adam öldürmek üzere mi eğitti?"

"Küçük çocukların araziye girmelerini önler. Gel haydi," Anahtarıyla ön kapıyı açtı, kapının altından atılmış bir iki mektubunu aldı. "Postacı onlara tuzlu fıstık verir" dedi birden aklına gelmiş gibi. "Buldukları her şeyi yerler."

"Buranın anahtarları başka kimde vardı?" Gözüm kapatılmış olan alarm sistemine ilişmişti.

Nikki omuzlarını silkti. "Laurence ve bende. Greg ile Diane'da. Başka kimsede olduğunu sanmıyorum."

"Bahçıvan? Hizmetçi?"

"Şimdi ikisinin de anahtarı ama o zaman olduğunu sanmıyorum. Bayan Voss adında bir kâhyamız vardı. Herhalde onun anahtarı olmalıydı."

"O zaman güvenlik sistemi var mıydı?"

"Şimdi var ama bu sadece dört yıllıktır. Evi yıllar önce satmam gerekirdi, ancak cezaevindeyken öyle kararlar almak istememiştim."

"Epey değerli olmalı."

"Elbette. Gayrimenkul fiyatları üç kat arttı ve burasını zamanında yedi yüz elli bin dolara almıştık. Laurence seçmişti burasını. İş nedeniyle benim adıma almıştı ama doğrusu ben evden pek hoşlanmamıştım."

"Dekorasyonunu kim yaptı?"

Nikki gülümsedi. "Ben. Laurence'ın dekorasyona aklı ermezdi, ben de kendisinden intikam almıştım. Evi almamız için ısrar ettiğinden, ben de dekore ederken hiç renk kullanmadım."

Odalar büyük, tavanlar yüksek, içersı aydınlıktı. Ev çok gelenekseldi. Sağda salon, solda yemek odası, arkada mutfak. Salonun yanında camekânlı terasıyla

oturma odası. Evde bir mobilyacı mağazası vitrini havası vardı ki, bunun yıllardır içinde yaşanmamış olmasından kaynaklandığını tahmin ediyordum.

Mobilyalar yerli yerindeydi ve ortalıkta tozdan eser yoktu. Ne bir bitki ne de bir dergi veya gazete, ne de bir yaşanılırtık izi vardı. Sessizlik bile cansızdı.

Evin içi tümüyle pastel renklerle döşenmişti. Griler, istiridye beyazları, açık kahve ve tarçın. Koltuk ve kanapeler yuvarlak kollu, kalın minderliydi, gösterişe kaçmayan bir art-deco görüntüsü elde edilmeye çalışılmıştı. Modern ve antika karışımı Nikki'nin umursamaz olduğu zamanlarda bile ne yaptığını bildiğini gösteriyordu.

Üst katta hepsi de şömineli ve banyolu beş yatak odası vardı ve yerler duvardan duvara kalın bej renkli halıyla kaplıydı. "Büyük yatak odası bu mu?"

Nikki başını salladı. Ardından banyoya girdim. Musluğurl kenarında kalın tüylü çikolata renkli havlular duruyordu. Banyo gömme, çevresi açık tütün rengi seramikti. Bir buhar odası olarak düzenlenmiş ayrı bir camlı duş vardı. Sabun, tuvalet kâğıdı, Kleenex marka kâğıt mendiller.

Merdivenden aşağı inerken, "Sen burada mı kalıyorsun? diye sordum.

"Daha kalmadım, ama kalabilirim. İki haftada bir biri gelip ortalığı temizler, ayrıca sürekli kalan bir bahçıvan da var. Ben sahilde kalıyorum."

"Orada bir evin daha mı var?"

"Evet, onu da Laurence'ın annesi bana bıraktı. Çay içer misin?"

"Yola çıkacağını sanıyorum."

"Zamanım var."

Ardından mutfığa yürüdüm. Mutfığın ortasında geniş bir pişirme adacığı, ocakların üzerinde dekocaman bir davlunbaz vardı. Tavandan sarkan tipte çeşitli madeni bir rafa mutfak araçları asılıydı. Tezgâhlar beyaz seramiklendi, birini üzerinde ikili bir evye vardı. Mutfakta bir fırın, bir mikrodalaj fırın, bir buzdolabı, iki derin dondurucu göze çarpıyordu.

Nikki kaynaması için suyu ateşe sürdükten sonra ahşap bir tabureye oturdu. Ben de bir aşçı rüyası olan mutfakta karşısına yerleştim,

"Şimdiye kadar kimlerle konuştun?" diye sordu. Charlie Scorsoni ile yaptığım görüşmeyi anlattım.

"Bana çok garip bir çift olarak görünmüşlerdi" dedim, Laurence'ı pek hatırlamıyorum ama bana hep pek zarif ve aklını kullanan bir kişi olarak gelmiştir. Scorsoni'nin ise fiziki yanı öne çıkıyor."

"Benim bildiğim kadarıyla Charlie pek çok engel aşarak varmış bulunduğu yere. Belki de Laurence bundan hoşlanmıştı. Charlie'den hep saklayamadığı bir saygıyla söz ederdi. Laurence herşeye hazır konmuştu. Charlie de Laurence'ın her yaptığının doğru olduğuna inanırdı."

"Bu açıkça görülüyor" dedim. "Onun cinayeti işlemek bir nedeni olacağını sanmam. Sen hiç onun bu işe karışmış olduğunu düşünmüş müydün?"

Nikki gülümseyerek kalktı, fincanları ve çay poşetlerini getirdi. "Zaman zaman herkesi düşündüğüm olmuştur ama Charlie pek olası görünmemiştir. Parasal ya da mesleki açıdan çıkarı olmamıştır..." Her iki fincana da kaynar suyu boşalttı.

Çay poşetimi suya daldırırken, "Görülebildiği kadarıyla" dedim.

"Orası doğru. Gizli bir çıkarı olmuş olabilir, ama bu da sekiz yılda artık ortaya çıkardı sanırım."

"Herhalde." Nikki'ye Gwen'le konuşmamı anlatırken yanakları hafifçe pembeleşti.

"Ona karşı âdeta suçluluk duyuyorum" dedi. "Boşânmada Laurence artık ondan iyice nefret ediyordu ve ben iyice körükledim sanırım. Laurence o evliliğin başarısızlığının suçluğunu asla yüklenmemişti ve sonuçta kadını suçlayıp cezalandırmak zorundaydı. Ben kadına yardımcı olmadım. İlk başlarda Laurence'ın onun hakkında söylediklerine inandım. Gwen'in becerikli bir kadın olduğunu ve Laurence'ın ona bağımlı olduğunu biliyordum, ama kötü duygularını besleyerek onu ondan uzaklaştırmak bana daha güvenli bir yol olarak gelmişti. Bilmem anlatabiliyor muyum? Onun ondan nefreti bir bakıma onu sevmesinden farksızdı, ama ben aralarını açarak daha güvenli hissediyordum kendimi. Şimdi bundan utanıyorum. Laurence'a karşı aşkım sona erince ve o da alehime dönmeye başlayınca durumu birden fark etmiştim."

Kadına fincanımdan yükselen buharlar arasından bakarak, "Ama ben o ilişkinin sona ermesinin nedeninin sen olduğunu sanıyordum" dedim.

Nikki iki elini saçları arasına sokup başını hafifçe geriye salladı. "Hayır. Ben Laurence'ın intikamıydım. Onu yıllardır aldatıyor olduğuna bakma. Gwen'in bir ilişkisi olduğunu öğrenince o da benimle ilişki kurdu. Hoş, değil mi? Bunu çok sonrasına kadar anlamadım, ama gerçek buydu."

"Bir dakika" dedim. "Yanlış anlaşılma olmasın. Laurence karısının başka bir erkekle ilişkisi olduğunu öğrendi, bunun üzerine seninle ilişkiye girdi ve daha sonra da onu boşadı. Oysa ben bu işten kadının kazıklanarak çıktığını sanmıştım."

"Evet, yaptığı tam olarak buydu. Benimle olan ilişkisi Gwen'i umursamadığını göstermesinin yoluydu. Parayı ve çocukları almak da ona verdiği cezaydı. Çok kin tutardı. İyi bir avukat olmasının bir nedeni de buydu. Haksızlığa uğrayan her kimseyle tutku derecesinde özdeşleşirdi. En küçük bir şey karşısında çılgına döner, sonra bunu bir itici güç olarak kullanıp hasımlarını ezerdi. Acımasızdı."

"Gwen kiminle ilişki kurmuştu?"

"Bunu ona sorman gerekecek. Bildiğimi sanmıyorum. Laurence'ın asla konuşmadığı konulardan biriydi bu."

Nikki'ye Laurence'ın öldüğü geceyi sordum. "Neye karşı alerjisi vardı?"

"Hayvan tüylerine. Köpek ve kedi tüyüne. Uzun bir süre eve bir hayvan almamıştı, ama Colin iki yaşındayken biri ona bir köpek almamızı salık vermişti."

"Colin sağırmış."

"Sağır doğdu. Yeni doğan bebeklerin işitip işitmediklerini hemen denedikleri için bundan ilk başta haberimiz olmuştu. Ben hamile kalmadan önce hafif bir kızamık geçirmişt看. Neyse ki, hasar sadece o kadarla kaldı. O bakımdan talihliydik."

"Köpek onundu demek? Bekçi köpeği falan mı?"

"Onun gibi bir şey. Bir çocuğu gece gündüz sürekli gözetleyemezsin. O yüzden havuzu doldurmuştuk. Bruno'nun da çok yardımları olmuştu."

"Alman çoban köpeği yani."

"Evet." Nikki hafifçe duraksadı. "Öldü. Hemen evin önünde bir araba çarptı, ama esaslı köpekti. Her neyse, Laurence köpeğin çocuğa yararını gördüğü için alerji ilaçlarına başlamıştı yine. Laurence Colin'i gerçekten severdi. Kusuru çoktu ama, inan bana, o küçük çocuğu çok severdi."

"Çok üzgünüm, Nikki. Bütün bunları bir daha açmak istemezdim."

Çayımızı bitirip kalktım. Nikki fincanları ve tabakları bulaşık makinesine yerleştirdi. Bana döndüğünde gözleri yine silah grisine dönüşmüştü. "Onu öldüreni bulacağımı umarım. Onu kimin öldürdüğünü öğrenene kadar asla mutlu olamayacağım." Sesinin tonu ellerimi uyuşturmuştu. Gözlerinde kazların gözlerinde gördüğüm o parıltı vardı: Kötü ve mantıksız. Ama bir anda kayboldu. "Intikam almaya kalkmazsın, değil mi?" diye sordum.

Bakışlarını çevirdi. "Hayır. Bunu cezaevinde çok düşündüm, ama artık çıktıktan sonra bana o kadar önemli görünmüyor. Şu anda oğlumu geri almaktan başka bir düşündüğüm yok. Ve kumların üstünde yatmak, Perrier içmek ve kendi elbiselerimi giymek istiyorum. Ve lokantalarda yemek, onu yapmadığım zaman da kendim yemek yapmak istiyorum. Geç saatlere kadar uyumak, köpük banyosu yapmak.." Susup güldü, derin bir soluk aldı. "Böyle işte. Hayır, özgürlüğümü tehlikeye atmak istemiyorum."

Gözgöze gelince ben de gülümsedim. "Artık yola çıksan iyi olacak."

7

Hazır oraya gelmişken Montebello Eczanesi'ne uğradım. Göğsünde adının Carroll Sims olduğu yazan eczacı elli yaşlarında, orta boylu, gözlüklü bir adamdı. Yaşlı bir kadına ilacının ne olduğunu ve nasıl alınacağını anlatmaktaydı. Kadın hem şaşırmış hem kızmış görünüyorsa da, eczacı onun sorularını iyiniyetle yanıtlamaya çalışıyordu. İnsanların ona çıbanlarını ve kedi ısırıklarını gösterdiklerini, göğüs ağrılarını anlattıklarını hayalimde canlandırabiliyordum. Sıra bana geldiğinde ona soracak küçük bir rahatsızlığımın olmuş olmasını istedim. Onun yerine kimliğimi gösterdim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Laurence Fife sekiz yıl önce öldürüldüğünde burada mıydınız?"

"Evet. Eczane benimdir. Siz onun arkadaşı mıydınız?"

"Hayır. Ben olayı yeniden araştırmak üzere tutuldum. Burasını en mantıklı başlama yeri olarak düşündüm de."

"Size fazla yardımcı olabileceğimi sanmam. Aldığı ilaçları, dozunu, kaç kere tekrarladığını, reçeteyi yazan doktoru söyleyebilirim, ama ilacın nasıl değiştirildiğini söyleyemem. Daha doğrusu onu söyleyebilirim de, kimin yaptığını söyleyemem."

Sims'in verdiği bilgilerin çoğunu zaten biliyordum. Laurence HistaDril adındaki anti alerjik ilacı yıllardan beri almaktaydı. Yılda bir kere bir alerji uzmanına gider, sonra da bittikçe yeni ilaç alırdı. Sims'ten öğrendiğim tek şey HistaDril'in kanser yapıcı yan etkilerinden dolayı yakın zamanlarda piyasadan kaldırıldığı oldu.

"Diğer bir deyişle, Fife ilacı birkaç yıl daha alsaydı kanserden mi ölecekti?"

"Belki" dedi eczacı. Biran birbirimize baktık.

"Onu kimin öldürdüğü hakkında bir fikriniz yoktur herhalde" dedim.

"Yok."

"Eh, hepsi bu kadar sanırım. Duruşmada hiç bulunmuş muydunuz?"

"Sadece tanıklık etmeye gittiğimde. İlaç şişesinin bizim eczanenin malı olduğunu teşhis ettim. Kısa bir süre önce ilacı tazelemiştik ve Fife'la konuşmuştuk. O kadar uzun zamandır HistaDril alıyordu ki, o konuda konuşmamıza pek gerek yoktu."

"Hangi konuda konuştuğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Havadan sudan. O sıralarda kentin öte yanında bir yangın vardı galiba, ondan konuşmuştuk. Alerjisi olan çok kimse hava kirlenmesinin artışından kaygılanıyordu."

"Bu onu da rahatsız ediyor muydu?"

"Herkesi biraz rahatsız ediyordu, ama onun diğerlerinden daha kötü etkilendiğini hatırlamıyorum."

"Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim" dedim. "Eğer aklınıza bir şey gelecek olursa bana bir telefon eder miydiniz? Numaram rehberde var." "Elbette."

Gwen'le altıdaki randevuma daha vakit vardı. Her nedense bir huzursuzluk hissetmekteydim. Geçmişin bilgilerini parça parça birbirine ekliyordum ama henüz olan bir şey yoktu ve hiçbir şey de olmayabilirdi. California eyaleti için adalet yerine getirilmişti ve buna karşı çıkan tek kişi Nikki'ydi. Nikki ile Laurence Fife'in adı ve yüzü bilinmeyen katili. Cezadan sekiz yıl kaçmış, şimdi benim ihlal etmek için görevlendirildiğim sekiz yıllık özgürlüğü yaşamış olan katil. Bir noktada birilerinin nasırına basacaktım ve biri bundan hiç memnun olmayacaktı.

Marcia Threadgill'i gözetlemeye karar verdim. Kaldırımdaki o çıkıntıya takılıp düştüğünde bir elsanatları mağazasından üzeri deniz kabuklarıyla süslü o ahşap para çantalarından yapmak üzere malzeme almış çıkıyordu. Marcia Threadgill yirmi altı yaşındaydı ve zevksiz bir insandı. El sanatları mağazasının sahibi bana onun yaptığı şeyleri anlatınca onun biraz teyzeme benzediğini anlamıştım. Marcia Threadgill ruhu ucuz bir kadındı. Çöplüğe gidecek şeylerden Noel armağanları yaratırdı. Bence bu zihniyet sigorta şirketlerini aldatacak tiplerde bulunur. Bu, Pepsi Cola şirketine şişesinde bir fare kılı bulduğunu yazıp bedava bir kasa pepsiye konmak isteyen tiptir.

Arabamı bir iki kapı beriye park edip dürbünümü çıkardım. Birden doğrulup, "Vay canına!" dedim sonra.

O solmuş bitkinin yerinde dev boyutlu bir sarmaşık vardı ki, en az on kilo çekmeliydi. Bunu nasıl kaldırmış da başının çok üzerinde olan çengele asmıştı? Komşusu mu yardım etmişti? Sevgilisi mi? Yoksa kendi başına mı becermişti? Saksının kenarındaki fiyat etiketini bile görebiliyordum. GateWay süper-marketinden 29,95 dolara almıştı.

"Tüh!" diye söylendim, O alameti oraya astığında ben nerelerdeydim? Omuz hizasına kaldırılacak on kiloluk bitki ve nemli toprak. Bir iskemle üzerine mi

çıkmişti? Hemen yakınlardaki GateWay süpermarketine gittim. Aynı bitkiden beş altı tane vardı -Dumbo kulağı mı, fil dili mi, her neyse işte. Birini tutup kaldırdım. Aman Tanrım. Düşündüğümünden de beterdi. Öylesine hacimli ve ağırdı ki, yardımsız kaldırmak olanaksızdı. Bir iki film satın aldım hemen. "Bak, şimdi sana gününü göstereceğim, güzelim" diye söyleniyordum bir yandan da.

Yeniden dikiz yerine dönüp dürbünümü çıkardım. Tam koltuğuma iyice yerleşmiştim ki, Bayan Threadgill ardında o uzun plastik hortumlardan birini sürükleyerek göründü. Ucunu içerde musluğa bağlamış olmalıydı. Uzun bir süre çiçeklerini suladı, parmağını toprağa sokup kontrol etti, sararmış bir iki yaprak kopardı. Yaprakların altında bile böcek aradığına göre epey saplantılı bir tip olmalıydı. Dikkatle yüzünü inceledim. Bir mağazada bedava makyaj gösterisine katılıp da kırk beş dolar harcamış bir havası vardı. Gözkapakları kahve ye karamel, elmacık kemikleri çilek, ruju çikolata, uzun tırnakları öyle hemen hevesle ısırmamış olmayı istediğiniz şekerlerin vişne şurubu rengi.

Marcia'nın üst katındaki terasa naylon jarse elbiseli yaşlı bir kadın çıktı, konuşmaya başladılar. Her ikisinin de mutlu görünmeyişinden ve Marcia'nın bir süre sonra içeri girişinden kadının bir şikâyetle bulunduğunu anladım. Kadın arkasından duyulmamasına karşın bile müstehcen görünen bir şeyler söyledi. Not defterimi yanıma aldım ve arabadan inip kapıyı kilitledim.

Marcia'nın dairesi 2-C'ydı. Üstündeki dairede oturan kiracının adı ise Augusta White'dı. Asansöre binmeyerek merdivene yöneldim ve önce Marcia'nın kapısında durakladım. Bir Barry Manilow plağını çok yüksek sesle çalıyordu ve ben oradayken ses düşmesini biraz daha çevirmişti. Üst kata çıkıp Au-gusta'nın kapısını tıklattım. Kapı bir anda açıldı. Kadın fırlak gözleri, küt burnu ve çenesindeki üç tel sakalıyla bir Pekin köpeği gibi başını aralıktan uzattı. "Evet?" dedi. En azından seksen yaşındaydı.

"Ben yandaki binada oturuyorum" dedim. "Gürültü hakkında bir şikâyet aldık ve yönetici bir kere bakmamı istedi. Sizinle konuşabilir miyim?" Resmi görünümlü not defterimi gösterdim.

"Bir dakika."

Kadın mutfağına gidip süpürgesini aldı, birkaç kere yere vurduğunu gördüm. Marcia Threadgill asker postasıyla tavana vurmuş gibi aşağıdan bir karşılık geldi. Augusta White geri geldi, aralıktan bana baktı. Kuşkulu bir sesle, "Sen emlakçıya benziyorsun" dedi.

"Değilim, doğru söylüyorum."

"Yine de emlakçıya benziyorsun, onun için al defterini de çekil git buradan. Ben komşu binada oturanların hepsini tanırım, sen onlardan biri değilsin." Kapıyı kapatıp sürgüyü itti.

Eh, bu iş de bu kadardı. Omuzlanmı silkererek aşağı indim. Dışarda terasları şöyle bir gözümle ölçtüm. Piramit şeklinde dizilmişlerdi ve bir an Marcia Threadgill'i yakından gözetleyebilmek için kendimi hırsız gibi tırmanırken hayal ettim. Ama bu işi şimdilik yapmasam daha iyiydi. Sarmaşığın resmini çekerken yakında

kökünün kuruması için dua ettim. Yerine yenisini asarken orada olmak istiyordum.

Eve dönüp bir iki not aldım. Saat beşe çeyrek vardı, koşu giysilerim olan şortla, eski bir pamuklu balıkçı yaka kazağı giydim. Aslında öyle egzersiz delisi falan değilimdir. Polis akademisine aday olduğum zaman yaşamımda bir kere formda olmuşumdur. Ancak koşmada insanın mazohistçe duygularını tatmin eden bir şey vardır. İnsanın canı acır, ben de biraz yavaşım, ama iyi ayakkabılarım var ve kendi terimin kokusundan hoşlanırım. Havanın hafif rutubetli ve çok temiz olduğu kumsalın yanibaşındaki bir buçuk millik kaldırımda koşarım. Kumsalla kaldırım arasındaki geniş yeşil alan boyunca palmye ağaçları ve yolda çoğu benden çok daha formda görünen başka koşanlar da vardır. İki mil sonra pes ettim.

Bacaklarım ağrıyor, göğsüm yanıyordu. Belimi kırarak eğilip kalkarak soludukça ciğerlerimden ve tenimden her türlü zehirli atığın çıktığını hayal ediyordum. Bir buçuk blok kadar yürüdükten sonra arkamda bir korna sesi duydum. Dönüp baktım. Charlie Scorsoni kendisine pek yakışan açık mavi 450 SL'ini kaldırım kenarına çekmişti. Yüzümü kazağımın koluna silip yanına gittim.

"Yanaklarınız pespembe olmuş" dedi.

"Hep böyle kriz geçiriyormuşum gibi olur. Bir de aldığım, bakışları görseniz. Burada ne işiniz var?"

"Kendimi suçlu hissediyorum; Dün sizi biraz terslediğim için. Atlayın."

Hâlâ soluğumu toparlamaya çalışarak, "Olmaz" diye güldüm. "Koltuklarınızı terimle ıslatmak istemem."

"Sizi evinize kadar izleyebilir miyim?"

"Ciddi misiniz?"

"Elbette. Beni 'olası suçlular' listenize koymamanız için özellikle sevimli olmaya çalışmalıyım diye düşündüm."

"Bu bir işe yaramaz" dedim. "Ben herkesten kuşulanırım."

Duştan çıkıp da banyo kapısından başımı uzattığımda Scorsoni masamın üstünde yığılı kitaplara bakıyordu. "Çekmeceleri araştırarak zaman buldunuz mu?" diye sordum.

Hoş bir tavırla güldü. "Kilitliydim."

Ben de gülümseyerek kapıyı kapattım ve giyindim. Onu gördüğüme memnun olmuşum ve bundan hiç hoşlanmamıştım. Erkeklerle gelince biraz sertimdir. Kırk sekiz yaşındaki bir erkeği 'sevimli' olarak pek nitelemem ama o öyle gelmişti işte. iriyarıydı, saçları hoş bir biçimde kıvrıktı, çerçevesiz gözlükleri mavi gözlerine bir ışıltı veriyordu. Çenesindeki gamzesi de hiç kötü değildi doğrusu.

Banyodan çıkıp çıplak ayakla mutfak köşesine yürüdüm.

"Bir bira içer miydiniz?"

O da o sırada kanapede oturmuş, otomobil hırsızlığı hakkında bir kitap karıştırıyordu. "Çok edebi bir kitap" dedi. "Neden size bir içki ısmarlamıyorum?"

"Saat altıda bir yerde olmam gerek" dedim.

"Bira olsun o halde."

Birayı açıp uzattım, sonra ayaklarımı altına alıp kanape-nih öteki ucuna oturdum.

"Bürodan erken çıkmış olmalısınız. Çok etkilendim."

"Bu akşam yine büroya döneceğim. Bir iki günlüğüne kent dışında olacağımdan evrakımı alıp Ruth'a bir iki talimat bırakmam gerek."

"Bana neden zaman ayırdınız ki?"

Scorsoni çok hafif bir sinirliliğini örten meraklı bir gülümsemeyle baktı yüzüme.

"Tanrım, hep savunmada. Neden ayırmayacak mışım ki? Eğer Laurence'i Nikki öldürmemişse, ben de kimin öldürdüğüyle herkes kadar ilgilenirim elbette."

"Nikki'nin masum olduğuna inanmıyorsunuz siz" dedim.

"Buna sizin inandığınıza inanıyorum."

Dikkatle yüzüne baktım. "Size herhangi bir bilgi veremem. Bunu anlayacağınızı umarım. Sizin her türlü yardımınıza açığım ve bir fikriniz varsa dinlemeye hazırım, ama bu tek yönlü bir sokak olacaktır."

"Bir avukata müvekkil ayrıcalığı hakkında konferans mı vermeye çalışıyorsunuz? İnsaf, Millhone. Bana bir şans tanı."

"Tamam, özür dilerim." iri ellerine ve sonra yine yüzüne baktım. "Kafamın içindekilerin didiklenmesini istemiyordum, hepsi bu" dedim.

İfadesi rahatladı, yüzüne tembelce bir gülüş yerleşti. "Zaten hiçbir şey bilmediğinizi söylemiştiniz. Didikleyecek ne var ki? O kadar aksisiniz ki."

O zaman gülümsedim ben de. "Bakın, bu işte şansımın ne olduğunu bilmiyorum. Henüz içimde bir duygu belirmedi ve bu da beni sinirlendiriyor."

"Doğru ve işe başlayalı sadece iki gün oldu, değil mi?" "Hemen hemen."

"O zaman biraz rahatlamaya çalışın." Birasından bir yudum alıp şişeyi sehpanın üzerine bıraktı, "Dün size karşı pek dürüst davranmadım" dedi.

"Hangi konuda."

"Libby Glass konusunda. Onun kim olduğunu biliyordum ve Laurence'la ilişkisi olduğundan kuşkulanıyordum. Ama bu sizi ilgilendirmez diye düşündüm."

"Bunun şu noktada ne gibi bir fark yaratacağını göremiyorum" dedim.

"Ben de o karara varmıştım. Belki de sizin vakanız için önemli olabilir kim bilir. Laurence öldüğünden bu yana ona hiç sahip olmadığı bir saflığı vermeye çalıştım ben. Hovardalık ederdi. Ama genelde paralı sınıf arasında zevkini arardı. Yaşlıca kadınlar. Aristokraziyle evlenen o ince vücutlu zarif hanımlar." "Libby nasıl biriydi?"

"Aslında pek bilmiyorum. Bizim muhasebemize bakarken bir iki kere karşılaşmıştım. Hoş biriydi. Genç. Yirmi beş yirmi altı yaşından fazla olamazdı."

"Size onunla ilişkisi olduğunu söylemiş miydi?" "Hayır. Onun ilişkileriyle böbürlendiğini asla görmemişimdir."

"Gerçek bir centilmen" dedim. Scorsoni uyarırcasına baktı yüzüme. "Komiklik ediyor değilim" dedim. "Onun yaşamındaki kadınlar hakkında hiç konuşmadığını duydum. Bütün demek istediğim buydu."

"Evet, öyleydi. Her şeyini gizli tutardı. O yüzden o kadar iyi bir avukattı.

Kozlarını hiç belli etmezdi. Ölmeden önceki altı ay bir garipti ama. Kimi zaman onun iyi olmadığını düşünürdüm ama bu fiziki bir şey değildi. Sanki psişik bir acı

ekiyor gibiydi." "O gece onunla imiştiniz, değil mi?" "Yemek yedik. Bistro'da. Nikki bir yere gitmişti, biz de biraz tenis oynadık, sonra bir iki lokma yedik. Görebildiğim kadarıyla gayet iyiydi."

"Alerji ilacı yanında mıydı?"

Scorsoni başını salladı. "Zaten pek ilaca düşkün değildi. Başı ağrıdığı zamanlar bir Tylenol alırdı ama o da pek seyrekti. Nikki bile onun alerji hapını eve döndükten sonra içtiğini söylemişti. İlaç şişesine orada erişecek birinin işiydi bu."

"Libby Glass hiç bu kente gelmiş miydi?"

"Bildiğim kadarıyla iş için hiç gelmemişti. Ama Laurence'ı görmeye gelmiş olabilir, bilemem. Neden sordunuz?"

"Bilmem. Birinin ikisini de aynı anda zehirlediğini düşünüyordum. Kadın dört gün sonra öldü, ama ilacı kendi içtiği için bunu açıklaması güç değildir."

"Libby Glass'ın ölümü hakkında ben fazla bir şey duymuş değilim. Buradaki gazetelerde yer aldığını da sanmıyorum. Ama Laurence'ın ölmeden bir buçuk hafta önce Los Angeles'te olduğunu biliyorum."

"Bu ilginç işte. Ben zaten oraya gidiyordum, belki bunu araştırabilirim."

Scorsoni saatine baktı. "Ben size daha fazla engel olmayayım" diyerek kalktı. Her nedense onun gitmesini istemeyerek kapıya kadar geçirdim.

"Nasıl zayıflattınız?" diye sordum.

"Bunu mu?" diye midesine vurdu. İnanılmaz bir yoksunluk rejimi sırrı verecekmiş gibi hafifçe bana doğru eğildi.

"çeker yemekten vazgeçtim. Masamın çekmecesinde hep çeker bulundururdum. Snickers ve Three Musketeers, Hershey Kisses. Günde yüz tane..."

Sesi öylesine okşayıcıydı ve sanki külotlu çorap giydiğini itiraf edermiş gibi konuşuyordu ki, içimden bir kahkaha yükseleceğini biliyordum. Aynı zamanda yüzümü ondan yana çevirdiğim takdirde o noktada ona başa ıkamayacağım kadar yakın olacağımın da farkındaydım.

"Ya Mars Bars? Ya Baby Ruth?" dedim.

"Hiç durmadan." Yüzünden yayılan sıcaklığı hissediyordum. Yan gözle bakmak zorunda kaldım. O sırada kendi kendine gülerek büyüyü bozdu ve gözlerime gerekenden bir an daha uzun baktı. "Görüşürüz" dedi.

ıkarken el sıkıştık. Nedenini bilmiyorum. Belki de dokunuyor olmak için bir mazeret. O kadar rastgele bir dokunuş bile kollarımdaki tüylerin dikilmesine yol açmıştı. Erken uyarı sistemim alarm zillerini çalmaya başlamıştı ve bunu nasıl yorumlayacağımı bilemiyordum. Yirmi birinci kattayken kimi zaman pencereyi açtığımda aynı böyle bir duyguya kapılırdım. Erkeklerim arasında çok uzun zaman bırakıyorum ve belki de yine zamanı gelmişti. İyi değil, diye düşündüm. Hiç de iyi değil.

"Arkandan gelsem daha iyi" dedi. "Palm Garden'i biliyor musun? Orası iyi mi?"
"Elbette."

Gwen girdiği otoparktan bir dakika sonra parlak sarı bir Saab'la çıktı. Lokanta yalnızca bir iki blok ileride olduğundan park yerine yanyana girdik. Gwen önlüğünü çıkarmış, eteklerini silkeliyordu.

"Köpek kılları için özür, dilerim" dedi. "Genelde doğruca banyoya girerim." Palm Garden Santa Teresa'nın ortasında, bir alış veriş merkezinin arkasındadır. Önünde masaları ve kocaman fiçiler içinde palmiyeler bulunur. Kenarda bir masaya oturunca ben beyaz şarap, o da Perrier maden suyu ısmarladık.

"Sen içki içmez misin?"

"Fazla içmem. Boşandığımda içkiyi de bıraktım. Ondan önce çok viski içerdim. Senin iş nasıl gidiyor?"

"Bu noktada bunu yanıtlaması çok güç" dedim. "Sen bu köpek kuaförlüğünü ne zamandan beri yapıyorsun?"

"Doğrusu, istediğimden çok daha uzun bir süredir" diyerek güldü.

Bir süre havadan sudan söz ettik. Ben kadını inceleyecek zamanı kazanmak istiyor, Nikki Fife ile aynı erkekle evlendiklerine göre aralarında ortak ne gibi şeyler olduğunu anlamayı umuyordum. Konuyu açan o oldu. "Haydi, sor bakalım" dedi.

İşimi sandığımdan daha kolaylaştıracaktı. "Bu kadar işbirliği yapacağını sanmamıştım" dedim.

"Charlie Scorsoni ile konuştuğunu söylemiştin." "Başlayacak en mantıklı yer orasıydı" diye omzumu silkdim. "Senin listende midir?"

"Laurence'ı öldürebilecekler arasında mı? Hayır. Sanmıyorum. Ben onun listesinde miyim?" Başımı salladım. "Garip" dedi. "Neden?"

Sakin bir ifadeyle başını kaldırdı. "Benim kırgın olduğumu düşünüyor. Bunu çeşitli kaynaklardan duydum. Eğer yeteri kadar beklemeyi bilersen, herkesin senin hakkındaki fikrini öğrenirsin."

"Biraz kırgın olmak hakkın sanırım." "Onu çok uzun zaman önce atlattım. Hah, aklıma gelmişken, istediğin takdirde Greg ile Diane'i burada bulabilirsin."

Çantasından çocukların adreslerinin ve telefonlarının yazılı olduğu bir kart çıkartıp uzattı.

"Teşekkür ederim. Bu hareketini takdir ediyorum. Onlara nasıl yaklaşacağım hakkında bir fikir verebilir misin? Onların huzurunu kaçırmak istemediğimi söylediğimde ciddiye aldın."

"Hayır hayır, ikisi de akıllı başında çocuklardır. Hatta onları biraz fazla dürüst bile bulabilirsin."

"Anladığım kadarıyla Nikki ile ilişkilerini sürdürmemişler." "Herhalde, ama doğru değil. Eski şeyler. Onları unutmalarını tercih ederdim. Nikki onlara karşı çok iyiydi." Gwen uzanıp eşarbını çıkartarak saçlarının dökülmesi için hafifçe başını salladı. Omuzlarına kadar inen saçları ilginç bir gri renkteydi ve boyanmamış olduğuna emindim, Çelişki hoştu... gri saçlar, kahverengi gözler. Sağlam elmacık

kemikleri, ağız çevresinde hoş 'çizgiler, iyi dişleri ve akla sağllığı getiren güneş yanığı bir teni vardı.

Konu artık açıldığına göre, "Nikki için ne düşünmüştün?" diye sordum.

"Bundan pek emin değilim. Yani o zaman çok kırılmıştım, ama bir ara kendisiyle konuşmak isterim. Birbirimizi çok daha iyi anlayacağımıza inanıyorum.

Laurence'la neden evlendiğimi öğrenmek ister miydin?"

"Bak, bu ilginç olurdu."

Şeytancasına, "Kocaman bir cinsel organı vardı" dedi ve güldü. "Özür dilerim.

Buna engel olamadım. Aslında yatakta berbattı. Tam bir düzüşme makinası. Eğer kişisellikten uzaklaştırılmış seksten hoşlanırsan, müthiş."

"O tiplere ben de fazla düşkün değilim" dedim.

"Ne olduğunu anlayınca ben de hoşlanmadım. Onunla evlendiğimde bakireydim."

"Vay canına" dedim. "Bu sıkıntılı olmalı."

"O zaman daha da sıkıntılıydı ama ben öyle yetiştirilmiştim. Cinsel yaşamımızdaki başarısızlığın hep bende olduğunu düşündüm, ta ki..." Sesi hafifleyerek susarken yanakları hafifçe pembeleşti.

"Ta ki?" diye sordum.

"Ben de şarap içsem iyi olacak." Garson kıza işaret etti. Bir kadeh daha ısmarladım. Gwen bana döndü.

"Otuz yaşında bir ilişkim oldu."

"Eh, bu da biraz olsun akıllı olduğunu gösterir."

"Hem evet, hem de hayır, ilişki sadece altı hafta sürmüştü ama bu yaşamımın en iyi altı haftasıydı. Bir bakıma sona erdiğine memnundum. Çok güçlü bir şeydi ve yaşamımı altüst edebilirdi. Buna hazır değildim." Duraklayınca onun

söylediklerini kafasının içinde incelediğini görüyorum. "Laurence beni hep eleştirirdi ve bunu hak ettiğime inanırdım. Sonra yanlış hiçbir şey yapmasının mümkün olmayacağına inandığım bir erkekle karşılaştım, ilk başta direnmişim. Ona karşı ne duyduğumu biliyordum ama bu doğama aykırıydı. Bir süre bunun Laurence'la olan ilişkim için iyi olduğunu söyledim kendi kendime. Sonunda pes ettim. Uzun bir süredir ihtiyacım olan bir şeyi elde ediyordum ve bu da ona karşı verici olmamı sağladı. Sonra bu çifte yaşamın bedelini ödemeye başladım.

Laurence'ı mümkün olduğu sürece aldatabildim ama sonunda birşeylerden kuşkulanmaya başladı. Öyle oldu ki, onun bana dokunmasına katla-namıyordum. Aramızdaki gerilim, aldatma çok fazlaydı. Başka yerdeki iyi şeyler de fazlaydı. Bende bir değişiklik olmalı ki, sorguya çekmeye, günün her dakikası nerede olduğumu öğrenmek istemeye başladı. Öğleden sonraları hiç olmayacak saatlerde eve geliyordu ve tabii ki ben dışarda oluyordum. Laurence'ın yanındayken bile başka yerdeydim. Beni boşamakla tehdit edince korkup itiraf ettim. Beni yine de boşadığı için bu yaşamımın en büyük yanlışsı oldu."

"O nerede şimdi?" "Aşışım mı? Neden sordun?"

"Laurence onun kimliğini biliyor olmalıydı. Eğer seni ce-zalandırıyorsa, neden onu da cezalandırmasında"

"Onu kuşku altına sokmak istemem" dedi Gwen. "Bu çok pis bir şey olur. Onun Laurence'in ölümüyle hiç ilgisi yoktu. Sana yazılı garanti verebilirim."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? O zamanlar çok kimse pek çok konuda yanıldı ve bunun bedelini Nikki ödedi."

"Nikki'yi eyaletin en iyi avukatı savunuyordu. Evet, belki kendisi biraz haksızlığa uğramıştır ama konuyla hiç ilgisi olmayan birini suçlamaya çalışmanın da hiçbir anlamı yok."

"Ben kimseye suç yüklemeye çalışmıyorum. Ben yalnızca bu işin içinde kendime bir yön arıyorum. Seni bana onun kimliğini söylemeye zorlayamam..."

"Çok doğru. Ve bunu başkasından da öğrenebileceğini hiç sanmam."

"Bak, ben buraya kavgaya etmeye gelmedim. Özür dilerim. Unut bunu şimdilik." Gwen'in boynunda iki kırmızı leke belirdi. Öfkesine karşı koyuyor, kendini toparlamaya çalışıyordu. Bir an için kalkıp kaçacağını sandım.

"Bunun üzerinde durmayacağım" dedim. "Bu apayrı bir konu ve ben buraya seninle konuşmaya geldim. O konuda konuşmak istemiyorsan bence bir sakıncası yok."

Öyle kaçmaya hazır bir hali vardı ki, susup olayı kendi başına çözümlemesini bekledim. Sonunda biraz rahatladığını gördüm ve benim de en az onun kadar gergin olduğumu fark ettim. Kırılmayacak kadar çok değerli bir tanıktı bu.

"Laurence'a dönelim" dedim. "Bana ondan söz et. Bu sa-dakatsızlıkları neymiş?" Utanırcasına güldü, şarabından bir yudum aldıktan sonra başını salladı. "Özür dilerim. Böyle davranmak istemezdim ama beni gafil avladın."

"Evet, bunu zaman zaman yaparım, hatta kendimi bile gafil avladığım olur."

"Onun kadınlardan hoşlandığını sanmıyorum. Hep aldatılmayı beklerdi. Kadınlar da insana ihanet edecek ilk insanlardı. Bu işte önde olmak isterdi sanırım. Onun için bir ilişki hep bir güç ilişkisiydi ve böylece üstte hep kendisi olurdu."

"Başkaları sana yapmadan sen onlara yap.." "Doğru."

"Peki ama ona kin duyan kim olabilirdi? Ondan kim bu kadar nefret edebilirdi?"

Gwen omuzlarını silkerken çok sakın görünüyordu. "Bunu bütün öğleden sonra düşündüm ve işin garip yanı, bundan pek emin olamıyorum. Pek çok insanla gayet kötü ilişkileri olmuştu. Boşanma avukatları pek popüler değillerdir, ama çoğu da bunun için öldürülmezler."

"Belki de işiyle ilgili bir nedenden değildi" dedim. "Belki nafaka ödediğine kızan öfkeli bir koca değildi. Belki de kendini 'hakarete uğramış' hisseden bir kadındı."

"Onların sayısı pek çoktu. Ama sanırım ilişkilerini sona erdirmekte pek ustaca davranırdı. Ya da kadınlar ilişkinin sınırlarını anlayınca kendilerine gelip çekip giderlerdi. Yerel bir yargıcın karısıyla berbat bir ilişkisi olmuştu. Charlotte Mercer adında bir kadın. Kadın eline bir fırsat geçse ona sokakta çarpıp ezebilecekti. Ya da benim duyduğum öyleydi. Her şeyi öylece kabullenecek kadınlardan değildi."

"Bunu nasıl öğrendin?"

"Laurence ilişkiyi kestikten sonra kadın beni aramıştı." "Boşanmandan önce mi, sonra mı?" "Sonra. O zaman keşke daha önce aramış olsaydı diye düşündüğümü hatırlıyorum. Mahkemeye eli boş çıkmıştım çünkü."

"Anlamıyorum" dedim. "Bunun ne yararı olabilirdi? O zaman bile onu zinadan mahkûm ettiremezdin ki."

"O da beni zinayla suçlayamadı, ama bu durum bana psikolojik bir üstünlük verecekti. Yaptığım şey için öyle suçluluk duyuyordum ki, çocuklar konusu ortaya çıkana kadar hiç direnmemiştim ve o zaman da beni alt etmişti. Kadın gürlüğü çıkarmak isteseydi bana çok yardımı olabilirdi. Laurence'ın koruması gereken bir ünü vardı, her neyse, Charlotte Mercer seni bu konuda aydınlatabilir."

"Aman ne iyi. Ona kendisinin bir numaralı zanlım olduğunu söylerim,"

Gwen güldü. "Seni kimin gönderdiğini sorarsa adımlı verebilirsin. Hiç olmazsa bu kadarını yapabilirim."

Gwen gittikten sonra lokantanın arka tarafındaki telefo- na gidip rehberde Charlotte Mercer'in adresine baktım. Yargıçla birlikte Santa Teresa üzerindeki tepelerde bir yanında ahırlar olan geniş bir tek katlı evde oturuyordu. Güneş batmak üzereydi ve önümde müthiş bir manzara vardı. Pembe ve mavi göğö doğru uzanan okyanus geniş bir lavanta renkli kordeleden farksızdı.

Kapıyı siyah üniformalı bir hizmetçi açtı. "Hanımefendi" çağrılana kadar geniş ve serin holde bekletildim. Evin arka tarafındaki hafif ayakseslerini duyunca kadın yerine (eğer varsa) genç kızının geldiğini düşündüm.

"Evet. Ne istediniz?"

Ses boğuk, kısık ve öyle kabaydı ki, o genç kız izlenimi bir anda uçup gitti.

"Charlotte Mercer?" "Evet."

Ufak tefekti, bir altmış boyunda ve ancak elli kilo. Ayaklarda sandaletler, beyaz şort, kısa bluz, esmer ve biçimli bacaklar. Yüzünde tek bir çizgi bile yoktu. Kısa kesilmiş saçları sarıydı, makyajı da çok hafif. Elli beş yaşında olmalıydı ve bir uzman ekibin elinden çıkmadıkça bu kadar esaslı görünmesi olanaksızdı.

Çenesinde yapay bir gerginlik vardı ve yanakları bu yaşta ancak bir plastik ameliyatla böylesine dolgun olabilirdi. Boynu kırış kınış, el damarları boğum boğumdu. O ince ve serinkanlı genç görünüşün tek çelişkileri bunlardı. Açık mavi gözleri grinin iki tonu ile ustaca canlandırılmıştı. Bir kolunda altın bilezikler şangırdıyordu.

"Adım Kinsey Millhone, özel detektifim" dedim.

"Aman ne iyi. Ne istemiştiniz?"

"Laurence Fife'in ölümünü araştırıyorum."

Gülümsemesi birden dağıldı, terbiyeli olmaktan zalimce-sine bir şeye dönüştü.

Beni şöyle bir süzerek önemsizliğini belirtti. "Umarım uzun sürmez" derken arkasına baktı. "Terasa gelin. İçkimi orada bıraktım."

Ardından evin arka tarafına yürüdüm. Önünden geçtiğimiz odalar geniş ve zarifti ve kullanılmıyor gibi görünüyorlardı. Camlar pırıl pırıldı, toz mavisi tüylü halılar üzerinde elektrik süpürgesi izleri görülüyordu, cilalı sehpalar üzerinde taze çiçekler vardı. Perdeler ve duvar kâğıtları aynı mavi çiçek deseninin sonsuz bir tekrarıydı ve her şey Lemony Pledge parfümü kokuyordu. Kadının arkasından gelen viski kokusunu gidermek için mi parfüm kullandığını düşündüm. Mutfaktan geçerken sarmıslıklı kuzu rostosu kokusu aldım.

Teras demir bir kafesin gölgesindeydi. Beyaz hasır koltukların üzerlerinde parlak yeşil minderler vardı. Kadın dövme demir ayaklı üzeri camlı masadan kadehini alıp bir şezlonga oturdu. Bir robot gibi sigara paketine ve altın Dunhill çakmağına uzandı. Sanki kokteyl saatinde kendisini eğlendirmeye gelmişim gibi bir hali vardı.

"Sizi buraya kim gönderdi? Nikki mi, yoksa küçük Gwen mi?" Gözleri gözlerimden uzaklaşırken herhangi bir yanıt beklemiyor gibiydi. Sigarasını yaktı, yan yarıya dolu kül tablasını kendisine biraz daha yaklaştırdı. Elini benden yana sallayarak. "Oturun" dedi.

Ondan fazla uzak olmayan minderli bir iskemle seçtim. Terası saran bitkilerin ardında yumurta biçimli bir yüzme havuzu görülüyordu. Charlotte bakışımı görmüştü. "Yüzmek falan mı istiyorsunuz yoksa?" Hakareti -üstüme almamaya karar verdim. Onun otomatik bir tepki olarak hemen alaya geçtiğini anlamıştım, tıpkı çok sigara içen birinin öksürmesi gibi.

"Sizi buraya kim gönderdi bakalım?" Onun günün o saatine karşın olması gerektiği kadar ayık olmadığını ikinci kez düşündüm.

"Eh, olaylar kulaktan kulağa kolay yayılır." "Bak bundan hiç kuşku yok. Bak tatlım, sana şu kadarını söyleyeyim. O herif için ben düzülecek bir kadından başka bir şeydim. Ne ilktim ne de son, ama en iyisiydim."

"O yüzden mi kesti ilişkiyi?"

"Şimdi münasebetsizlik etme" dedi sert bir bakışla. Ama aynı zamanda güldü.

Onun gözünde bir derece yükseldiğimi tahmin ettim. "Evet, o kesti" dedi.

"Bugünlerde sır saklamanın anlamı yok artık. Gwen'i boşamadan önce kendisiyle küçük bir kaçamağım olmuştu. Sonra ölümünden birkaç ay önce yine geldi. Hep aynı arka kapıyı koklayan bir erkek kediden farksızdı."

"Bu son keresinde ne oldu?"

Bütün bunların sanki hiç önemli olmadığını belirtmek istermiş gibi bıkkın baktı yüzüme. "Başka biriyle ilişkiye girdi. Çok gizli. Çok hararetili. Lanet olsun. Beni kirii bir donmuşum gibi fırlattı attı."

"Sizin zanlılar arasında olmamanıza şaşıtm" dedim.

Kaşları kalktı. "Ben mi? ileri gelen bir yargıcın eşi mi? Onunla ilişkimi çok iyi biliyorlardı ve ifademi bile almadılar. Polisler çevremde sanki beklenmedik bir uykuya yatmış huysuz bir bebekmişim gibi ayaklarının ucuna basarak dolaşırlardı. Bunu onlardan kim istemişti ki? Onlara her şeyi anlatmaya hazırdım. Aldırdığım bile yoktu. Üstelik ellerinde zanlı biri vardı."

"Nikki mi?"

"Elbette." Kadının jestleri rahattı, konuşurken sigaralı eli ağır ağır sallanıyordu.

"Bana sorarsan, o insan öldüremeyecek kadar titiz biriydi. Ama kimse benim düşüncelerimi dinlemeye meraklı değildi. Ben yalnızca çok konuşan bir ayyaştım. O ne bilir? Onu kim dinler? Sana bu kentteki herkes hakkında çok şey anlatabilirim. Bunları nasıl öğrenirim, bilir misin? Sana şu kadarını söyleyeyim. Sen de insanlar hakkında bilgi toplarsın değil mi?"

"Aşağı yukarı" diye mırıldanarak sözlerini kesmemeye çalıştım. Charlotte Mercer eğer yolundan şaşırtılmazsa paldır küldür devam edecek tiplerdendi. Sigarasından derin bir nefes alıp dumanı burnundan üfledi. Başını sallayarak öksürdü.

"Öksürükten boğulmam için bana izin ver" diyerek bir daha öksürdü. Sonra söze bıraktığı yerden devam etti. "Sırlan açıklarsan, bildiğin en kötü şeyleri söylersen, on kerenin dokuzunda çok daha beter şeyler duyarsın. Bunu kendin de deneyebilirsin. Ben aklıma geleni söylerim. Geri ne gelecek diye kendim hakkımda şeyler bile uydururum. Eğer dedikodu istiyorsan tam yerine geldin, yavrurum."

"Gwen için neler söyleniyor?"

Charlotte güldü. "Sen ticaret yapamazsın. Senin değış-tokuş edecek şeyin yoktur." "Orası doğru. Eğer ağzımı kapalı tutmayı bilmeseydim bu işte fazla uzun kalamazdım."

Yine güldü. Sözümden hoşlanmış gibiydi. Onun bildiğı şeylerle kendini önemli gördüğünü tahmin ediyordum. Biraz da gösteriştten hoşlandığını ummaktaydım. Gwen'in ilişkisini duymuş olabilirdi, ama elimi açığa vurmadan bunu ona soramayacağım için beklemek zorundaydım.

"Gwen sersemin biriydi" dedi pek de ilgilenmediğini belli eden bir sesle. "Ben o tiplerden hoşlanmam ve onun kocasını o kadar uzun süre elinde nasıl tuttuğunu da bilemiyorum. Laurence Fife esaslı erkekti ve eğer hâlâ tahmin edememişsen onun hakkında öyle çılgına dönmemin nedeni buydu. Öyle çıtkırıldım erkeklere tahammül edemem ben. Bir erkeğin bana yaltaklanmasından hiç hoşlanmam. Ama o insanın ayaklarını yerden keserdi ve sonra pantolonunun fermuarını çekerken dönüp bakmazdı bile."

"Epey kaba bir benzetme" dedim. "Seks kabadır, o yüzden hepimiz ona bu kadar düşkünüzdür ve o yüzden ben ona tam olarak uyuyordum. O kötü olduğu kadar kabaydı da ve gerçek de işte budur. Nikki çok kibardı. Gwen de."

"Belki de Laurence her iki aşırı uçtan da hoşlanıyordu."

"Bundan hiç kuşğum yok. Herhalde öyleydi. Belki kibarlarla evlenir ötekilerle oynaşıyordu."

"Ya Libby Glass? Hiç ondan söz edildiğini duydunuz mu?"

"Hayır. Başka?"

Sanki bir salon oyunu oynanmışz gibi, "Sharon Napier" dedim.

"Evet, onu ben de araştırdım. O küçük yılını ilk gördüğümde bir pislik olduğunu anlamıştım."

"Onunla bir ilişkisi var mıydı sizce?"

"Hayır. Daha da esaslıydı. Annesiyle ilişkisi vardı. Bunu araştırmak için özel bir detektif tutmuştum. Kadının yaşamını berbat etmişti ve Sharon da bunu biliyordu. Yıllar sonra ortaya çıkıp intikamını aldı. Annesiyle babası Laurence yüzünden boşanmışlardı ve annesi sinir krizi geçirmiş, içkiye falan başlamıştı. Bütün ayrıntıları bilmiyorum ama Laurence herkesin canına okumuştı ve Sharon da yıllarca bunun bedelini ondan tahsil etti."

"Ona şantaj mı yapıyordu?"

"Para için değil. Geçimini sağlamak için. Daktilo yazmasını bilmezdi, hatta adını bile güçlükle hecelerdi. İntikam almak istiyordu ve bunun için her gün oraya i e gitti, hiç  alı madı ve bütün gün boş oturdu. Laurence onun her yaptığına katlanırdı."

"Laurence'ı o  ld rm   olabilir mi?"

"Neden olmasın? Belki de artık bıkmı tı ya da her hafta onun parasını alıyor olmak yeterli değildi." Durakladı, sigarasının külünü silkti. Kurnazca gülümsedi. Kapıya bakarak, "Umarım kaba olduğumu d   nmezsiniz" dedi. "Ama bu i  burada biter. Saygıdeğer kocam yargıç her an eve gelebilir artık ve sizin kim olduğunuzu ve burada ne aradığınızı kendisine açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Tamam" dedim. "Ben yolu biliyorum, kendim  ıkarım. Bana çok yardımcı oldunuz."

"Hiç ku kum yok." Ayağa kalkıp kadehini cam masaya biraz sertçe çarptı. Ama masaya bir şey olmamıştı ve yüzünde bir rahatlama belirdi.

Yüzüme bir an dikkatle baktı. "İki yıla kalmadan gözlerini yaptırtmak zorunda kalacaksın, ama şimdi iyisin" dedi.

Güldüm. "Ben kırı ıklıklardan ho lanırım" dedim. "Benimkileri hak ediyorum. Ama yine de teşekkür ederim."

Onu terasta bırakıp evin yan tarafında park ettiğim arabama yürüdüm. Bu konuşmadan ho lanmamı tım ve gidiyor olduğuma memnundum. Charlotte Mercer kurnaz bir kadındı ve belki de sarho luğundan yararlanmaktaydı. Gerçeği söylüyor olabilirdi de, olmayabilirdi de. Sharon Napier hakkındaki açıklaması her nasılsa cuk oturmuştu. Bir   z m olarak çok açıktı. Diğer yandan polisler de kimi zaman haklı çıkarlardı. Cinayet genelde pek kurnazca yapılan bir eylem değildi ve aramak için fazla uzağa gitmeye gerek kalmazdı.

9

Sharon Napier'in adresini bulmam bir buçuk günümü aldı. Pek de açıklamak istemediğim yollarla Taşıt Araçları Dairesi bilgisayarına girdim ve Sharon'un sürücü ehliyetinin s resinin altı yıl önce sona erdiğini öğrendim. Adına kayıtlı koyu yeşil Kharmann Ghia'nın kayıt adresi elimdeki son.adresine uyuyordu ama hemen yanına d   lm   bir notta kaydın Nevada'ya aktarıldığı belirtiliyordu ki, bu da herhalde eyaletten ayrıldığı demektir.

Adını Ulusal Rehber'de bulduğum Nevada'daki Bob Dietz adındaki özel detektifi aradım. Ona ihtiyacım olan bilgiyi söyledim, beni öğleden sonra arayacağını söyledi ve aradı da. Sharon Napier Nevada'da sürücü ehliyeti almıştı; bir Reno adresi vermişti. Reno'daki kaynakları kadının geçen Mart ayında ardında bir alacaklı kalabalığı bırakarak kentten kaçtığını bildirmişlerdi. Yani kadın on dört aydır ortalıkta değildi. Dietz onun hâlâ eyalet içinde olduğunu tahmin ederek biraz daha ara tırmı tı. Küçük bir Reno kredi şirketinin kayıtlarında kadının önce

Carson City'den, sonra Las Vegas'tan başvuruda bulunduğunu gösteriyordu. Dietz onun Las Vegas'ta olduğunu tahmin ediyordu. Kendisine yardımı için teşekkür edip faturasını göndermesini söyledim. Ama para istemediğini, başka bir zaman da benim kendisine yardım edebileceğimi söyledi. Ben de adresimi ve telefon numaramı yazdırdım. Las Vegas istihbaratını aradıy-sam da herhangi bir kayda rastlamayınca oradaki bir arkadaşına telefon edip benim için bir araştırma yapmasını istedim. Haftaya Los Angeles'e geleceğimi ve orada beni arayabileceği telefon numarasını söyledim.

Ertesi gün pazar olduğundan kendimi ev işlerine verdim, çamaşır yıkadım, evi temizledim, alışveriş yaptım. Hatta hâlâ kendime baktığımı göstermek için bacaklarımı bile tıraş ettim.

Pazartesi sabahı kırtasiye işleriyle uğraştım. Nikki'nin raporunu yazdım, kontrol etmek için yerel kredi bürosunu aradım. Sharon Napier'in borç takip kentten ayrıldığı anlaşılıyordu. Onlarda herhangi bir bilgi olmadığı için ben öğrendiklerimi kendilerine ilettim. Sonra Marcia Threadgill konusunda California Fidelity ile uzun bir konuşma yaptım. Sigorta şirketi dört bin sekiz yüz dolar tazminatı ödemeye hazır olduğundan karşılarında bütün kurnazlığımı kullanmak zorundaydım. Benim kendilerine hizmetim herhangi paraya mal olmuyordu.

Onların olayı görmezden gelmelerine tahammül edemiyordum ama. Hatta ilkelerden söz edecek kadar küçüldüm karşılarında. "Sizi kazıklıyor" dedim ama şikâyetler müdürü sanki ortada benim anlamayacak kadar aptal olduğum güçler varmış gibi başını salladı durdu. Ona patronuyla konuşmasını, kendisini daha sonra yine arayacağımı, söyledim. Saat ikide Los Angeles'e doğru yola çıkmıştım. Bilmecenin diğer parçası Libby Glass'tı ve onun bu tabloya nasıl girdiğini öğrenmem gerekiyordu. Los Angeles'e varınca Bundy yakınlarında Wilshire caddesindeki Hacienda Moteli'ne gittim. Hacienda adının aksine hiç de villaya benzemeyip kapısında asma kilit olan çitle çevrili bir yüzme havuzunun yanında iki katlı, L biçimli ve sıkışık otoparklı sıradan bir binadır. Yöneticisi ve telefon memuru Arlette adlı çok şişman bir kadındı. Masasının arkasından oturduğu daire görülüyordu. Dairesini yan iş olarak kapkacak satarak kazandığı parayla döşediğini duymuştum. Zevkine uyan şey de kırmızı kadife kaplı Akdeniz tipi mobilyalardı.

Kartı doldururken, "Şişman güzeldir, Kinsey" dedi. "Şuna bak hele."

Baktım. Sarkan iri et parçalarını görmem için kolunu ileri uzatmıştı.

"Bilemem, Arlette" dedim kuşkulu bir sesle. "Ben şişmanlamamaya dikkat ediyorum."

"Bunun için harcadığın zaman ve enerjiye bak hele. Sorun toplumumuzun şişmanlardan kaçınması. Şişmanlara karşı büyük bir ayrımcılık yapılmaktadır. Özürlülerden daha kötüdür şişmanların durumları. Nereye gitsen özürlüler, için bir işaret görürsün. Özürlüler otoparkı. Özürlüler tuvaleti. O tekerlekli iskemle resimlerini her yerde görmüşsündür. Bana bir de şişmanlar için uluslararası işaret göster bakayım. Bizim de haklarımız var."

"Ama bu çok sağlıksız bir şey, Arlette. Yani yüksek tansiyon, kalp krizleri..."

"Her şeyin bir riski vardır. Bunlar bize daha iyi davranılması için nedenler işte." Kredi kartımdan bir slip,çektikten sonra 2 numaralı odanın anahtarını verdi. "Buraya yakındır" dedi. "Senin arkaya tıklılmaktan nefret ettiğini bilirim." "Teşekkür ederim."

2 numaralı odada bu en az yirminci kalışımdı ve bu her zaman insanı rahatlatan bir sıkıcılıktı. İki kişilik yatak. Duvardan duvara uzanan sincap grisi tüyleri dökülmüş halı. Bir ayağı sallanan plastik kaplı iskemle. Masanın üstünde bir yanında UCLA yazan bir futbol başlığı şeklinde lamba. Banyo küçük.ve duş keçesi kâğıttan. Yatağın altında başkasının donunu bulabileceğiniz bir yer. Mevsim dışında bana KDV hariç 1 1.95 dolara mal olur ve buna neskaf, reçelli çörekten oluşan kahvaltı da dahildir Çöreklerin çoğunu da Arlette yer zaten. Bir keresinde bir sarhoş kapımın önüne oturup polisler gelene kadar bir buçuk saat nara atmıştı. Ben ucuz olduğum için orada kalırım.

Valizimi yatağın üzerine bırakıp koşu eşofmanımı giydim. Wilshire'dan San Vicente'ye kadar, oradan dönüp Westga-te'ten tekrar Wilshire'a kadar koştum. Geri döndüğümde soluk soluğa kalmıştım. Odama dönünce duş yaptım, giyindim ve notlarımı gözden geçirdim. Sonra birkaç telefon ettim. Birincisi Lyle Abernathy'nin son çalıştığı yer olan Santa Monica'daki Wonder Ekmek Şirketi'neydi. Adam oradan ayrılmıştı ve Personel nerede olduğunu bilmiyordu. Rehberde de adına rastlamadım, ama Sherman Oaks'da bir Raymond Glass vardı ve adresi Santa Teresa polisinden aldığım adrese uyuyordu. Vegas'taki arkadaşıma da bir telefon daha ettim. Sharon Napier hakkında birşeyler bulmuştu ama kesinleştirmesi daha yarım gün alacaktı. Arlette'e onun arayabileceğini ve alacağı bilgiyi dikkatle kaydetmesini söyledim. Telefon mesajlarını almasına güvenemediğim için biraz kırılmış göründüyse de, son geldiğimde ihmalkârlığının bedelini ben ödemiştim.

Nikki'yi arayıp nerede olduğumu ve neler yaptığımı anlattım. Sonra yanıtlama servisimi aradım. Charlie Scorsoni beni aramıştı ama telefon numarası bırakmamıştı. Eğer önemli bir şey olsaydı yine arardı diye düşündüm. O işi de bitirdikten sonra hemen yandaki lokantaya gittim. Lokanta her geldiğimde milliyet değiştirmiş olurdu. Son geldiğimde çok sıcak tabaklarda açık kahverengi pislikleri andıran Meksika yemekleri vardı. Bu kere Yunandı: Yapraklara sarılmış pislği andıran kümeler. Yol kenarlarında bunlardan daha leziz görünen şeyler görmüşsem de, çakmak, yakıtını andıran bir kadeh şarapla onları da mideye indirdim. Saat yediyi çeyrek geçiyordu ve yapacak işim kalmamıştı. Odamdaki televizyon bozuk olduğundan resepsiyona gittim ve bir kutu karamela yiyen Arlette'in yanına oturup onun televizyonunu seyrettim.

Sabah San Fernando Vadisi'ne gittim. San Diego otoyolunun Sherman Oaks'a inen yolla birleştiği yerde altımda sarı dumandan bir kirli hava tabakası uzanıyordu ve bir iki yüksek bina sanki temiz hava özlemi çekermiş gibi sisi delmişlerdi. Libby'nin anababası San Diego ve Ventura otoyollarının arasında dört dairesel bir apartmanda oturuyorlardı. Bina açık bir koridorla ikiye bölünmüştü ve zemin kat

dairelerinin kapıları bu koridora açılıyordu. Sağda ikinci kata çıkan bir merdiven vardı. Binanın özel bir mimarisi yoktu ve California mimarisinin İtalyan villalarını taklit etmesinin düşünülmediği otuzlu yıllardan kalmış olmalıydı. Bir numaralı daire soldaydı. Zili çalınca çalması sona ermekte olan bir çalar saat zırlıtısı duyuldu. Kapıyı açan kadının ağzında bir dizi toplu iğne vardı ve konuşurken iğneler aşağı yukarı sallanıyordu, birini yutacağından korktum. "Evet?"

"Bayan Glass?" "Benim."

"Adım Kinsey Millhone. Özel detektifim. Santa Teresa'da çalışıyorum. İçeri girebilir miyim?"

Kadın iğneleri teker teker çekip bileğindeki iğne yastığına sapladı. Uzattığım kimliğimi dikkatle inceledi, sanki arkasında küçük harflerle yazılı bir mesaj varmış gibi çevirdi. Ben de onu izliyordum. Elli elli beş yaşlanındaydı. Kısa kesilmiş kumral saçları gelişigüzel arkasına atılmıştı. Makyajsızdı, bacakları çıplaktı, üzerinde bir blucin etek, mavisi solmuş bir Madras bluzu, ayağında marketlerde selofan kâğıtlar içinde satılan tipte terlikler vardı.

"Elizabeth hakkında" diyerek kartımı geri verdi.

"Evet."

Kadın bir an duraksadı, sonra geri çekilerek bana yol açtı. Oturma odasına girip üzerinde kumaş ya da patron olmayan tek iskemleye oturdum. Pencere önünde bir ütü masası vardı ve fişi prizde olan ütü ısınırken tık tık diye bir ses çıkarıyordu. Karşı duvarın önündeki dikiş makinesinin yanında bitmiş elbiseler asılıydı. Yemek odasının kemeri altında altmış yaşlarında iri yarı bir adam tekerlekli bir iskemlede oturuyordu. Pantolonunun önü açıktı, koca göbeği dışarı sarkmıştı. Kadın gidip adamın iskemlesini televizyona doğru çevirdi. Kulağına kulaklık geçirip fişini televizyona soktu. Adam istese de istemese de, ekrandaki programı seyretmeye başladı. Bir çift erkek ve dişi piliçler gibi giyinmişlerdi ama bir şey kazanıp kazanmadıklarını anlayamadım.

"Ben Grace'im" dedi kadın. "O da babası. Üç yıl önce bir araba kazası geçirdi. Konuşamıyor ama duyuyor ve Elizabeth'ten söz edilince çok huzursuz oluyor. İsterseniz kahve alabilirsiniz."

Sehpanın üzerinde kanapenin altındaki uzatma kablosuna bağlı seramik bir kahve makinası vardı. Odadaki bütün elektrik aletleri cereyanı aynı prizden alıyor gibiydi. Grace dizleri üzerine çömeldi. Parke döşeme üzerinde dört metre kadar koyu yeşil ipekli bir kumaş vardı ve el işi bir patronu iğnelemeye çalışıyordu. Bana dar kollu ve eteği yırtmaçlı bir modeli gösterecek şekilde açık duran bir moda dergisi uzattı. Bir fincan kahve alıp çalışmasını seyre koyuldum.

"Bunu bir televizyon yıldızı ile evli bir kadın için yapıyorum" dedi. "Adam birinin arkadaşımıymış. Bir gece içinde şöhret olmuş ve karısı şimdi her yerde tanındığını söylüyor. İnsanlar imzasını istiyorlarmış. Yüzünü gerdirmiş. Kadın değil, adam. Son on beş yıldır yoksul olduklarını duydum, şimdi de Bel Air'de verilen partilere gidiyorlar. Elbiselerini ben dikerim. Adam kendisinininkileri Rodeo Caddesi'nden alır. Kadın da kocasının kazandığı parayla oradan alışveriş edebilir ama bunun

kendisinde güvensizlik yarattığını söylüyor. Kocasından daha iyi bir insandır. Bana kalırsa herif kendisini terk etmeden pahalı bir gardrop edinse akıllılık eder." Grace kendi kendine konuşur gibiydi, sesi dalgındı, zaman zaman bir gülümseme yüzünü ısıtıyordu. Bir makas alıp düz kenardan kesmeye başladı, makas parke üzerinde çatır çatır bir ses çıkarıyordu. Bir süre hiç konuşmadım. İşte insanı uyutan bir şey vardı sanki ve konuşmak için bir gerek yok gibiydi. Televizyon ışığı titriyor, gözümün ucuyla dışı pilicin ellerini yüzüne kapatmış olduğu yerde zıpladığını görüyordum. Seyirciler ona bir şey yapması için bağılıyor olmalıydı - seç, kutuyu değiştir, perdenin arkasındakini al, zarfı geri ver... Hepsi de sessizlik içinde yer alıyor, Libby'nin babası tekerlekli iskemlesinde oturmuş, meraklı bakışlarla bakıyordu. Bence kız erkek arkadaşına danışmalıydı, ama erkek Cadı bayramında kostüm giymeyecek kadar büyümüş olduğunu bilen bir oğlan gibi sıkılarak duruyordu bir kenarda. Grace kâğıt patronu hışırdatarak kaldırdı, dikkatle katlayıp bir kenara koydu.

"Küçükken Elizabeth'in elbiselerini ben dikerdim" dedi. "Ama evden ayrıldıktan sonra sadece hazır şeyler giydi. Üzerinde en fazla on iki dolarlık yün olan bir eteğe altmış dolar verirdi, ama renkten anlardı ve istediğini yapacak para kazanıyordu. Onun bir resmini görmek ister miydiniz?" Grace'in gözleri gözlerime uzandı, yüzünde özlem dolu bir gülümseme vardı.

"Çok memnun olurum" dedim.

Kadın önce ipekli kumaşı aldı, ütü tahtasına serdi, ütüyü ıslak işaret parmağı ile yokladı. Ütü cazırdayınca düğmeyi 'yün'e getirdi. Pencere pervazında Libby'nin iki fotoğrafı vardı. Kadın resimleri bana vermeden önce kendisi baktı. Birinde Libby'nin yüzü fotoğraf makinesine dönüktü ama başı eğikti ve sanki yüzünü saklar gibi elini kaldırmıştı. Sarışın saçları annesininki gibi kısa kesilmişti. Mavi gözleri neşeli, gülümsemesi yüzüne yayılmıştı, yakalandığı için utanmış gibi. Bunun nedenini anlayamadım. Bu kadar taze ve genç görünümlü yirmi dört yaşında bir kız görmüş değildim. İkinci resimde gülümsemesi yarımdaydı, dudaklar aralanmış beyaz dişleri görünüyordu, ağzının kenarında gamzesi vardı.

"Çok güzel" dedim. "Gerçekten çok güzel."

Grace ütü tahtasının başında durmuş koyu yeşil ve durgun bir denizde yol alan bir tekneymiş gibi, ucuyla kumaşın kıvrımlarını düzelterek ütüyü sürüyordu. Sonra elektriği kesti, ellerini eteğine hafifçe sürttü, ipekli parçalarını alıp iğnelemeye başladı.

"Ona Kraliçe Elizabeth'in adını verdim" dedi. "Prens Charles'ın doğduğu 14 kasımda doğmuştu. Erkek olsaydı Charles diyecektim. Raymond bunun saçma olduğunu söyledi ama ben pek aldırış etmedim."

"Ona hiç Libby demez miydiniz?"

"Hayır. Onu ilkokulda kendisi başlattı. Kim olduğu ve yaşamının nasıl olması gerektiği konusunda fikirleri vardı. Çocukken bile. Çok tertipliydi. Elbise dolabının çekmecelerine çiçekli kâğıt döşer, her şeyi düzenle yerli yerine yerleştirirdi. Aynı nedenle muhasebeyi de severdi. Matematik düzenli ve anlamlıydı. Eğer yeteri kadar dikkat gösterirsen yanıtlar hep orada hazır derdi."

Çrace sallanan koltuğa oturup ipekli kumaşı dizlerinin üzerine yayarak teyellemeye başladı.

"Onun Haycraft ve McNiece şirketinde muhasebeci olarak çalıştığını duydum, orada ne kadar kalmıştı?"

"Bir buçuk yıl falan. Babasının işinde muhasebecilik yapmıştı -küçük bir onarım işi vardı- ama onun yanında çalışmak tatmin edici gelmemişti. Hırslıydı. Yirmi iki yaşında yeminli muhasebeci sınavını verdi. Ondan sonra gece okuluna gidip bilgisayar dersleri aldı. Yanında iki muhasebeci çalışırdı."

"Orada mutlu muydu?"

"Mutlu olduğuna eminim" dedi Grace. "Bir ara hukuk fakültesine gitmekten bile söz etmişti. İş idaresi ve maliyeden zevk alırdı, rakamlarla çalışmaktan hoşlanırdı ve şirketin çok zengin müşterileri olduğu için çok etkilenmiş olduğunu biliyorum. İnsanların para harcamalarından, neyi nereden aldıklarına bakarak karakteri hakkında çok şey öğrenebilirsin derdi. Bunun insan doğasını öğrenmek olduğunu söylerdi." Grace'in sesinde gurur vardı. Fotoğraflarda o kadar güzel, canlı, utangaç ve tatlı görünen kızla bu yaşam amacını böylesine kovalayan yeminli muhasebeciyi bağdaştırmakta güçlük çekiyordum.

"Ya eski sevgilisi? Onun nerelerde olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Kim? Lyle mı? Az sonra gelir."

"Buraya mı?"

"Evet. Her öğlen Raymond için bana yardım etmek üzere uğrar. Çok esaslı çocuktur ama herhalde Elizabeth'in nişanı bozduğunu biliyorsunuzdur... şeyden birkaç ay önce... ölmeden. Lisede ve sonra Lyle terk edene kadar Santa Monica City Kolejinde birlikte okumuşlardı."

"Lyle Wonder Ekmek Fabrikası'nda o zaman mı çalışmaya başladı?"

"Hayır, Lyle pek çok işe girip çıkmıştır. Lyle okuldan ayrıldığında Elizabeth bizden ayrı oturuyordu ve bana sırlarını pek açıklamasa da, Lyle'in onu düş kırıklığına uğrattığını tahmin ediyorum. Lyle avukat olacaktı ve sonra birdenbire fikir değiştirmişti. Hukukun çok sıkıcı olduğunu ve ayrıntılardan hoşlanmadığını söylerdi."

"Birlikte mi yaşıyorlardı?"

Grace'in yanakları hafifçe pembeleşti. "Hayır. Garip görünebilir ve Raymond çok büyük bir yanlış yaptığımı düşünmüşse de, onları bir evde oturmaları için teşvik etmişim. Onların birbirlerinden uzaklaştıklarını hissediyor ve bunun yararlı olacağını sanıyordum. Raymond da Elizabeth gibiydi, okulu bıraktığı için Lyle'a kızıyordu. Kıza kendisine daha iyi birini bulabileceğini söylemişti. Ama Lyle Elizabeth'e hayrandı. Ben de bunun önemi olduğunu düşünüyordum. Lyle kendini bulacaktı. O yaştaki pek çok delikanlı gibi huzursuz bir tabiatı vardı. Ama aklını _başına toplayabilirdi ve ben de Elizabeth'e bunu söylemişim. Lyle'in sorumluluğa ihtiyacı vardı. Elizabeth sorumluluğunu bilen insan olarak ona yardım edebilirdi. Ama Elizabeth onunla yaşamak istemediğini söyledi. İsteddiği zaman epey inatçı olabilirdi. Bunu bir eleştiri olarak söylüyor değilim. Ben doğal

olarak onun istediğini istiyorsam da, Lyle'in kırıldığını görmeye katlanamıyordum. Çok iyi bir insandır. Tanıştığınızda bunu siz de göreceksiniz." "Aralarının neden bozulduğunu bilmiyorsunuz, değil mi? Yani demek istediğim, biri başka biriyle ilişkiye girmiş olabilir, değil mi?"

"Santa Teresa'daki o avukattan söz ediyorsunuz."

"Ben onun ölümünü araştırıyorum. Elizabeth hiç size ondan söz etmiş miydi?"

"Santa Teresa'dan polis bizimle konuşmaya gelene kadar adını bile duymamıştım. Elizabeth özel' işlerinden konuşmaktan hoşlanmazdı, ama onun evli bir erkeğe âşık olacağına inanmıyorum." Grace telaşlı bir tavırla elindeki ipekli kumaşa döndü. Gözlerini kapattı, sonra sanki ani bir ateş gelip gelmediğini anlamak istercesine elini alnına götürdü. "Özür dilerim. Kimi zaman unutuyorum. Kimi zaman da Elizabeth sadece hastaymış gibi davranıyorum. Öteki iş, birinin ona onu yapması, birinin ondan o kadar nefret ediyor olması beni ürkütüyor. Buradaki polis hiçbir şey yapmadı. Olay çözümlenmedi ama kimsenin umurunda bile değil artık... Ben de kendi kendimi onun hasta olup öldüğüne inandırıyorum. Bunu ona nasıl yapabildiler?" Gözleri dolmuştu. Acısı aramıza bir tuzlu su dalgası gibi girmişti ve ben ona tepki olarak kendi gözlerimin yaşlandığını hissediyordum. Uzanıp elini tuttum. Bir an parmaklarımı sıkıca kavradı, sonra birden kendini tutup geriledi.

"Kalbimin üzerinde bir ağırlık sanki" dedi. "Ondan asla kurtulamayacağım. Asla." Bir sonraki sorumu çok dikkatle sordum. "Bir kaza olmuş olabilir mi? Öteki adam -Laurence Fife- birinin alerji hapları arasına karıştırdığı zakkumdan öldü. Belki birlikte bir şey yapıyorlardı, örneğin defterleri falan inceliyorlardı. Belki Elizabeth aksırınca ya da burnunun tıkalı olduğundan şikâyet edince adam kendi ilacından ona vermiştir. İnsanlar bunu sık sık yaparlar."

Kadın bir an huzursuzlukla düşündü söylediklerimi. "Polisin avukatın ondan önce öldüğünü söylediğini hatırlıyorum. Günler önce."

"Belki Elizabeth hapi hemen almamıştır" diye omuzlarımı silktim. "Böyle bir durumda birinin ilacı ne zaman alacağı bilinmez. Belki çantasına koydu ve daha sonra herhangi bir tehlikeyi aklına bile getirmeden yuttu. Elizabeth'in alerjisi var mıydı? Üşütmüş olabilir miydi?"

Grace hafif bir inleme sesiyle ağlamaya başladı. "Hatırlamıyorum. Sanmıyorum ama. Saman nezlesi falan gibi şeyleri yoktu. Bunca yıldan sonra bunu kim hatırlar ki?"

Grace ondan sonra o iri, kara gözleriyle baktı yüzüme. Küçük burnu, tatlı ağzıyla bir çocuğu andırıyordu. Bir kâğıt mendil çıkartıp yanaklarını sildi. "Bu konuda daha fazla konuşabileceğimi sanmıyorum. Yemeğe kalın. Lyle'la tanışsınız. Belki o size işinize yarayacak bir şey söyleyebilir."

görünüyordu. Sonra da önlüğünü takmış, yemek odasındaki masasından dikiş eşyalarını kaldırmıştı. Titizlikle çalışan bir kadındı, örtüyü ve peçeteleri yerleştirirken hareketleri sakindi. Tabakları ben yerleştirdim ve o salata yapraklarını yıkayıp kurular ve herbirini süs gibi tabaklara yerleştirirken kendimi terbiyeli bir çocuk gibi hissettim. Grace domateslerin kabuklarını soydu ve yaprakların üzerine gül gibi dizdi. Sonra her tabağa bir mantarla iki kuşkonmaz yerleştirerek bir çiçek düzenlemesi yaptı sanki. Utanarak bana bakarken yarattığı tablodan zevk aldığını görüyordum. "Yemek yapar mısınız?" Başımı salladım. "Lyle'in geldiği zamanlar dışında benim yemek yapmak için pek fırsatım yoktur" dedi. "Raymond fark etmez bile, yalnız kendim için de uğraşmaya üşenirim sanırım." Başını kaldırdı. "Geldi işte."

Evin önünde duran kamyonetin sesini duymamıştım ama buna hazırlıklı olmalıydı. Bilinçsiz bir hareketle elini başına götürüp yerinden çıkmış birkaç tel saçını arkaya doğru taradı. Lyle sol taraftaki kapıdan girdi içeri ve duyduğum gürültüden anlaşıldığı kadarıyla durup ayakkabılarını çıkardı. "Hey, bebek, yemeğe neler var bakalım?"

Lyle içeri sırtarak girdi ve beni görmeden kadının yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu. Sonra birden durdu, yüzündeki canlılık soldu. Duraksayarak kadına baktı. "Bu Bayan Millhone" dedi Grace. "Kinsey" diyerek elimi uzattım.

Adam uzanıp elimi robot gibi bir tavırla sıktıysa da, önemli olan soru yanıtlanmış değildi. Genelde hiçbir değişikliğin olmadığı bir duruma müdahale etmiş olduğumu anladım. "Santa Teresa'dan gelen bir özel detektifim" dedim.

Lyle bana bir daha bakmadan Raymond'un yanına gitti. "N'aber, babalık. Bugün nasılsın bakalım? iyi misin, ha?"

Yaşlı adamın yüzünde hiçbir ifade yoktu ama gözleri birden canlanmış gibiydi. Lyle kulaklığı çıkartıp televizyonu kapattı. Lyle'da öyle ani bir değişiklik olmuştu ki, aynı bedende biri neşeli, diğeri tetikte duran iki farklı kişiliğin resimlerini görmüş gibi olmuşum. Lyle benden fazla uzun değildi ama bakımlı bir vücudu, geniş omuzları vardı. Gömleğinin etekleri pantolonun dışında, önü açıktı. Göğüs kasları az ama ağırlık kaldıran bir insanınki gibi gelişmişti. Onun benim yaşında olduğunu tahmin ettim. Sarı saçları uzundu ve sıcak güneşle klorlu yüzme havuzlarıyla hafifçe renk değiştirmişti. Gözleri güneş yanığı teniyle çelişki oluşturacak derecede açık mavi, kirpikleri güneşten be-yazlaşmış, çenesi yanaklarına göre çok dardı. Yüzünün genel görünümü hafifçe çarpıktı -sanki yüzeyin hemen altında incecik bir çatlak varmış gibi kaçınlan bir yakışıklılık. Bir yeraltı titreşimi kemikleri her nasılsa hafifçe oynatmış da yüzünün iki yanı birbirine pek uymuyor gibi. Üzerinde belinden epey aşağıda bir blucin vardı ve açık gömleğinden kasıklarına bir ok gibi inen kara kıllarının ipekten çizgisini görebiliyordum.

Lyle bana hiç aldırış etmeden bir yandan işini yapıyor, diğeryandan Grace'le konuşmaya devam ediyordu. Kadının verdiği havluyu Raymond'un çenesinin altına sıkıştırdı sonra yüzünü sabunlayıp traş etti. Grace bira şişelerini açıp birayı bardaklara doldurdu. Sofraya Raymond için tabak konulmamıştı. Tıraş bitince

Lyle Raymond'un saçlarını fırçaladı, sonra da bir kavanoz bebek maması yedirdi. Grace tatmin olmuş bir tavırla benden yana baktı. Ne esaslı olduğunu görüyor musun? Lyle, bana annesini memnun etmek için bir bebeğe bakan ağabeyi hatırlatıyordu. Lyle Raymond'un çenesini kaşığın kenarıyla silip ağzından akan püreyi yine ağzına sokarken Grace sevgiyle bakıyordu ona. Ben onlara bakarken Raymond'un pantolonunun önünde bir leke yayılmaya başladı.

"Hey, babalık, boş ver" dedi Lyle. "Yemekten sonra seni temizleriz. Tamam mı?" Yüzümdeki kasların hoşnutsuzlukla kasıldığını hissediyordum.

Lyle pek az yedi ve yerken bana hiçbir şey söylemedi, Grace'le de çok az konuştu. "Sen ne iş yaparsın, Lyle?" diye sordum. "Duvarcıyım."

Ellerine baktım. Parmakları uzundu ve derisinin arasına giren kireçle gri bir renk almıştı. O kadar uzaktan bile ter ve uyuşturucu kokusu alıyordum. Grace'in bunu fark edip etmediğini, ya da egzotik bir tıraş losyonu olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Grace'e, "Benim Vegas'a gitmem gerek" dedim. "Ama Santa Teres'a'ya dönerken sizi bir daha ziyaret etmek isterim. Libby'nin eşyaları hâlâ sizde mi?" Bundan hiç kuşum yoktu ya.

Grace Lyle'a baktı ama adamın, gözleri tabağına dönüktü. "Sanırım" dedi.

"Bodrumda birkaç kutu vardı, öyle değil mi, Lyle? Elizabeth'in kitapları, kâğıtları falan."

Yaşlı adam kızın adını duyunca bir ses çıkardı. Lyle ağzını sildi, peçeteyi önüne atıp ayağa kalktı, Raymond'un tekerlekli iskemlesini dışarı çıkardı.

"Özür dilerim" dedim. "Libby'den söz etmemeliydim."

"Önemi yok" dedi Grace. "Eğer Los Angeles'e döndüğünüzde gelerseniz

Elizabeth'in eşyalarına bakmanızda bir sakınca yok sanırım. Zaten fazla bir şey de yoktur ya."

"Lyle pek keyifli görünmüyor" dedim. "Umarım benim sizin işlerinize karıştığımı düşünmüyordun"

"Hayır. O tanımadığı insanların yanında çok sessizdir. Doğrusu onsuz ne yapacağımı bilemiyorum. Raymond'ü tek başıma kaldıramıyorum. Günde iki kere gelip iskemlesinden kaldırmama yardım eden bir komşumuz var. Kazada belkemiği ezilmişti."

Onun böyle sıradan şeylerden söz edermiş gibi konuşması tüylerimi ürpertiordu.

"Tuvaletinizi kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Koridorda. Sağdan ikinci kapı."

Yatak odasının önünden geçerken Lyle'in Raymond'ü yatağına yatırmış olduğunu gördüm. Yatağın yanına düşmemesi için iki dik arkalıklı tahta iskemle yerleştirilmişti. Lyle iki iskemlenin arasında durmuş Raymond'un çıplak kıcını siliyordu. Tuvalete girip kapıyı kapattım.

Grace'in sofrayı toplamasına yardım ettikten sonra evden çıktım ve karşı kaldırımdaki arabamda beklemeye başladım. Kendimi saklamaya gerek görmemişim. Lyle'in kamyonu evin önündeydi. Saatime baktım. Bire on vardı. Lyle'in yemek paydosu bitmek üzere olmalıydı. Gerçekten de, o sırada yan kapı

açıldı ve Lyle dışarı çıkıp ayakkabılarını bağladı. Sokağa doğru bakınca benim arabamı gördü ve kendi kendine gülümsedi. Hıyar herif, diye düşündüm.

Kamyonetine bindi, hızla geri geri yola çıktı. Bir an onun yola devam edip arabama çarpacağını düşündüm. Ama son anda direksiyonu çevirdi, kamyoneti vitesine taktı ve lastiklerini gacırdatarak hızlandı. Belki de bir kovalamaca oynayacağımızı düşünürken fazla uzağa gitmedik. Sekiz blok kadar gittikten sonra kırmızı tuğlayla kaplanan orta boylu bir evin önünde durduk. Tuğla Batı Kıyısı'nda çok pahalı olduğu için bu bir statü sembolü falan olmalıydı. Los Angeles'in tümünde herhalde altı tane tuğla ev yoktu.

Lyle kamyonetinden indi, gömleğini pantolonunun içine sokarak küstah bir tavırla arkaya doğru yürüdü. Ben arabamı . sokakta park edip kilitledim ve arkasından yürüdüm. Bir an bir tuğlayla kafamı ezip duvara gömeceğini düşündüm. Benim ortaya çıkmamdan hoşlanmamıştı ve bunu da saklamıyordu. Lyle arkada bir el arabasında harç karıştırmaya başlamıştı bile. Paslı eğri çivilerle dolu kalasların arasından geçtim. Bunların üzerine düşen bir çocuğun çok tetanoz iğnesi yemesi gerekecekti.

"Neden her şeye yeniden başlamıyoruz, Lyle?" dedim. Burnundan soludu, çıkardığı sigarayı ağzının köşesine yerleştirdi. Ellerinin arasında yaktığı kibriti ilk ağız dolusu dumanla söndürdü. Gözleri küçüktü ve duman yüzünden yukarı yükselirken birini kısıyordu. Bana James Dean'in ilk fotoğraflarını hatırlatıyordu - aynı kendini savunan kambur duruş, aynı çarpık gülümseme, sivri çene, Onun Cennetin Doğusu filminin gizli bir hayranı olduğunu, pek bilinmeyen kanallardan birinde filmi izlemek için gece geç saatlere kadar oturduğunu düşündüm.

"Haydi söyle, neden benimie konuşmuyordun" dedim. "Sana söyleyecek bir şeyim yok. Neden o pislği yeniden karıştırıyorsun ki?"

"Libby'yi kimin öldürdüğü seni ilgilendirmez mi?" Hemen yanıt vermedi. Bir tuğla aldı, bir yanına malasıyla harç sürdü, yumuşak çimentoyu sanki gri renkli bir peynirmiş gibi düzleştirdi. Tuğlayı üzerinde çalıştığı göğüs hizasında olan diğerlerinin üzerine yerleştirdi, çekiciyle birkaç kere vurup bir başka tuğla almak üzere eğildi.

Sağ elimi kulağıma götürerek, sanki geçici olarak sağırlaşmışım gibi, "Alo?" dedim.

Sigarasını aşağı yukarı oynatarak sırtıttı. "Kendini çok esaslı sanıyorsun, değil mi?"

Gülümsedim. "Bak, Lyle. Bana bir şey söylemek zorunda değilsin. Ben ne yapabileceğimi söylileyim mi? Bu öğleden sonra senin hakkında birşeyler öğrenmeye çalışarak bir buçuk saat uğraşırım. Bunu Batı Los Angeles'te bir motel odasından telefon ederek yaparım ve harcadığım saat hesabıyla para aldığımdan bu bana hiçbir şeye mal olmaz. Eğer gerçeği istiyorsan, eğlencelidir de. Askerlik kayıtlarını, kredi durumunu ortaya çıkabilirim. Tutuklanıp tutuklanmadığını, girip çıktığın işleri, zamanında kütüphaneye iade etmediğin kitapları..."

"Ne istersen yap. Benim saklayacak bir şeyim yok."

"Neden bütün bu sıkıntıya girelim ki? Senin hakkında bilgi toplayabilirim, ama yarın buraya yine gelirim ve eğer şimdi benden hoşlanmadıysan, o zaman hiç hoşlanmazsın. Kötü bir günümde, olabilirim. Neden gevşemiyorsun biraz?"

"Ben rahatım" dedi.

"Hukuk fakültesine gitme planların ne oldu?"

"Bıraktım" dedi aksi bir tavırla.

"Belki de uyuşturucu yüzünden."

"Belki de defolup gitsen iyi olur. Avukata benzer yanım var mı benim? İlgimi kaybettim, tamam mı? Bu suç değil ya."

"Ben seni suçluyor değilim, ben sadece Libby'ye ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Sigarasının külünü silkeledi, izmariti yere atıp ayakkabısının burnuyla çiğnedi. Ben üzeri branda örtülü bir tuğla yığını üzerine oturdum. Lyle iyice kapattığı göz kapakları arasından baktı.

"Uyuşturucu kullandığımı nereden çıkardın?"

Kokusunu aldığımı göstermek için burnuma dokundum. "Duvarcılık da pek ilginç görünmüyor" dedim. "Eğer akıllıysan çıldırmamak için bir şey yapmalısın."

Bana bakarken üzerine hafif bir gevşeme gelmişti. "Akıllı olduğumu nereden anladın?"

Omuzlarımı silktim. "On yıl Libby Glass'la yaşadın." Bir süre düşündü bunu.

Hemen hemen kaba bir tavırla, "Ben bir şey bilmiyorum" dedi.

"Şu anda benden çok şey biliyorsun." . Omuzlan her ne kadar hâlâ gerginse de yavaş yavaş yumuşamaya başlamıştı. Başını sallayarak işine döndü. Malayı alıp kenarında sertleşmiş olan harcı temizledi. "Libby kuzeydeki o adamla tanıştıktan sonra beni boşladı. O avukat..."

"Laurence Fife mı?"

"Sanırım. Bana onun hakkında hiçbir şey söylemezdi. Önce bir iş ilişkisiydi - muhasebe falan. Adamın avukatlık şirketi Libby'nin çalıştığı yerle anlaşılmıştı ve Libby'nin hesapları bilgisayara yüklemesi gerekiyordu. İş epey karışıkta, sürekli telefonda konuşuyorlardı. Adam birkaç kere gelmişti, daha sonra ya bir içki içmişler, ya da bir iki kere yemek yemişlerdi. Libby adama âşık oldu. Bütün bildiğim bu."

Küçük bir madeni takoz alıp evin ahşap duvarına çaktı, sonra üstüne bir tuğla yerleştirdi.

Merakla, "O nedir?" diye sordum.

"Ne? Ha, bu mu? Tuğla duvarın ahşaptan ayrılmasını önlemek için."

İçimden bir tuğla da ben yerleştirmek isteyerek başımı salladım. "Ondan sonra da seninle arası mı bozuldu?" diye konuya döndüm.

"Hemen hemen. Arası.sıra görüşüyorduk ama ilişkimizin bittiğini anlamıştım."

Sesindeki gerilim giderek azalıyordu, artık öfkeli çok pes etmiş gibiydi. Bir tuğlayı da harçlayıp yerleştirdi. Sırtına vuran güneş pek keyifli olduğundan ellerimi arkaya uzatarak geriye yaslandım.

"Sence ne olmuş olabilir?" diye sordum.

Kurnazca baktı yüzüme. "Belki de kendini öldürmüştür."

"İntihar mı?" Bu doğrusu aklıma bile gelmemiştir.

"Sen sordun. Ben o zaman düşündüğümü söylüyorum sadece. Adama çok bağlıydı."

"O öldüğünde kendini öldürecek kadar mı?" "Kim bilir?" Bir omzunu kaldırıp indirdi. "Adamın ölümünü nasıl öğrenmişti?" "Biri telefon edip söylemiş." "Bunu sen nereden biliyorsun?"

"Libby bana telefon etmişti. İlk başta ne yapacağını bilemiyordu."

"Onun ardından yas tutuyor muydu? Ağlıyor muydu? Şoka mı girmişti?"

Lyle düşündü. "Kafası çok karışmıştı ve çok şaşkındı. Oraya gittim. Bana gelmemi söylemişti, ama sonra fikrini değiştirip o konuda konuşmak istemediğini söyledi. Beni oynattığı için kızdım ve yanından ayrıldım. Sonra da öldüğünü haber aldım."

"Onu kim buldu?"

"Oturduğu apartmanın yöneticisi, işine iki gün gitmediği ve telefon da etmediği için patronu kaygılanıp evine gitmiş. Yönetici pencereden bakmaya çalışmış ama perdeler kapalıymış. Zili birkaç kere çaldıktan sonra yedek anahtarla içeri girmişler. Libby banyoda, üzerinde sabahlığı olduğu halde yerde yatıyormuş. Üç gün önce ölmüş."

"Ya yatağı? Yatağında yatılmış mı?" "Bilmiyorum. Polis orasını açıklamadı."

Bir an düşündüm. Laurence Fife gibi gece yatarken bir hap almış olabilir. Ben hâlâ ölüm nedeninin aynı ilaç olduğuna inanıyordum.

"Libby'nin alerjisi var mıydı, Lyle? Soğuk algınlığından ya da öyle bir şeyden şikâyet ediyor muydu kendisini gördüğünde?"

Omuzlarını silkti. "Belki.. Öyle bir şey hatırlamıyorum. Ben onu perşembe gecesi gördüm, O haftanın çarşamba ya da perşembe günü avukatın ölümünü duymuştu. Söylediklerine göre Libby cumartesi gecesi ölmüş, Gazeteye o kadarını yazmışlardı."

"Peki, ilişkide bulunduğu bu avukatın onun evinde herhangi bir eşyası olup olmadığını biliyor musun? Diş fırçası, tıraş takımı falan gibi şeyler yani? Belki de onun ilacını içmiştir."

"Ne bileyim ben?" diye terslendi. "Ben burnumu beni ilgilendirmeyen şeye sokamam."

"Libby'nin kız arkadaşı var mıydı? Sırlarını itiraf edeceği biri?"

"Belki işinde vardı. Ben özel birini hatırlamıyorum." Not defterimi çıkartıp motelim telefon numarasını yazdım. "Beni bu numarada bulabilirsin. Aklına bir şey gelirse beni arar mısın?"

Kâğıdı alıp blucinin arka cebine tıktırdı. "Las Vegas'ta ne var?" diye sordu.

"Orası işe nasıl karıştı?"

"Henüz bilmiyorum. Bazı boşlukları doldurabilecek bir kadın olabilir orada. Hafta sonuna doğru Los Angeles'ten geçeceğim. Belki de seni yine ararım."

Lyle beni unutmuş, tuğlalarını yerleştirip, fazla harcı almaya başlamıştı bile.

Saatime baktım. Libby Glass'ın çalıştığı yeri bir gözden geçirecek zamanım vardı.

Lyle'in bütün gerçekleri söylediğini sanmıyordum, ama bundan emin olmamın da yolu yoktu. En azından şimdilik onu rahat bırakmalıydım.

11

Haycraft ve McNiece şirketi motelime yakın olan WestWood'daki Avco Embassy binasıdaydı. Westwood Morgu'na yakın bir pahalı park yerine arabamı bırakıp binaya girdim. Büro asansörden inince hemen sağdaydı. İçerde yerler kırmızı seramik döşeliydi, yerden tavana kadar uzanan aynalar vardı. Bir resepsiyon memuresi solda bir masa başında oturuyordu. Bir ahşap parçası üzerinde yakma harflerle "Allison, resepsiyon" diye yazmaktaydı. Kadına kartımı uzattım.

"Kıdemli bir muhasebeciyle konuşmak istiyordum" derdim. "Burada yeminli muhasebeci olarak çalışan birinin öldürölme olayını araştırıyorum."

"Evet, duymuştum" dedi Allison. "Bir dakika."

Kız yirmi yirmi beş yaşlarında, uzun siyah saçlıydı. Üzerinde blucin ve ip gibi ince bir kravat vardı, kovboy kesimi olan gömleğinin içine bol bol saman doldurulmuş gibiydi. Kemer tokası çifte atan bir attı.

Kız çok geçmeden- döndü.

"Bay McNiece yok ama siz herhalde Garry Steinberg ile konuşmak istiyorsunuz."

"Kendisiyle görüşmek mümkün mü? Çok kısa bir süre için."

"Bu hafta NewYork'ta" dedi. "Ya Bay Haycraft?"

"O öldü. Yani yıllar önce. Şirketin adı şimdi McNiece ve McNiece ama kimse basılı kâğıtları değiştirmek istemiyor. Öteki McNiece toplantıda."

"Kızı hatırlayacak başkası var mı?"

"Sanmıyorum. Özür dilerim."

Kartımı geri uzattı. Arkasını çevirip motel numarasını ve Santa Teresa'daki yanıtlama servisinin numarasını yazdı.

"Lütfen döndüğünde bunu Garry Steinberg'e verir miydiniz? Beni ararsa çok memnun olacağım. Eğer burada motelde değilsem ödemeli arayabilir."

"Elbette." Kız oturdu ve yemin edebilirim ki kartı doğruca çöpe attı. Bir an yüzüne baktım, o da koyun gibi yüzüme bakıp gülümsedi.

"Bir notla masasının üzerine bıraksanız" dedim. Kız eğildi ve elinde kartla doğruldu. Kartı telefonun yanındaki tehlikeli görünürlü bir sivri çubuğa bastırdı. Biraz daha baktım. Kartı oradan alıp ayağa kalktı. "Bunu masası üzerine bırakayım" deyip gitti, "iyi olur" dedim arkasından.

Motele dönünce bir iki telefon daha ettim. Charlie Scor-soni'nin bürosundaki Ruth adamın hâlâ kent dışında olduğunu söyleyerek bana Denver'deki otelinin telefon numarasını verdi. Oteli aradım, orada da bulamayınca telefonumu bıraktım.

Nikki'yi arayıp durumu bildirdim, sonra yanıtlama servisini aradım. Mesaj yoktu.

Koşu giysilerimi giyip koşmak üzere arabaya atlayıp kıyıya gittim, İşler hızlı bir şekilde ilerlemiyordu. Şimdiye kadar bir kucak konfeti elde etmişim ve bunları bir resim olarak birleştirmek henüz pek uzak bir olasılık olarak görülüyordu.

Zaman gerçekleri büyük bir makine gibi kesip ufalamış, geriye gerçeği yeniden

inşa edecek incecik kâğıt parçaları kalmıştı. Sinirli ve beceriksiz hissediyordum kendimi, biraz sakinleşmek ihtiyacımdaydım.

Santa Monica iskelesi yakınlarında arabayı park edip kıyıya paralel olan asfaltta koştum. Yaşlı adamlar satranç oynuyorlar, zayıf zenci çocuklar inanılmaz bir zarafetle paten kayarken kulaklıklarından gelen müziğin ahengine kendilerini bırakıyorlar, bazıları gitar çalışıyor, kimi esrar çekiyordu. Bu kaldırım parçası altmışların uyuşturucu kültürünün son kalıntısıydı -çıplak ayaklı, çökmüş gözlü, kimi on yedi yaşında yerine şimdi otuz yedi yaşında gösteren ve hâlâ mistik ve hâlâ her şeyden uzak olan gençler. Bir köpek dili dışarda, gözleri zaman zaman mutlulukla bana çevrilerek yanımda koşmaya başladı. İri kafalı, kısa gövdeli ve kısacık bacaklı o kırma türlerden biriydi ama kendini beğenmiş bir hali de vardı. Birlikte Ozone, Dudley, Paloma, Sunset, Thornton ve Park caddelerinden geçtik; Wave Crest'e vardığımızda köpek ilgisini kaybedip kıyıda frizbi oynayanlara doğru gitti. Onu son gördüğümde inanılmaz bir sıçramayla havada bir frizbi kapmış, bana bakıp sırtıyordu. Ben de ona gülümsedim. Son yıllarda gerçekten sevdiğim birkaç köpektten biri de oydu.

Venice Bulvan'ndan dönüp koşu iskeleye vardım ve sonra yavaşlayarak yürüdüm. Okyanus'tan gelen esinti vücut ısıyı düşürmüştü. Soluk soluğaydım ama fazla terlemiyordum. Fazla koşmamıştım ama kendimi her zamankinden biraz daha zorlamıştım ve ciğerlerim yanıyordu. Bir gün acil bir durum gerektireceği için koşarım, tıpkı vitesli araba kullanmayı ve kahvemi şekersiz içmeyi öğrendiğim gibi. İyice serinleyince arabaya atladım ve motele döndüm. Kapımı açarken telefon çalmaya başladı. Las Vegas'taki arkadaşım Sharon Napier'in adresini bulmuştu.

"Müthişsin" dedim. "Oraya geldiğimde seni nasıl bulacağımı söyle de, zahmetinin bedelini ödeyeyim."

"Post restant" dedi. "Nerede olacağımı önceden bilemem."

"Tamam. Kaç para?"

"Elli dolar. Senin için iskontolu. Kadın rehberde yoktu ve bulmak kolay olmadı."

"İstedğin bir şey olursa sana yardımcı olmaya hazırım" dedim.

"Kinsey, kadın Fremont'da yirmi bir krupiyeliği yapıyor ama arada fahişelik yaptığını da duydum. Dün gece kendisini izledim. Çok kurnaz ama kimseyi de kandıramıyor."

"Birinin ayağına mı basıyor yoksa?" "Pek değil, ama yaklaştı. Bu kentte hileye kaçmadığın takdirde istediğini yapabileceğini bilirsin. Dikkatleri üzerinde toplamasa iyi olur."

"Bilgin için teşekkür ederim" dedim. "Bir şey değil" deyip kapattı telefonu. Duşumu alıp üstüme bir pantolonla bir gömlek geçirdim, sonra karşıya gidip ketçapta boğulmuş midye tavaşı ile bir porsiyon da patates kızartması yedim. İki fincan da kahve içtikten sonra odama döndüm. Kapıyı ancak kapatmıştım ki, telefon çalmaya başladı. Bu kere arayan Gharles Scorsoni'ydi.

Kendini tanıtır tanıtmaz, "Denver nasıl?" diye sordum. "Fena değil. Los Angeles nasıl?" "İyi. Bu gece Las Vegas'a doğru yola çıkıyorum." "Kumar nöbeti mi?"

"Hiç değil. Sharon'un izini buldum." "Müthiş. Ona altı yüz dolarımı ödemesini söyle." "Olur. Hem de faiziyle isterim. Onun bir cinayet hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyorum, sen de borcunu hatırlatmamı istiyorsun."

"Benim bunu asla yapamayacağım kesin. Santa Teresa'ya ne zaman döneceksin?"

"Belki de cumartesiye. Cuma günü Los Angeles'ten geçerken Libby Glass'a ait bazı kutulara bakacağım. Ama bunun uzun süreceğini sanmam. Neden sordun?"

"Sana o içkiyi ısmarlamak istiyorum" dedi. "Ben Den-ver'den öbür gün çıkacağıma göre senden önce kentte olurum. Döndüğünde beni arar mısın?"

Çok hafifçe duraksadım. "Peki."

"Yani zahmet olmazsa demek istedim, Millhone."

Güldüm. "Ararım. Söz."

"Çok iyi. Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra yüzümde küçük bir gülümsemenin uzun zaman devam ettiğini fark ettim. Bu adama da ne oluyordu böyle?

Las Vegas Los Angeles'ten arabayla altı saat uzakta olduğundan bir an önce yola çıkmak istedim. Saat yediyi birkaç dakika geçtiğinden hava henüz kararmamıştı, eşyalarımı arka koltuğun üzerine atıp Arlette'e iki üç günlüğüne gittiğimi söyledim.

"Telefon gelirse ne olacak?" diye sordu.

"Oraya varıhca sana beni nereden bulacağını bildiririm."

San Diego otoyolundan kuzeye giderek Ventura'ya girdim ve oradan doğuya giderek Los Angeles otoyol sisteminin en rahat yollarından biri olan Colorado Otoyolu'na geçtim. Colorado Otoyolu geniştir, trafiği azdır ve metropolitan Los Angeles'in kuzey sınırını oluşturur. Colorado'da sinir krizi geçirmeden şerit değiştirmek mümkündür ve doğuyla batıya giden arabaları ayıran sağlam beton korkuluk bir arabanın gelip de burundan size çarpması korkusunu ortadan kaldırır.

Talihim yaver giderse Sharon Napier'le konuşur ve sonra Greg Fife'in oturduğu Salton Sea'ye gidebilirdim. Sonra daireyi tamamlayıp dönüşümde Claremont'a uğrayarak kızkardeşi Diane'ı da görürdüm. Şu aşamada bu yolculuğun bana kârının ne olacağını bilmiyordum ama araştırmamın bu temel bölümünü tamamlamak zorundaydım. Ve Sharon Napier mutlaka ilginç olacaktı.

Geceleri araba sürmekten hoşlanırım ben. Kalbimde turistlik yoktur ve ülkenin içindeki yolculuklarda manzara görmek için yolumu uzatmam. Tenis raketine benzeyen yüz metrelik kayalarla bir ilgim yoktur. Şimdi çoktan kurumuş ırmakların açtıkları boğazlara bakmaktan da zevk almam, zamanında düşen göktaşlarının açtıkları çukurlara da. Benim için bir yere gitmenin herhangi bir yere gitmeden farkı yoktur. Beton yola bakarım. Sarı çizgiye bakarım. Büyük kamyonlara ve arka koltukta çocukların uyuduğu aile arabalarına dikkat ederim ve gittiğim yere varana kadar ayağımı gaz pedalından çekmem.

Las Vegas ufukta görüldüğünde geceyansını geçmişti ve ben de kaskatı kesilmiştim. Strip'ten kaçınmaya çalışıyordum. Elimde olsa kente hiç girmezdim bile. Kumar oynamam ve kumara karşı en ufak bir merakım yoktur. Las Vegas'ta yaşam benim için deniz altındaki kentlerde yaşamaktan farksızdır. Gündüz ve gecenin hiçbir anlamı yoktur. İnsanlar görünmeyen ısı akıntılarıyla çekilmeye hazır gibi dolaşır dururlar. Her şey alçıdır, taklittir, yaşamda olduğundan büyüktür ve kişisizdir. Bütün kent 1.89 dolarlık karides tavası kokar.

Havaalanı yakınında, kentin eteklerinde bir motel buldum. Bağdat Moteli bademden yapılmış bir lejyoner kalesine benziyordu. Gece müdürü altın renkli saten bir yelek, kabarık kollu turuncu saten bir gömlek giymişti. Başında püsküllü bir fes vardı.

"Kent dışından gelen evli bir çift misiniz?" diye başını kaldırmadan sordu.

"Hayır."

"Eğer kent dışından gelen evli bir çiftseniz elli dolarlık kupon veriyoruz. Öyle yazıyorum. Nasıl olsa kimse kontrol etmez."

Ben kredi kartımı verdim, o da kayıt formunu doldurdu. Bana anahtarımın kapının hemen yanındaki tek kollu makineler için bir karton bardak dolusu fiş verdi.

Fişleri masanın üzerinde bıraktım.

Arabayı kapımın önündeki yere bıraktım, bir taksiye atlayıp yapay gündüz ışıklı kente gittim. Taksinin parasını verdikten sonra bir an durup yönümü saptamaya çalıştım. East Fremont'ta sürekli bir trafik vardı, kaldırımlar turistlerle, sarı tabelalarla, yanıp sönen ışıklarla doluydu. Işıkların altında da muhabbet tellalları ve fahişeler, yankesiciler, yeterli bir zekâ ve çalışkanlıkla sistemi yıkabileceklerine inanan Ortabatı'lı uçkağaçlarla doluydu. Fremont'a girdim.

Çin yemeği kokuları yanımdan geçen ve kendisini duvar kâğıdına benzetmiş polyester basma elbiseli kadının salıverdiği parfüm kokusuna karışıyordu. Kadın lobideki bir makineye para atmaya başladığından bir süre kendisini seyrettim. Yirmibir masaları solumdaydı. Memurlardan birine Sharon Napier'i sorunca sabah saat on birde geleceğini öğrendim. Aslında onu o gece bulmayı beklemiş değildim, istediğim sadece çalıştığı yerin havasını almaktı. Yine sokağa çıkıp bir taksi çevirdim.

Bağdat'ın 'Ortadoğu' dekoru kapımın önünde aniden son buldu. Odanın halısı koyu gri ve pamuktandı, içice geçmiş palmiye desenli duvar kâğıdı limon yeşiliydi ve palmiyelerin üzerinde hurma ya da meyve kurtu öbekleri olacak karaltılar vardı. Kapıyı kilitledim, ayakkabılarımı çıkardım, yatak örtüsünü açıp yatağa girdim. Yanıt servisime ve Arlette'e birer telefon edip motelin adını ve telefon numarasını verdim.

Sabah saat onda başağrısının ilk hafif aşamalarında uyandım, sanki gece çok içmişim gibi. Vegas beni öyle böyle etkiler işte, o gerginlik ve korkuya vücudum bir soğukalgınlığı başlangıcı tepkisini gösterir, iki Tylenol aldım, uzun uzun düşün altında kalıp üzerime çöken mide bulantısını atmaya çalıştım. Bir kilo soğuk ve yağlı patlamış mısır yemiş gibiydim.

Motel odasından çıkınca ışıktan gözlerim kamaştı. Neyse ki hava temizdi ve gündüz olduğu için kent yatışmış ve yine eski boyutlarına çekilmiş gibiydi. Motelin ardında çöl soluk gri bir sis içinde uzanıyordu. Rüzgâr hafif ve kuruydu, yaz sıcaklığı ancak çölün üzerinde yaklaşınca kaybolan güneşin düz parıltıları olarak geleceğini haber vermekteydi.

Postaneye uğrayıp arkadaşşıma elli dolarlık bir havale çıkartarak bana verdiği adrese gittim. Sharon Napier kentin öteki ucunda iki katlı, sanki gece çıkan hayvanlar köşelerini ke-mirmişler gibi görünen somon pembesi bir apartmanda oturuyordu. Çatı hemen hemen düzdü ve demir parmaklıklardan binaya pas lekeleri uzanıyordu. Manzara taş, yucca ve kaktüsten oluşmaktaydı. Site böbrek biçimli bir yüzme havuzu çevresinde yirmi kadar binadan oluşuyordu. Birkaç küçük çocuk havuzda oynuyorlar, orta yaşlı bir kadın alışveriş torbasını ayaklarının arasına sıkıştırmış kapısını açmaya çalışıyordu. İspanyol asıllı bir oğlan apartmanların arasındaki yolları sulamaktaydı. Sitenin iki yanındaki binalar tek ailelik yapılarıydı. Arka tarafta boş bir arsa vardı.

Sharon'un dairesi zemin kattaydı, posta kutusunun üzerinde beyaz bir plastik tabaka üzerine adı yazılıydı. Perdelen çekiliydi ama çengellerden bazıları kırıldığından kumaş ortadan sarkıyordu. Aralıktan bej renkli formika bir masa ve iki bej plastik döşemeli mutfak iskemlesi görünüyordu. Telefon masanın bir köşesinde, bir kâğıt yığınının üzerindeydi. Yanında kenarında kırmızı ruj izi olan bir kahve fincanı vardı. Yine kırmızı uçlu bir sigara fincanı içinde söndürülmüştü. Çevreme bakındım. Bana pek dikkat eden yoktu. Hızlı adımlarla apartmanın arkasındaki avluya giren koridorda yürüdüm.

Sharon'un dairesinin arka kapısında adı yazıyordu. Daha dört kapı vardı ve kapılar birbirinden omuz yüksekliğinde asmolen duvarlarla ayrılarak bir özel teras havası verilmek istenmişti. Çöp tenekeleri duvarın dışına diziliydi. Sharon'un perdeleri çekilmişti. Onun terasına süzıldüm. Arka basamağın önüne altı saksı sardunya dizmişti. Katlanıp duvara yaslanmış iki alüminyum iskemle ve arka kapı önünde bir eski gazete yığını vardı. Sağda küçük bir pencere ve onun ötesinde daha büyük bir pencere görülüyordu. Bunun onun mu, yoksa komşusunun mu yatak odası olduğunu anlamadım. Boş arsaya baktım, sonra terastan çıkıp sağa döndüm ve yine sokağa çıktım, Arabama atlayıp Fremont'a doğru yola çıktım.

Sanki oradan hiç ayrılmamış gibiydim. Mavili kadın hâlâ makinenin önündeydi. Masalarda sanki aynı kalabalık mıknaatısla yapıştırılmış gibi duruyor, krupiye elindeki çubuk sanki düz altlı bir süpürgeymiş ve birinin yaptığı pisliği temizlemiş gibi sürekli fişleri itip çekiyordu. Garson kızlar içki tepsileriyle dolaşıyorlar, sivil güvenlik memuru olduğunu anladığım iriyan bir adam talihi aksi gitmiş bir turiste benzemeye çalışarak dolaşıyordu. Carnival Lounge salonunda bir kadın şarkıcının Broadway melodilerinden bir potpuriyi biraz falso bir sesle okuduğunu duyuyordum. Az sonra projektör altında parlak pembe pudralı yüzünü de gördüm, yarı boş bir salona okuyordu.

Sharon Napier'i bulmak güç olmadı. Uzun boyluydu, yüksek topuklarıyla bir yetmiş beş falan olmalıydı. İnsanın aşağıdan yukarı süzeceği tip bir kadındı: Siyah

ağ çorap içinde uzun ve biçimli bacaklar, baldırlarının üstünde hafifçe genişleyen kısa siyah bir etek, dar kalçalar, düz bir karın ve iri kabartılar olacak şekilde birbirlerine itilmiş göğüsler. Siyah bluzu dar ve dekoltesi iyice açıktı, sol göğsü üzerinde adı yazılıydı. Saçları kül sarıydı ve ışık altında çok daha soluk görünüyordu; gözleri insana ürküntü veren bir yeşildi ki, parıltısından kontakt lens olduğu anlaşıyordu. Teni beyaz ve pürüzsüz, oval yüzü yumurta kabuğu beyazlığında ve yumurta inceliğindeydi. Dudakları dolgundu ama parlak pembe rujla daha da büyük görünecek biçimde boyanmıştı. Doğal olmayan eylemler için yaratılmış bir ağızdı bu. Tavrında değerini bulduğu takdirde yaratıcı seks vaad eden ama bunun hiç de ucuz olmayacağını belirten bir hava vardı.

Sharon kartları şaşırtıcı bir hızla, robot gibi dağıtıyordu. Masanın çevresindeki taburelerde üç erkek oturuyordu. Kimse konuşmuyordu. İletişim elin hafif bir hareketiyle sağlanıyor, kartlar ters çevriliyor ya da üzerlerine büyük paralar konuluyor, kart görüldüğünde omuz hafifçe kaldırılıyordu. İki kapalı bir açık Bir adam kartının kenarını masaya sürterek bir tane daha istedi. İkinci turda bir adam yirmibiri buldu ve Sharon adama iki yüz elli dolarlık fiş verdi. Sharon kâğıtları karıştırıp yeniden dağıtırken adamın onu gözleriyle ölçüp biçtiğini görebiliyordum. Adam zayıftı, kafası dar ve saçları seyrek, kara bir bıyığı vardı, gömleğinin kolları sıvanmış, koltukaltları terden lekelenmişti. Bakışları kadının gövdesinde dolaştı sonra temiz ve soğuk yüzüne, parlak yeşil gözlerine döndü. Kadın ona özel bir dikkat göstermiyorsa da, ikisinin daha sonraları özel bir iş yapacakları izlenimine kapıldım. Bir başka masanın başına gidip kadını oradan izledim. Saat bir buçukta paydos yaptı. Yerini bir başka krupiye aldı, Sharon da Fiesta Salonu'na gidip bir coca cola ısmarladı, bir sigara yaktı. Ardından yürüdüm. "Siz Sharon Napier misiniz?" diye sordum.

Başını kaldırdı. Kirpikleri karaydı, başımızın üstündeki flo-resan ışıklar altında gözlerinin yeşili neredeyse turkuvaza dönmüştü.

"Tanıştığımızı sanmıyorum" dedi.

"Adım Kinsey Millhone. Oturabilir miyim?"

Onayını belirtmek için omzunu silkti. Cebinden bir pudra kutusu çıkartıp aynada makyajını kontrol etti, üst dudağın-daki küçük bir lekeyi çıkardı. Kirpikleri takmaysa da, doğrusu epey gösterişli bir etki yaratıyor, gözlerine bir çekiklik veriyordu. Dudak boyasını küçük parmağıyla tazeledi. Aynadan başını kaldırarak, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Laurence Fife'in, ölümünü araştırıyorum."

Bu onu durdurmaya yetti. Tüm bedeni birden hareketsiz kaldı. Eğer fotoğraf çekiyor olsaydım, pozu kusursuzdu. Bir an sonra hareket yine başladı. Pudra kutusunu kapattı, sigarasını aldı. Gözlerini üzerimden ayırmadan derin bir nefes çekti. Külünü silkeledi. "Bokun biriydi" dedi dumanını üfleyerek.

"Ben de öyle duydum" dedim. "Yanında çok çalışmış mıydınız?"

Gülümsedi. "Eh, hiç olmazsa ev ödevinizi yapmışsınız. İddiaya girerim ki, o sorunun yanıtını bile biliyorsunuzdur."

"Aşağı yukarı" dedim. "Ama bilmediğim çok şey var. Bana anlatmak ister miydiniz?" "Neyi?"

Omuzlarımı silktim. "Onun yanında çalışmak nasıldı? Ölümünü duyunca neler hissettiniz..."

"Yanında çalışmak felaketti. Ölümüne çok sevindim. Henüz tahmin etmemişseniz söyleyeyim, sekreterlikten nefret ediyordum."

"Bu iş size daha uygun olmalı." "Bakın, sizinle konuşacak bir şeyim yok, tamam mı? Hem sizi buraya kim gönderdi?"

Bir kumar oynadım, "Nikki." Şaşırmış göründü. "O hâlâ cezaevinde değil mi?"

Başımı salladım. "Çıktı." Bir an durup düşündü, sonra davranışı her nasılsa biraz yumuşadı. "Parası var, değil mi?" "Yoksul değil."

Sigarasını bastırdı, ateşini eze eze söndürdü. "Ben saat yedide çıkıyorum buradan. Evime gelin de biraz konuşalım." "Şu anda söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Burada olmaz." Adresini söyledi, ben de not defterime yazdım. Soluna doğru bakınca önce bir arkadaşını selamlamak için elini kaldırdığını sandım. Gülümsedi, sonra duraksadı, bana kararsızlıkla baktı ve hafifçe dönüp görüş alanımı kapattı.

Ben güdüsül olarak omzu üzerinden baktıysam da, tırnağıyla elime dokunarak dikkatimi dağıttı. Sharon'a baktım. Ayağa kalkmıştı, yüz ifadesi çok uzaklardaydı.

"Bölüm şefiydi" dedi. "Paydosun sonu." O da benim gibi yalan söylüyordu.

Dinleyene itiraz etmesi için meydan okuyan bir küstahlıkla.

"Saat yedide görüşürüz" dedim.

"Sekize çeyrek kala olsun" dedi. "İşin stresini üzerimden atmak için zamana ihtiyacım vardır."

Adımı ve motelimin adını yazıp kâğıdı uzattım. Kâğıdı katlayıp sigara paketinin selofanının arasına yerleştirdi. Kalçalarını zarif bir hareketle sallayarak arkasına bakmadan uzaklaştı yanımdan.

Söndürdüğü sigarasından hâlâ hafif bir duman yükseliyordu ve midem küçük bir protesto mesajı gönderiyordu. Onu biraz daha kalıp gözetlemek istiyordum ama ellerim yapış yapıştı ve yatmak özlemi çekiyordum. Kendimi hiç de iyi hissetmiyordum ve soğuk algınlığı belirtilerimin bir tepkiden çok gerçek olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Başağnsı yine ensemden yukarı süzölmeye başlamıştı. Lobiden geçip dışarı çıktım. Temiz hava kısa bir süre için yararlı oldu. Bağdat'a dönüm ve bir otomattan bir 7-Up aldım. Yemek yemem gerekiyordu ama midemde hiçbir şeyin durmayacağını hissediyordum. Daha erkendi ve akşam yemeğinden sonrasına kadar yapacak bir işim yoktu. Kapımın üzerine Lütfen Rahatsız Etmeyin tabelasını astım, dağınık yatağımın içine girip örtüyü boğazıma kadar çektim. Kemiklerim ağrımaya başlamıştı. Isınana kadar epey zaman geçti.

uzanırken örtüyü üstümden atıpdirseğim üzerinde doğruldum. Işığı yakınca gözlerimi ani parıltıdan korumak için örttüm. "Alo?"

"Kinsey, Ben Sharon. Beni unuttun mu?" Saatime baktım. Sekiz buçuktu. Tüh. "Çok üzgünüm" dedim. "Uyuyakalmışım. Bir süre orada olacak mısınız? Hemen gelebilirim."

"Tamam" dedi sanki başka planları varmış gibi soğuk bir sesle. "Bir dakika. Kapıda biri var."

Telefonu tak diye bırakınca o formika masa gözümün önüne geldi. Şharon'un gelmesini bekleyerek durdum. Uyuyakaldığıma inanamıyor ve aptallığım için kendime küfürler yağıdırıyordum. Kapının açıldığını ve Şharon'un uzaktan gelen şaşkın sesini duydum. Sonra çok kısa bir patlama oldu.

Gözlerimi kısarak doğruldum. Telefonu kulağıma sıkıca bastırmıştım. Neler oluyordu? Öteki uçtaki almaç kaldırıldı. Sharon'un sesini duymayı bekliyordum ve az daha adını söyleyecektim ama bir içgüdü ağzımı sımsıkı kapatmıştı. Kulağımda bir soluma sesi vardı, soluk soluğa kalmış birinin o cinsiyetsiz soluklan. Hafif bir sesle söylenen "alo" tüylerimi ürpertti. Gözlerimi kapatıp konuşmamak için kendimi güçlkle tuttum; gövdemden geçen korku dalgası kalbimin kulaklarımda zonklamasına neden oluyordu. Karşıda kıs kıs bir gülme sesi duyuldu ve sonra telefon kapandı. Ben de telefonu kapatıp ayakkabılarıma uzandım, kapıdan çıkarken ceketimi kavradım.

Adrenalin dalgası tüm sancılarımı alıp götürmüştü. Ellerim titriyordu ama en azından artık hareket halindeydim. Kapıyı kilitleyip arabama gittim. Anahtarı sokarken elim titriyordu. Arabayı çalıştırıp hızla geri geri çıkarak Şharon'un evine doğru yola çıktım. Torpido gözündeki fenerimi kontrol ettim, pilinin, sağlam olduğuna güven getirdim. Kadın ya oyun oynuyordu ya da ölmüştü ve bunlardan hangisinin doğru olduğunu bildiğime emindim.

Arabayı karşı kaldırıma çektim. Binada olağanüstü bir hareketlilik yoktu. Ortalarda kimse görünmüyordu. Ne bir kalabalık vardı, ne polis arabalan sokağı kapatmıştı ne de yaklaşan siren sesleri duyuluyordu. Park yerleri hemen hemen tümüyle doluydu ve görebildiğim kadarıyla her dairede ışık vardı. Arka koltuğa uzanıp kilitli evrak çantamdan bir çift lastik eldiven çıkardım. Elim küçük otomatiğimin kısa namlusuna dokununca onu rüzgâr ceketimin cebine sokmak için içimde dayanılmaz bir arzu duydum. Şharon'un dairesinde ne bulacağımı, beni kimin bekliyor olacağını bilemiyordum ama eğer ölmüşse orada dolu bir silahla yakalanmak hiç işime gelmezdi. Tabancayı olduğu yerde bırakıp dışarı çıktım, arabayı kilitleyip anahtarları pantolonumun cebine attım.

Ön bahçe karanlıksa da yol boyunca birkaç lamba vardı ve altı tane san yeşil spot kaktüsleri aydınlatıyordu. Sonuç aydınlatıcı olmaktan çok süslemeye yönelikti. Şharon'un dairesi karanlıktı, perdeler sıkı sıkıya kapatılmıştı. Sesimi alçaltarak, "Sharon?" diye seslenirken kapı altından ışık sızıp sızmadığına baktım. Lastik eldivenleri giyip kapı kolunu denedim. Kilitliydi. Kadının adını söyleyerek hafifçe tıklattım, içerden ses gelmiyordu. Eğer içerde biri varsa ne yapacaktım?

Binanın arka tarafına yürüdüm. Üst kattaki dairelerden birinden bir müzik sesi geliyordu. Sırtım ağrıyordu, yanaklarım koşmaktan dönmüşüm gibi yanıyordu, ama bunun üşütmekten mi, yoksa korkudan mı olduğunu anlayamadım. Hızlı adımlarla yürüyüp arkaya geçtim. Beş daire içinde sadece Sharon'un mutfakı karanlıktı. Kapıların üzerinde ancak küçük terası aydınlatacak güçte bir lamba yanıyordu. Arka kapı da kilitliydi. Bu kere cama vurdum.

"Sharon?" İçerden gelen sesleri duyabilmek için kulak kabartmışım. Ama ortalık tümüyle sessizdi. Eğer arka tarafta yedek anahtarı varsa, onları yakınlarda bir yere saklamış olmalıydı. Arka kapının küçük camlarının kenarlarına baktım, içeri girecek yol bulamazsam bunlardan birini kırabilirdim, parmaklarımı kapı pervazının üzerinde gezdirdim. Ama orası da anahtar saklayamayacak kadar dardı. Saksılara gömülmüş bir anahtar da bulamadım. Yerde paspas da yoktu. Eski gazetelerin arasını da yokladım ama orada da bulamadım. Bir köşede yeşil plastik bir sulama kabı duruyordu, iki yandaki asmolon bloklarından yapılmış duvarın dekoratif 'tuğla'larının içleri bir anahtar saklayabilecek yerler olabilirdi. Beton süslerin arasına tek tek elimi soktum. Birinin içinde bir anahtar buldum.

Uzanıp kapı üstündeki lambayı sola doğru çevirdim. Teras bir anda gölgeler içine gömüldü. Anahtarı deliğe soktum ve kapıyı araladım. Boğuk bir sesle, "Sharon!" diye seslendim, içersinin karanlık olmasını yeğlerdim ama yalnız olup olmadığımı da anlamam gerekiyordu. Feneri bir cop gibi tutarak sağ tarafımda el yordamıyla bir elektrik düğmesi arandım. Musluğun üzerindeki gömme ışık yandı. Mutfakın tavan ışığının karşı duvarda olduğunu gördüm. O yana gittim, ışığı yakarken yere çömeldim, sırtımı buzdolabına dayayıp soluğumu tutarak bekledim, içerden hiçbir ses gelmiyordu. Aptallık etmediğimi umdum. Belki de duyduğum şampanya tıpasının gürültüsüydü ve Sharon karanlık yatakodasında küçük bir gösteri köpeği ve bir kırbaçla doğal olmayan cinsel bir birleşme yapmaktaydı.

Oturma odasına baktım. Üzerinde yeşil kadife bir sabahlık olan Sharon yerde yatıyordu. Ya ölüydü ya da derin bir uykudaydı ve ben hâlâ evde benden başka birinin olup olmadığını öğrenememiştim. İki adımda odaya girip sırtımı duvara dayadım ve karanlık koridora bakmadan önce bir an bekledim.

Hiçbir şey göremiyordum. Solumda gördüğüm bir elektrik düğmesini çevirdim. Koridor birden aydınlandı ve yatak odasının görebildiğim kısmının boş olduğunu seçebildim. Yatak odasının düğmesini de bulup çevirdim ve çevreme bakındım. Sağımdaki açık kapının banyo olduğunu tahmin ettim. Evin araştırıldığını gösteren herhangi bir belirti yoktu. Yana açılan dolap kapakları kapalıydı ve bundan hiç memnun olmamışım. Banyodan gelen hafif metalik sesi duyunca olduğum yerde dondum. Kalbim duracak gibi oldu. Ben ve fenerim. Tabancamı getirmiş olmayı istedim. Hafif metalik ses bir daha başladı ve sonra tanıdık bir tempoya dönüştü. Kapıya yaklaşıp feneri içeri tuttum. Banyonun kenarındaki bir kafesin için küçük bir fare tekerleği çeviriyordu. Işığı yaktım. Banyo da boştu. Dolaba gittim her an kafama bir darbe bekleyerek kapaklardan birini açtım. Ama içerde elbise dışında bir şey yoktu. Uzun zamandır tuttuğum soluğumu bıraktım, evi baştan aşağı ikinci bir kere dolaştım. Arka kapıyı kilitledim, mutfak

perdelerini çektim. Sonra Sharon'un yanına gittim. Işığ ı yakıp yanında çömeldim. Boynunda bir kurşun deliğ i vardı; içinde fotoğraf yerine çiy et bulunan bir madalyonu andırıyordu. Kanı başının altındaki halıya akmış ve halıyı pişmemiş tavuk ciğeri rengine boyamıştı. Sharon'un saçlarında küçük kemik parçalan vardı. Kurşunun belkemiğ ini parçaladığ ını anladım. Böylesi onun için daha iyiydi; Hiç acı duymamıştı. Sırtüstü devrilmiş, kollan iki yana açılmıştı. Gözleri yan aralıktı ve o ışıltılı yeş il şimdi kararmış gibiydi. Sarı saçları ölümd e grileş miş e benziyordu. Oraya zamanında gitmiş olsaydım şimdi ölmemiş olabilirdi. Bu kabalığ ım için, geciktiğ im için, hasta olduğ um için özür dileyip onu tekrar yaşama döndürmek istedim ama bunun imkân ı yoktu ve birden aklıma eğer orada olsaydım benim de ölebileceğ im geldi.

Odayı- dikkatle inceledim. Halı eskimiş olduğ undan üzerinde ayakizi yoktu. Ön pencereye gidip perdenin iyice kapalı olup olmadığ ını kontrol ettim. Evi bir daha dolaştım. Yatak yapılmamıştı. Banyoya ıslak havlular atılmıştı. Kirli çamaş ır sepeti dolup taşıyordu. Banyonun kenannda onun yaptığ ını gördüğ üm şekilde söndürölmüş izmaritlerle dolu bir kül tablası vardı. Ev bir yatak, bir oturma odası ve bir mutfakla banyodan oluşuyordu. Mobilyalar toptan alınmış gibiydi ve herhalde onun değ ildi. Evdeki düzensizlik -evyedeki tabaklar, dolu kül tablaları- hep Sharon'un eseriydi. Telefonun altındaki kâğıtlar da vadesi gelip ödenmemiş faturalardı. Dağ ınıklık huyu Santa Teresa'daki, günlerinden bu yana pek değ işmemiş olmalıydı. Kâğıtların hepsini toplayıp cebime soktum.

Madeni sesi duyunca yine banyoya dönüp o aptal yaratığ a baktım. Fare küçük ve kahverengiydi ve kırmızı gözleri vardı, sabırla tekerleğ i çeviriyor ama hiçbir yere gidemiyordu. "Üzgünüm" diye mırıldandım, gözlerim yaşardı. Başımı salladım. Bunun yanlış yere yöneltilen bir duygusallık olduğ unu biliyordum. Farenin su şişesi doluydu ama plastik yemek kabı boştu. Kabı yeş il haplarla doldurdum, sonra telefona gidip santralı çevirerek Las Vegas polisini istedim. Con Dolan'ın uyarısı kafamın içinde ç ınılıyordu. Bir Las Vegas polisi tarafından sorguya çekilmem eksikti, iki çalıştan sonra o işğ uzar seslerden biri duyuldu.

"Alo" dedim. Sesim titrediğ i için boğ azımı temizlemek zorunda kaldım. "Az önce komşumun dairesinde bir güröltü duydum, şimdi kapısını ç alıyorum ama yanıt vermiyor. Bir kaza geçirmiş olmasından kuş kulaniyorum. Bir kontrol edebilir miydiniz acaba?"

Polis memuru sinirli ve sıkıntılı gibiydi ama yine de Sharon'un adresini alıp birini göndereceğ ini söyledi.

Saate baktım. Evde yarım saate yakın kalmıştım ve gitme zamanım gelmişti. Telefonun ç almasını istemiyordum. Ya da birinin kapıyı yumruklamasını. Işıkları söndürerek arka kapıya yürürken farkında olmadan hep dışarda ayak sesleri dinliyordum.' Fazla zamanım yoktu.

Sharon'a dönüp baktım. Onu öyle bırakmak istemiyordum ama beklemenin de bir anlamı yoktu. Ne onun ölümlüyle ilişkilendirilmek istiyordum, ne de adli tıp soruşturması için Las Vegas'ta beklemek istiyordum.. Con Dolan'ın burada olduğ umu bilmesini ise hiç istemiyordum. Kadını belki Mafya öldürmüştü, ya da

bir muhabbet tellalı, ya da iki yüz elli doları sayarken yüzüne öylesine açlıkla bakan kumarhanedeki o adam. Belki de Laurence Fife hakkında kimseye açıklamadığı bir şey biliyordu.

Sharon'un yanından geçtim. Parmakları ölümle gevşemişti, uzun pembe cilalı tırnaklarıyla çok zarif görünüyordu. Soluğumu tuttum. Benim ve motelimin adı yazılı kağıdı aırp sigara paketinin içine yerleştirmişti. Ama paket neredeydi? Kalbim hızla çarparak çevreme bakındım. Ne bir sigaranın sonuna kadar yanıp düzgün bir kül sütunu bıraktığı formika masanın üzerinde, ne de koltuğun kenarındaydı. Polisin sesini dinleyerek banyoya girdim bir daha. Uzaklardan bir ses duyduğuma yemin edebilirdim. O notu bulmak zorundaydım. Banyodaki çöp sepetinde kâğıt mendiller ve bir sabun kâğıdı, izmaritler vardı. Yatak odası komodininin üzerinde de sigara paketi yoktu. Oturma odasına dönüp hoşnutsuzlukla cesede baktım. Yeşil kadife sabahlığın iki büyük cebi vardı. Çenelerimi kasarak elimi uzattım. Paket sağ cepte idi, içinde beş altı sigara kalmıştı ve adımı taşıyan kâğıt hâlâ selofanın içindeydi. Alıp cebime soktum. Kalan ışıkları da söndürüp dışarı çıktığımda çok yakından gelen sesler duydum. Sağımdaki daire yakınlarında bir çöp kutusu kapağı takırtısı duyuldu. Bir kadın, "Yöneticiye ampulünün bozulduğunu söyle" dedi. Sanki hemen yanıbaşında duruyormuş gibiydi.

"Sen kendin söylesene" dedi aksi sesli biri. "Evde olduğunu sanmıyorum. Işıkları kapalı." "Evde. Bir dakika önce ışık gördüm."

"Işıklar sönük, Sherman. içerisi karanlık. Önden çıkmış olmalı." Siren sesi artık çok yüksekti.

Kalbim göğsümü yakacak kadar hızlı atıyordu. Karanlık terasa çıktım, anahtarları plastik su kabının ardındaki küçük girintiye sokarken oraya araba anahtarlarımı koymadığımı umdum. Sonra oradan çıkıp sola döndüm ve sokağa doğru yürüdüm. Apartmanın önünde duran devriye arabasının yanından yavaş adımlarla geçtim, arabamı açıp içeri girdim ve sonra sanki kovalanıyormuşum gibi hemen içerden kilitledim. Lastik eldivenleri çıkardım. Başım müthiş ağrıyordu, yapış yapış ter içindeydim ve saframın boğazıma kadar yükseldiğini hissediyordum. Kusmamak için kendimi güç tuttum. Ellerimin titremesinden arabayı çalıştıramıyordum, ama sonunda onu da başarıp yavaşça kaldırım kenarından ayrıldım.

Binanın önünden geçerken üniformalı bir memurun eli tabancasının kabzasında olarak Sharon'un dairesinin arka kapısına doğru yürümekte olduğunu gördüm. Bir basit şikâyet için bu fazla dramatik bir pozdu. Acaba bir başkası benimkinden daha açıklayıcı-bir ihbarda mı bulunmuştu yoksa? Yarım dakika daha oyalansaydım orada kısıtırılıp kalacaktım. Bu fikir hiç hoşuma gitmedi.

Bağdat'a dönüp eşyalarımı topladım, odadaki parmak izlerimi sildim. Ateşim var gibiydi. Bütün istediğim yatağa girip uyamaktı. Başım zonklayarak resepsiyona gittim. Müdürün karısı bu kere oradaydı ve Türk hareminden bir kız -eğer kız denilebilirse- gibi giyinmişti. Altmış beş yaşlarındaydı ve kurutucuda uzun süre bırakılmış gibi kırıkkı yüzü vardı. Tülleri kulaklarını örten saten bir başlık geçirmişti kafasına.

"Sabah beşte yola çıkacağımdan hesabımı ödemek istiyorum" dedim. Kadına oda numaramı söyledim, kutudan kartımı arayıp çıkardı. Huzursuzdum, telaşlıydım ve hastaydım ve bir an önce yola çıkmak istiyordum. Ama ağır çekimde hareket eden. bu kadının suyuna gitmek zorundaydım. Kadın hesap makinesinin tuşlarına basarken, "Ne yana gidiyorsunuz?" diye sordu. Bir yanlışlık yapıp her şeye yeniden başladı. "Reno" diye bir yalan söyledim. "Talihiniz yaver gitti mi?" "Ne?" "Çok kazandınız mı?" "Eh, hiç fena sayılmaz. Doğrusu ben bile şaşım." "Gitmeden önce şehirler arası konuşmazsınız, değil mi?" Başımı salladım. "Ben hemen yatacağım." "Uykuya ihtiyacınız var görünüyor." Kredi kartı makbuzunu doldurup uzattı, imzalayıp bir kopyasını aldım. "Elli dolarlık kuponu kullanmadım, geri alabilirsiniz" dedim. Hiçbir şey söylemeden kuponları alıp çekmeceye attı. Birkaç dakika sonra 93 numaralı otoyolda Boulder City'ye doğru gidiyordum. Needles'e kadar ancak dayandım. Orada ucuz bir motel bulup hemen yattım ve on saat deliksiz bir, uyku çektim. Kendimi öylesine kaybetmiş olmama karşın başlamış olan olaylardan büyük bir korku duyuyor ve ölümünde oynadığım rol için Sharon Napier'den anlamsız bir özür dileme duygusu hissediyordum.

14

Sabah kendimi yine diri hissettim. Motelin karşısındaki küçük lokantada mükellef bir kahvaltı ettim, sucuklu yumurta, çavdar ekmeği yedim, taze sıkılmış portakal suyuyla üç fincan kahve içtim. Depoyu doldurttum, yağı kontrol ettirip yeniden yola düştüm. Las Vegas'tan sonra çölde araba sürmek bir zevkti. Renkler çok yumuşaktı: İnce tozla kaplı çok soluk bir lavanta. Gökyüzü bulutsuzdu, dağ sırtları ezilmiş kadife gibiydi. Bu fethedilmemiş topraklarda çekici bir şey vardı: Tek bir neon ışısız uzanan miller. Nüfus kanguru faresi, yer sincabı, kayalık kanyonlarda da tilki ve çöl vaşağından oluşuyordu. Saatte elli beş mil hızla giderken hiçbir vahşi hayvan görünmüyordu ama ben uykumda bile kurbağa vıraklaması duymuş olduğumdan şimdi hızla giden arabamın içindeyken hayalimde toprak renkli kertenkeleleri ve çevrelerine uyumun güneşin sığağından kaçınmayı ve rutubet biriktirmeyi sağladığı kırkayakları görür gibi oluyordum. Çölde yaprak kesip sırtlarında şemsiye gibi taşıyan ve sonra bunları yeraltındaki yuvalarına taşıyan şemsiyeli karıncalar da vardır. Bunu düşünmek dudaklarıma bir gülümseme getirmişti ve kafamı kesinlikle Sharon Napier'in ölümünden uzak tutuyordum. Greg Fife'ı Salton Sea'nin doğu kıyısında Durmid dışında küçük gri bir karavanda buldum. Onun izini ele geçirmem kolay olmamıştı. Gwen onun teknesinde yaşadığını söylemişti ama tekne onarım ve boyanma için kıyıya çekilmişti ve

Greg bir böceğe benzeyen alüminyum bir karavana sığınmak zorunda kalmıştı. Karavanın içinde duvara yaslanmış açılır kapanır bir masa, tek kişilik yatak olan minderli bir sıra, musluğa gidiş yolunu tıkayan bir bez arkalıklı iskemle, kimyasal bir tuvalet ve bir de elektrik ocağı vardı. Greg evyenin altındaki bir karton kutu boyunda buzdolabından çıkardığı iki şişe birayı açtı. Bana minderli sırayı verdi, küçük masayı aramıza açtı. Masa tek bacak üstünde duruyordu. Ben oturduğum yerde iyice sıkışmışım ve sadece yana dönerek biraz rahat edebiliyordum. Greg iskemlede arkasına yaslanıp beni incelerken ben de onu inceliyordum. Laurence Fife'a çok benziyordu -kumral saçlar, temiz bir yüz, kara gözler, kalın kaşlar, dört köşe bir çene. Yirmi beş yaşından genç gösteriyordu ama yüzünde babasından hatırladığım aynı küstah ifade vardı. Güneşten iyice esmerleşmişti. Omuzları geniş, vücudu ince, ayakları çıplaktı. Üzerinde kırmızı bir pamuklu balıkçı yakalı kazak ve dizden kesilmiş ve iplikleri sarkan bir pantolon vardı. Birasından bir yudum aldı.

"Ona benziyor muyum?"

"Evet" dedim. "Bu sence uygun mu?"

Greg omuzlarını silktiler. "Şu anda pek önemi yok. Birbirimize benzemezdik."

"Nasıl?"

"Tann aşkına, bu girizgâhı bırakalım da konuya girelim, tamam mı."

Gülümsedim. "Ben pek kibar değilim."

"Ben de."

"Peki, önce neden söz etmek istersin? Havadan mı?"

"Geç" dedi. "Buraya neden geldiğini bildiğime göre konuya gir."

"Yaşamının o çağını hatırlar mısın?" "Mümkünse hatırlamamaya çalışırım."

"Psikiyatrlar dışında."

"Onu annemi memnun etmek için yapmıştım." "Baban için zamanında bir iki iş yapmıştım" dedim.

Tırnağıyla bir etiketi kazımaya çalışarak ilgisizmiş gibi davra/ıyordu. Onun babası hakkında neler duyduğunu merak ettim ve sonra içimden gelen bir sese kulak verip Laurence Fife'a samimi olmayan iltifatlarla bulunmamayı kararlaştırdım.

"Duyduğum kadarıyla tam bir orospu çocuğuymuş" dedim. "Ama bence o kadar kötü değildi. Bana karşı dürüst davranmıştı. Onun epey karmaşık bir insan olduğunu ve kendisine yaklaşan fazla insan olmadığını sanıyorum."

"Sen yaklaşmış mıydın?" diye sordu.

"Hayır." Yerimde kıpırdadım. "Nikki için neler hissediyordun?"

"Pek iyi şeyler değil."

Gülümsedim. "Yanıtlarını kısa tut ki, hepsini bir satıra sığdırabileyim." Ama yemi yutmadı. Bir süre bira içtim, sonra çenemi yumruğuma dayadım. Konuşmak istemeyen insanların ağzından bilgi almaya çalışmaktan kimi zaman gerçekten bıkarım. "Neden masayı kaldırıyorsun?" dedim. "Dışarı çıkardık."

"Neden?"

"Biraz temiz hava alırdım, neden olacak?"

Böyle sert konuşmakla kendimi şaşırtmışım ama insanların aksi, kurnaz ya da dikkatli ve ağzı sıkı olmalarından bıkiyordum. Çok miktarda açık yanıt istiyordum ben. Ve bir kere olsun hep benim kurnazlığa ve idareye kaçacağım yerde karşılıklı alışverişe dayanan bir ilişki istiyordum. Sakinleşmeye çalışarak Greg hemen ardımda olduğu halde amaçsızca yürüdüm bir süre. Bu onun suçu değildi biliyordum ve zaten kendimi haklı ve yanlış anlaşılmış hissettiğimde kendimden kuşku duyardım.

"Sert konuştuğum için özür dilerim" dedim.

Karavan su kıyısından iki yüz metre berideydi. Yakınlarda su içmek için kıyıya gitmiş garip bir hayvan sürüsünü andıran ve hepsinin de yüzleri göle dönük daha büyük karavanlar da vardı. Tenis ayakkabılarımı çıkartıp bağcıklarını birbirine bağlayıp boynuma astım. Salton Sea'nin hemen hemen hiç denecek kadar hafif bir dalgası vardı, sanki tümüyle ehlileştirilmiş bir okyanus gibi. Suda herhangi bir bitki görünmüyordu ve pek az balık vardı. Kıyıya garip bir hava veriyor diye düşündüm, sanki gelgit disiplin altına alınmış, sakinleştirilmiş ve canlılar koparılıp çekilmiş gibi. Geride kalan yine insanın alışkın olduğu şeylerdi, ama hassas bir değişiklik geçirmişti; tıpkı zamanın bazı doğa yasalarını değiştirdiği geleceğe bakarmış gibi. Dilime bir damla su aldım. Çok tuzluydu. "Bu okyanus suyu mu?" diye sordum.

Daha önceki patlamamdan hiç alınmamış olan Greg gülümsedi. Hatta şimdi daha da dostça bir tavrı vardı. "Jeoloji dersi istiyorsan vereyim" dedi. Sesinde ilk olarak bir heyecan sezmiştim.

"Neden olmasın?"

Bir taş alıp ıslak kum üzerine kaba bir harita çizdi. "Burası California kıyısı, burası da Baja. Şurası Meksika. California Körfezi'nin ucu da Yuma -buranın hemen hemen güneydoğusu. Biz şuradayız. Colorado Nehri burada bir kavis çizip Las Vegas'a gidiyor. Şurası Hoover Barajı. Nehir oradan Utah'a ve sonra Colorado'ya gidiyor ama orasını aklayabiliriz." Taşı fırlattı. Kendisini izlediğimden emin olmak için bana baktıktan sonra parmağıyla çizmeye devam etti. "Buraya Salton Çukuru derler. Denizden seksen metre falan aşağıdadır. Eğer Colorado Nehri burada doğal bir baraj oluşturmazaydı California Körfezi'nin suyu yıllar önce ta Indio'ya kadar Salton Çukuru'nu doldururdu. Düşündükçe tüylerim ürperiyor. Her neyse, Salton Sea Colorado Nehri'nden oluştuğu için aslında tuzsuzdu, 1905'te nehir taşıtı ve iki yılda milyarca galon su boşaldı. Sonunda kaya dolgu barajlarıyla durduruldu. Tuz da herhalde tarihöncesi çağlardan, bütün bu bölgenin su altında kaldığı zamanlardan kalmadır." Yaptığı özetten memnun bir halde ellerindeki ıslak kumu silkere ayağa kalktı.

Yürümeye başladık -o kara tarafında ben çıplak ayaklarımla suda. Ellerini yine cebine soktu. "Az önce aksilik yapmışsam özür dilerim" dedi. "Teknem kıyıya çıkınca canım sıkılmıştı."

"Burada ne yaparsın? Balık mı tutarsın?"

"Biraz. Çoğunlukla yelken açıp gezerim. Okurum. Bira içerim"

"Ben olsam çıldırırdım."

Greg omuzlarını silkti. "Ben çılgın başladığım için düzeldim"

"Gerçekten deli değildin."

"Hayır, kapatılacak kadar değil."

"Nasıldın peki?"

"Bana bütün onları anlattırma şimdi. Kendimden söz etmekten sıkılıyorum. Bana başka bir şey son Üç soru. Üç tılsımlı istek gibi."

"Eğer kendimi üç soruyla sınırlayacaksam, çeker giderim daha iyi." Ama oyunu oynamaya hazırdım. Yüzüne baktım. Artık babasına değil, daha çok kendine benziyordu, "Baban ölmeden hemen önceki dönemden ne hatırlıyorsun?"

"Bunu daha önce de sormuştun."

"Evet ve o zaman da aksilenmeye başlamıştın. Sana bunu neden sorduğumu anlatacağım. Belki bu yardımcı olur. Ölümünden hemen önceki olayları canlandırmak istiyorum. Belki de ölümünden altı ay gerisine kadar olanları. Yani,, belki bir davayla uğraşıyordu, bu kişisel bir şey olmuş olabilir. Belki bir arazi sınırı yüzünden bir komşusuyla kavgalıydı. Biri onu öldürdü ve bunun gerisinde bir olaylar zinciri olması gerek."

"Ben öyle şeyleri bilemem" dedi. "Sana sadece aile olaylarını anlatabilirim."

"Tamam."

"O sonbahar buraya gelmiştik Şimdi buraya dönmemin nedeni de budur."

Ona bir soru daha sormak isterdim ama üç sorudan biri olarak kabul edeceği korkusuyla ağzımı açmadım. O devam etti.

"On yedi yaşındaydım. Hıyarın biriydim ve babamı kusursuzluk simgesi olarak görürdüm. Benden ne beklediğini bilmezdim ama asla onun istediği kişi olamayacağıma inanır ve o yüzden aksilenirdim. Babam çok eleştirici bir insandı ve duygularımı çok incitirdi, ama ben onu görmezlikten gelirdim. Zamanımın yansı ona tapmakla, yarısı da ondan nefret etmekle geçerdi. Öldüğünde onunla hesaplaşma şansımı kaybettim. Aramızdaki eski anlaşmazlıkları düzeltme olasılığı kalmamıştı. Zamanda takılıp kaldıysam mekânda da kalırım diye düşünerek buraya geldim işte. Bir keresinde kumsaldaydık, arabadan bir şey almaya gitmişti, onun yürüyüşünü seyrettiğimi hatırlıyorum. Ona baktığımı. Başını eğmişti ve herhalde benden başka her şeyi düşünüyordu. Ona seslenmek, onu ne kadar sevdiğimi söylemek istedim ama yapamadım. Onu öyle hatırlıyorum işte. Ölümü falan da beni rayımdan çıkarttı işte."

"Sadece ikiniz miydiniz?"

"Ne? Hayır, tüm aileydik Diane dışında. O hastalandığı için annemin yânında kalmıştı. Bir bayram hafta sonuydu. Önce bir günlüğüne Palm Springs'e gitmiş, sonra da buraya gelmiştik."

"Colin hakkındaki duyguların nedir?"

"Zararsız biri, ama bütün ailenin neden onun çevresinde dönmek zorunda olduğunu anlayamamıştım. Tamam, bir özrü vardı ve onun için üzülüyordum, ama yaşamımın onun sakatlığı çevresinde odaklanmasını da istemiyordum.

Onunla yarışmak için ölümcül bir hastalığa tutulmam gerekirdi. O zaman on yedi yaşındaydım. Şimdi biraz daha merhametliyim, ama o zaman bütün bunlarla başa

çıkamıyordum. Neden başa çıkmam gerektiğini de anlamıyordum ya. Babam ile hiç arkadaş olmamıştık, ama onunla geçireceğim zamana da ihtiyacım vardı. Nasıl olması gerektiğinin hayallerini kurardım. Ona gerçekten önemli bir şey söyleyecektim ve o da beni dinleyecekti. Oysa sadece palavraydı konuştuklarımız. Altı hafta sonra da öldü."

Bana baktı, sonra safça gülümseyerek başını salladı.

"Shakespeare bu konuyla iyi bir oyun yazardı" dedi. "Monologu da ben okurdum."

"Demek sana özel yaşamından hiç söz etmedi?" "Bu üçüncü soru, Babamla burada yalnız olup olmadığımızla ilgili o küçük soruyu araya sıkıştırmışsındır. Ama yanıtı hayırdır. Bana asla herhangi bir şeyden söz etmiş değildir. Sana pek yardımcı olamayacağımı söylemiştim. Biraz keselim, tamam mı?"

Gülümsedim, ayakkabılarımı kumsala atıp koşmaya başladım.

Omzum üzerinden, "Koşar mısın?" diye seslendim.

"Biraz." Bana yetişip yanımda koşmaya başladı.

"Terlersem ne olacak?" dedim. "Burada yıkanabilir miyiz?"

"Komşular duşlarını kullanmama izin veriyorlar."

"Çok iyi" diyerek tempoyu sıklaştırdım.

Hiç konuşmadan, yalnızca güneşi, kumu ve kuru sıcağı içimize çekerek koştuk.

Koşarken aklımda hep aynı şey vardı. Sharon Napier bu olayların neresine uyuyordu? Anlatacak kadar çok yaşayamayacağını nasıl bilmişti? O ana kadar hiçbir şeyin anlamı yoktu. Ne Fife'in ne Libby'nin, ne de sekiz yıl sonra Sharon'un ölümünün. Eğer birine şantaj yapmıyorsa. Dümdüz çöl manzarasında garip bir biçimde yakında görünen küçük karavana baktım. Çevrede kimseler yoktu. Greg'e bakıp gülümsedim. Daha soluklan sıklaşmamıştı bile.

"Formdasın" dedim.

"Sen de öyle. Bunu ne kadar sürdüreceğiz?"

"Yarım saat. Kırk beş dakika."

Bir süre daha koştuk, kum bacaklarımda hafif ağırlara yol açmıştı.

"Ben sana üç soru sorsam" dedi.

"Sor bakalım." "Babanla aran nasıldı?"

"Mükemmel" dedim. "Ben beş yaşındayken öldü. Annem de, babam da. Araba kazasında. Lompoc yakınlarında. Dağdan yuvarlanan kocaman bir kaya arabayı parçaladı. Beni arkadan çıkarmaları altı saat sürdü. Annem bir süre ağladı ama sonra sustu. Hâlâ zaman zaman uykumda duyarım sesini. Ondan sonra sessizlik. Beni teyzem büyüttü."

Bunu hazmetti. "Evli misin?"

"Evliydim." iki parmağımı kaldırdım.

Gülümsedi. "İki kere mi demek o, yoksa ikinci soru mu?"

Ben de güldüm. "Bu da üçüncüsü."

"Olmaz. Sen hile yapıyorsun."

"Pekala. Bir tane daha."

"Hiç adam öldürdün mü?"

Merakla yüzüne baktım. Garip bir soruydu bu. "Şöyle diyelim" dedim. "Yirmi altı yaşında ilk cinayet soruşturmamı yaptım. Savcılık adına. Bir kadın çocuklarını öldürmekle suçlanıyordu. Üç kız. Hepsi de beş yaşın altında. Ağızlarını, ellerini ve ayaklarını bağlayıp çöp kutularına kapatıp boğmuştu. Parlak polis fotoğraflarına bakmak zorundaydım, İçimdeki bütün cinayet arzuları söndü böylece. Analık duyguları da."

"Tanrım! Bunu gerçekten yaptı mı?"

"Elbette. Yakayı sıyırdı kuşkusuz. Geçici delilik. Bildiğim kadarıyla yine sokaklara dönmüş olabilir."

Yandaki karavanda duş yaparken Greg'den başka ne öğrenebileceğimi düşündüm. İçimde bir huzursuzluk vardı, yine yollara düşmek istiyordum. Eğer karanlık basmadan Claremont'a varabilirsem sabah ilk iş olarak Diane ile konuşur, öğle yemeğinden sonra da Los Angeles'e dönebilirdim. Saçlarımı kurularayla giyindim. Greg'in açtığı birayı yudumlayarak onun duş almasını bekledim. Saat üçü çeyrek geçiyordu. Greg karavana girdi, kapıyı açık bırakıp, telörgü kapıyı kapattı. Kara saçları hâlâ ıslaktı ve sabun kokuyordu.

"Kendisine bir bira alırken, "Uçmaya hazırlanıyor gibisin" dedi. Birayı açtı.

"Karanlık bastırmadan Claremont'a gitsem diyorum. Kızkardeşine bir mesajın var mı?"

"Benim nerede olduğumu bilir. Arasına konuşuruz." İskemleye oturup ayaklarını benim oturduğum sıraya uzattı. "Sormak istediğin başka şey var mı?"

"Sence sakıncası yoksa bir iki şey daha var." "Sor bakalım."

"Babanın alerjileri hakkında ne hatırlıyorsun?" "Köpekler, kedi tüyü, saman nezlesi." "Yemeğe karşı bir alerjisi var mıydı? Yumurta falan gibi?" Greg başını salladı. "Hiç duymadım. Yalnızca havada uçuşan şeyler, çiçektozları falan."

"O haftasonu ailece buraya geldiğinizde alerji haplarını almış mıydı?"

"Onu hatırlamıyorum. Sanmam ama. Çölde, olacağımızı biliyordu ve burada hava yaz sonlannda, hatta sonbaharda bile temizdir. Köpek yanımızda değildi. Babamın alerji ilacına gerek duymaması için onu almamıştık."

"Köpeğin öldürüldüğünü sanıyordum. Nikki öyle demişti galiba."

"Evet. Biz yokken olmuştu."

Birden ürperdim. Bunda garip bir şey vardı, doğru olmayan bir şey. "Nasıl öğrendinizdi?" diye sordum.

Greg omuzlarını silktili. Olaya fazla önem vermediği belliydi. "Döndüğümüzde, annem Diane'ı bir şey almak için eve götürmüştü. Pazar sabahıydı galiba. Biz pazartesi gecesini döndük. Bruno'yu yol kenarında yataarken bulmuşlar. Ağır yaralıymış. Annem Diane'ın hayvana yakından bakmasına bile izin vermeyip ekip çağırması, köpeği alıp götürmüşler. Çoktan ölmüşmüş. Hepimiz çok kötü olmuştuk. Esaslı hayvandı."

"İyi bir bekçi köpeği miydi?"

"En iyisiydi."

"Ya evin kâhyası Bayan Voss nasıl biriydi?"

"İyi idi herhalde. Herkesle iyi geçinirdi. Daha çok şey bilmiş olmayı isterdim ama hepsi bu kadar işte."

Biramı bitirip ayağa kalktım, elimi uzattım. "Teşekkür ederim, Greg. Bir sakıncası yoksa belki seninle bir daha konuşmam gerekebilir."

Elimi şaka yaparmışçasına öptü ama anjınının başka olduğundan eminim. "Tanrı yardımcın olsun" dedi.

Beklenmedik bir sevinçle gülümsedim. "Young Bess filmini görmüş müydün? Jean Simmons ve Stewart Granger. O da kadına öyle demişti. İkisinden birinin sonu yaklaşıyordu. Kalbim parçalanmıştı. Gece filmlerinde mutlaka izlemelisin. Gençliğimde beni altüst etmişti."

"Sen benden sadece beş altı yaş büyüksün" dedi.

"Yedi" dedim.

"Aynı şey."

"Bulduklarımı bildiririm," dedim.

"İyi şanslar."

Oradan uzaklaşırken arabanın camından baktım. Greg karavanın kapısında duruyordu ve telörgü yine Laurence Fife'in o hayaletimsi görüntüsünü yaratıyordu.

15

Claremont'a saat altıda vardım. Yolda Ontario, Montclair ve Pomona'dan geçmişim ki, hepsi de gerçek kasaba olmayan kasabalardı. Bu California'ya özgü bir şeydi: Bir dizi alışveriş merkezi ve dar bir alana yayılmış evler bir posta numarası alıyorlar ve hemen haritada gerçeklik kazanıyorlardı. Claremont'un garipliği karaağaçları ve ahşap çitleriyle bir ortabatı köyünü andırmasıydı. Dört Temmuz kutlamalarında bandolar, krepon kâğıtlarla süslü bisikletlerinde çocuklar, Bermuda şortları, siyah çoraplar ve ciddi ayakkabılarla çim biçme makinelerini süren babalar geçer.

Bir benzin istasyonuna girip Gwen'in verdiği Diane'ın numarasını çevirdim, Diane evde yoktu ama oda arkadaşı saat sekizde geleceğini söyledi. Indian Hill Bulvarına gidip sola, Baughman sokağına saptım. Arkadaşlarım Gideon ve Nell orada iki çocukları ve üç kedileri ve sıcak banyolarıyla yaşamaktaydılar. Nell'i kolejden beri tanırım. Benim aniden kapısı önünde belirmeme hiç alışmamış zeki ve mizah gücü olan bir insandır. Ama beni gördüğüne yine de memnun oldu. O çorabayı hazırlarken ben de mutfakta karşısına oturdum, uzun uzun konuştuk. Yemekten sonra Diane'ı aradım, benimle ertesi gün öğle yemeğine çıkmaya razı oldu. Ondan sonra Nell ile soyunup sıcak suyun içine girdik, buz gibi beyaz şarap kadehlerimizi aldık ve konuşmaya devam ettik. Gideon çocukları bizden uzak tutarak kibarlığını gösterdi. O gece göğsüm üzerinde bir kedi olduğu halde kanapenin üstünde yattım ve benim hiç böyle bir yaşantım olup olmayacağını düşündüm.

Diane'la hepsi birbirine benzeyen o kara ekmek ve salata lokantalarından birinde buluştuk. Bol bol cilalı tahta, sağlıklı bitkiler, makrame, vitray camlar ve sigara içmeyen garsonlar. Bizim garsonun saçları epey seyrelemişti ve sürekli sıvazladığı kara bir bıyığı vardı. Siparişimizi hiçbir sandviçin hak etmediği bir ciddilikle aldı. Benimki jambonlu ve avokadoluydu. Diane ise pideye doldurulmuş bir

"vejeteriyen lokması" aldı.

"Greg ona ilk gittiğinde sana çok kötü davrandığını söyledi" diyerek güldü.

Pidenin kenarından sızan salata sosunu yaladı sonra.

"Onunla ne zaman konuştun? Dün gece mi?"

"Evet." Bir ısırık daha attı, sonra parmaklarını yalayıp çenesini sildi. Greg'in yakışıklılığı onda da vardı ama Diane biraz daha tombulcaydı' Yüzü çilliydi, kara saçlarını ortadan ayırmış, geniş bir deri bantla başının üstünde toplamıştı.

"Nikki'nin şartlı olarak tahliye edildiğini biliyor muydun?" "Annem söylemişti.

Colin döndü mü?"

"Ben bir iki gün önce kendisiyle konuştuğumda Nikki onu almaya gidiyordu."

Ben sandviçimi parçalamamaya çalışıyordum ama kalın ekmek dilimi her ısırışta kopuyordu. Diane'ın gözlerindeki bakışı kaçırmamıştım. Colin onu ilgilendiriyordu. Nikki değil.

"Annemle görüştün mü?" "Evet. Onu çok sevdim."

Diane gururla gülümsedi. "Eğer bana sorarsan babam Nikki için onu terk etmekle halt etmiş" dedi. "Nikki'ye bir dediğim yok, ama biraz soğuk aslında, değil mi?"

Her iki anlama da gelebilecek birşeyler mırıldandım. Diane zaten beni dinlemiyordu. "Annen baban öldükten hemen sonra psikolojik tedaviye başladığını söyledi" dedim.

Diane nane çayından bir yudum alarak gözlerini yuvarladı. "Ben ömrümün yarısını tedaviyle geçirmişimdir ve kafam hâlâ düzelmedi. Sıkıntılı iş doğrusu. Şimdi gittiğim psikolog psikanaliz yaptırtmamı söylüyor ama bugünlerde artık psikanaliz yaptırtan kalmadı. Benim "karanlık" yanıma girmem gerektiğini söylüyor. Freud palavralarına çok düşkün biri. Bütün yaşlılar öyledirler zaten. Senin orada yatmanı ve rüyalarını, hayallerini anlatmanı isterler. Ondan önce Reichçılara takıldım ama öyle solumak, havluları çekmek falan bana çok saçma geldi."

Sandviçimden iri bir lokma kopartıp sanki neden söz ettiğini bilirmişim gibi başımı salladım. "Ben hiç psikolojik tedavi görmedim" dedim.

"Grup tedavisi de mi?" Başımı salladım.

"Vay canına, sen gerçekten nörotik olmalısın" dedi saygılı bir sesle.

"Eh, ne tırnaklarımı yerim ne de yatağımı ıslatırım."

"Sen herhalde taahhütte bulunmaktan falan kaçınan tiplerdensin. Babam da biraz öyleydi."

"Nasıl?" Benim karakterim hakkındaki sözlerinin üzerinde durmadım. Ne de olsa bir tahmindir sadece.

"Bilirsin, canım. Sürekli kavga. Greg ile bunu hâlâ konuşuruz. Psikanalistim onun acıdan kaçınmak için öyle davrandığını söylüyor. Babaannem onu idare ederek

canına okurdu, o da dönüp herkesi ve bu arada benimle Greg'i idare etmeye kalkıştı. Ve annemi. Ve Nikki'yi. Daha kimbilir kimleri. Onun yaşamında Colin'den başkasını sevdiğini sanmıyorum. Sevmek tehdit edici bir şeydi." Sandviçini bitirip birkaç dakika ellerini ve yüzünü sildi. Sonra kağıt peçeteyi dikkatle katladı.

"Greg bana Salton Sea'ne gidemediğini söyledi."

"Ne? Babam ölmeden mi? Evet, öyle oldu. Grip olmuştum, o yüzden annemin yanında kaldım. Annem çok esaslıydı, ilacı bolca verirdi. O zamanki gibi hiç uyumamışımdır."

"Köpek nasıl kaçtı?"

Ellerini kucağına indirdi. "Ne?"

"Bruno. Greg ona araba çarptığını söyledi. Onu kim dışarı çıkardı diye merak ettim. Aile gittiği zaman Bayan Voss evde mi kalıyordu?"

Diane dikkatle yüzüme baktı, sonra bakışlarını çevirdi. "Sanmıyorum, tatildeydi galiba." Gözü arkamdaki saate çevrildi. "Dersim var" dedi. Yüzü pembeleşmişti.

"İyi misin?"

"İyiyim." Çantasıyla kitaplarını topladı. Yapacak bir şey bulduğuna sevinmiş gibiydi. "Ha, az daha unuttuyordum. Colin'i görürsen bunu ona ver." Bir kâğıt torba uzattı. "Ona hazırladığım bir albüm. Bütün resimler bir kutuda duruyordu." Gülümsedi. Zamanım olmadığı için özür dilerim. Yemekten payıma düşen ne?"

"Ben gereğine bakarım" dedim. "Seni bir yere bırakabilir miyim?"

"Arabam var." Yüzündeki bütün canlılık kaybolmuştu. "Diane, neler oluyor?"

Yine yerine oturup dimdik ileri baktı. Sesi çok hafiflemişti. "Köpeği ben dışarı saldım" dedi. "Onların gittikleri gün. Nikki annem beni almaya gelmeden onu biraz dışarı çıkarmamı söylemişti. Annemi beklemek için kanapeye uzanmıştım, sonra o gelip kornaya bastı, ben de eşyaları toplayıp dışarı fırladım. Köpek aklıma bile gelmedi.. Onu ancak iki gün sonra hatırladım. Annemle o yüzden döndük. Ona yemek verip içeri almak için."

Gözleri sonunda benimkilerle birleşti, ağlamak üzereydi. "Zavallılık," diye mırıldandı. Tümüyle suçluluk esiri olmuş gibiydi. "Suç benimdi. O yüzden ezildi. Unuttuğum için." Gözlerini kırıştıtarak titreyen elini ağzına götürdü. "Bunu annemden başka kimseye söylemedim, kimse de sormadı. Kimseye söylemezsin, değil mi? Köpek ölünce o kadar altüst olmuşlardı ki, bana onun nasıl dışarı çıktığını sormadılar bile. Ben de söylemedim. Söyleyemezdim. Nikki benden nefret ederdi sonra."

"Bir köpek öldü diye Nikki senden nefret edecek değildir" dedim. "Yıllar önceydi o olay. Şimdi ne önemi var ki?"

Kızın gözlerinde korku dolu bir bakış belirdi, sesini duymak için öne eğilmek zorunda kaldım. "Çünkü köpek dışarı-dayken biri eve girdi ve ilacı değiştirdi. Babam da o yüzden öldü." Hıçkırarak ağlamaya başladı sonra.

Yan masadaki iki adam merakla baktılar Diane'a.

"Tanrım, tanrım" diye kederden kısılmış bir sesle fısıldadı.

"Buradan gidelim" diyerek eşyalarını masanın üzerinden aldım, hesap için bol para bırakıp kolundan tutarak dışarı çıkardım.

Otoparka vardığımızda hemen hemen toparlanmıştı. "Özür dilerim" dedi. "Bunu nasıl yaptığımı bilemiyorum. Hiç böyle olmamıştım."

"Önemi yok" dedim. "Seni bu duruma düşüreceğimi bilemezdim. Greg söyledikten sonra aklıma bir şey takılmıştı da. Yoksa seni suçlamak falan istemiş değilim."

"Senin o olaydan söz ettiğini duyduğumda kulaklarıma inanamadım" dedi. Gözleri yine dolmuştu. "Senin bildiğini sandım. Her nasılsa öğrendin sandım. Yoksa asla itiraf etmezdim."

"Kendini nasıl suçlayabilirsin ki?" dedim. "Eğer biri eve girmek isteseydi nasıl olsa köpeği dışarı çıkarırdı. Ya da öldürüp kaza süsü verirdi. Bir Alman çoban köpeği aşağıda havlarken kim yukarı çıkabilirdi ki?"

"Bilemiyorum. Belki. Yani, esaslı bir bekçi köpeğiymiş Bru-no. O evde olsaydı kimse bir şey yapamazdı."

Diane soluğunu bırakıp burnunu ıslak kâğıt mendiliyle bir daha sildi. "O günlerde çok sorumsuzdum. Onlara da bir şey söyleyemedim. Babam ölünce kimse aradaki bağlantıyı kuramamış gibiydi; ama ben biliyordum ve bunu itiraf edemezdim."

"Hey, artık bunların hepsi geride kaldı" dedim, "Olan oldu bir kere. Kendini öldürmene gerek yok. Bunu bilerek yapmış değilsin ki."

"Biliyorum. Ama sonuç değişmeyecekti." Gözlerini kapattı, yaşlar yine yanaklarından aşağı süzülürdü; "Babam o kadar boktan bir adamdı ve ben onu çok severdim. Greg'in ondan nefret ettiğini biliyordum, ama benim için dünyanın en esaslı insanıydı. Önüne gelenle yatıyor olması beni ilgilendirmezdi. Bu onun kusuru değildi. Tüm yaşamı berbatı zaten."

"Neden dersi boş verip evine gitmiyorsun?" dedim.

"Belki de öyle yaparım." Aynada kendisine baktı. "Berbat bir haldeyim. Bu halde hiçbir yere gidemem."

"Buna neden olduğum için özür dilerim. Sanırım şu anda ben senden berbat durumdayım."

"Hayır hayır, önemli değil. Kabahat senin değil, benim. Artık bunu psikanalistime de söylemek zorunda kalacağım. Böyle palavralara bayılır. Sanırım artık herkes öğrenecek. Tanrım, bir bu eksikti."

"Hey, benim bundan söz etmem gerekmeyebilir. Şimdiden bilemem, ama bence bunun artık önemi kalmadı. Eğer biri babanı öldürmeyi aklına koymuşsa, bunu şöyle ya da böyle mutlaka yapacaktı. Gerçek bu işte,"

"Sanırım öyledir. Her neyse, böyle söylemen senin iyiliğini gösterir. Biraz düzeldim bile. Bunun içimde böylesine bir yük olduğunun farkında değildim."

"Şimdi iyi misin?"

Hafifçe gülümseyerek başını salladı.

Birbirimize veda etmemiz birkaç dakika sürdü, kız sonra kendi otomobiline yürüdü. Ben onun gitmesini bekledikten sonra Colin'in albümünü arabamın arka koltuğuna atıp otoparktan çıktım. Aslında her ne kadar kabul etmek istemiyorsam

da, Diane herhalde haklıydı. Eğer köpek evde olsaydı kimse içeri giremezdi. Ama köpeğin sağ olup olmaması Libby Glass'ı koruyamazdı. Ve şimdi bilmecenin bir ucu birleşmişti artık. Bu fazla bir şey değildi, ama eve girişin tarihini belirliyordu, eğer katil ilacı o yolla değiştirmişse. ilerleme küçüktü.ama doğrusu içim biraz olsun rahat etmişti. Arabayı San Bernardino Otoyolu'ndan Los Angeles'e doğru sürdüm.

16

Hacienda'ya dönünce ilk işim telefon mesajları olup olmadığını öğrenmek oldu. Arlette'de dört mesaj vardı ama üçü Charlie Scorsoni'dendi. Ar-lette yapışkan ve koyu kahve bir şey çiğneyerek tezgâha yaslandı.

"Nedir o?" diye sordum.

"Trimline Rejim Çikolatası. Her birinde yalnızca altı kalori var." Reçelimsi madde dişçi macunu gibi dişlerine yapışmıştı. Parmağını ağzında dolaştırıp hepsini yeniden topladı. "Şu etikete bak. içinde bir lokma bile doğal madde olmadığına bahse girerim. Süt tozu, hidrojenize yağ, yumurta tozu ve bir sürü kimyasal madde ve katkılar. Ama biliyor musun? Gerçek yiyeceklerin yapayları kadar lezzetli olmadığına dikkat ediyorum. Buna hiç dikkat etmiş miydin? Bir yaşam gerçeği bu işte. Gerçek yiyeceklerin yavan, sulandırılmış bir lezzeti vardır. Süpermarketlerde satılan domatese bak. Tadı çok acıklı doğrusu." Ben, mesajlarımı incelemeye çalışıyordum ama o da işimi güçleştiriyordu.

"Bunun içinde gerçek un bile olmadığından eminim. Ama bunları yiyince de kilo almıyorum. O Charlie Scorsoni de epey inatçı, değil mi? Bir kere Denver'den, bir kere Tucson'dan ve dün gece de Santa Teresa'dan aradı. Ne istediğini merak ettim doğrusu. Sesinden hoş bir erkek olduğu anlaşılıyor."

"Ben odamda olacağım" dedim.

"Pekala. Telefon edeceksen bana haber ver yeter, ben buradayım, hemen bağlarım."

"Teşekkür ederim."

"Ha, bir şey daha var. Las Vegas'taki numaranı mesaj bırakmak istemeyen bir iki kişiye verdim. Yanlış bir şey yapmadım umarım. Bana numaranı vermememi söylememiştin."

"Önemi yok, iyi olmuş" dedim. "Kimler olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Biri erkek biri kadındı" dedi. Odama girince ayakkabılarımı çıkartıp Charlie Scorsoni'nin bürosunu arayıp Ruth'la konuştum.

"Dün gece dönmesi gerekirdi" dedi Ruth. "Ama büroya gelmeyecekti. Evinde aramayı bir dene."

"Onu evinde bulamazsam, Los Angeles'ten döndüğümü söyler misin? Buradaki numaramı bilir."

"Tamam," dedi.

Öteki mesaj iyi haberdi. Haycraft ve McNiece muhasebe şirketindeki muhasebeci Garry Steinberg New York'tan birkaç gün erken dönmüştü ve cuma öğleden sonra

benimle konuşabilirdi. O gün de cuma olduğundan hemen telefonu açıp kısa bir konuşma yaptım ve bir saate kadar oraya geleceğimi söyledim. Sonra Bayan Glass'ı arayıp yemekten sonra ona uğrayacağımı bildirdim. Her ne kadar istemiyorsam da, bir telefon daha etmek zorundaydım. Bir an yatağın kenarında oturup düşündükten sonra, aman ne olursa olsun diyerek Las Vegas.'taki arkadaşımı aradım.

"Kinsey, senin bu yaptığın da iş mi yani" dedi. "Sharon Napier hakkında bilgi istiyorsun ve kadının öldüğünü duyuyorum."

Ona durumu kısaca anlattım ama kaygılarını pek gideremedim sanırım. "Herkes olabilir" dedim. "Onun benim yüzümden vurulduğunu bilmiyoruz."

"Evet, ama ben kendi durumumu düşünüyorum. Biri kadın hakkında sorular sorduğumu duyuyor ve sonra kadın boğazında bir kurşunla bulunuyor. Bu sana nasıl bir görüntü verir, ha?"

Çok özür dileyerek bir şey öğrenirse bana bildirmesini rica ettim. Ama ilişkide bulunmakta o kadar hevesli görünmedi. Üstümü değiştirdim, bir etek ve çorap giydim, doğruca Avco Embassy binasına gidip asansörle onuncu kata çıktım. Sharon Napier konusunda suçluluğum boğazıma oturmuştu. O randevumu nasıl kaçırmıştım? Bu bana nasıl olabilir? Kadın birşeyler biliyordu ve ben oraya zamanında gidebilseydim şu anda bu soruşturmanın sonuna gelmiş olabilirdim. Garry Steinberg pek hoş bir erkekti. Onun otuz otuz beş yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Siyah kıvrıkcık saçlıydı ve ön dişleri ayırıktı, Bir yetmiş beş boyundaydı ve vücudu yumuşak görünüyordu, göbeği mayalanmış ekmek gibi şişkindi.

"Göbeğime bakıyorsunuz, değil mi?" dedi.

Bir yanıt bekleyip beklemediğini kestiremeyerek öylece bakıp omuzlarımı silktim. Benim bir iskemleye oturmamı işaret ettikten sonra kendisi de masasının ardına geçti.

Parmağını kaldırarak, "Size bir şey göstereyim" dedi. Üst çekmecesinden çıkardığı bir fotoğrafı bana uzattı.

"Kim bu?" diye sordum.

"Mükemmel," dedi. "İşte mükemmel bir tepki. Benim elbette. O zaman 160 kiloydum. Şimdi 110 kiloyum."

"Aman Tanrım!" diyerek resme bir daha baktım. Dikkatle bakınca onun Arlette'e benzediğini görebiliyordum. Ben o "önce ve sonra" resimlerine bayılır, kadınların şişirilmiş lastiklere benzedikleri ve sonra dal gibi oldukları o dergi reklamlarını hiç kaçırmam. Kadınlar hepsinde de- bir ayaklarını diğerinin önüne koymuşlardır, sanki kilo kaybetme aynı zamanda modellik becerilerini de arttırmış gibi.

Resmi geri vererek, "Bunu nasıl başardınız?" diye sordum.

"Scarsdale rejimi" dedi. "Çok güç oldu ama inat ettim. Bir kere, hayır yalnızca iki kere hile yaptım. Birincisi otuz beşinci doğum günümdeydi. Bir pasta yeme hakkım olduğunu düşünmüştüm. Bir gece de kız arkadaşım beni kapıdışan edince içkiye vermiştim. 160 kilo olduğumda bir kız arkadaşım falan yoktu. Şimdi de beni kapıdışarı edince sinir krizleri geçiriyorum. Ama sonunda barıştık yine. Daha

on beş kilo vereceğim ama şimdi kendime bir paydos verdim. Yalnızca bakımdayım. Siz hiç Scarsdale'i denediniz mi?"

Özür dilercesine başımı salladım. Kendimi hiçbir şey yapmamış gibi hissediyordum. Ne Scarsdale, ne de ruhsal tedavi.

"Alkol yok" dedi. "İşin en güç yanı da bu. Bakım diyetinde arada sırada küçük bir kadeh şarap içebilirsiniz, ama hepsi o kadar, ilk yirmi beş kiloyu o yüzden verdim sanırım. İçki içmeyerek, içkinin nasıl kilo aldırıldığını bilseniz şaşardınız."

"Sizin için iyi olmuş herhalde" dedim.

"Kendimi iyi hissediyorum. Önemli olan da bu. Eh, bu kadarı yeter. Libby Glass hakkında ne öğrenmek istiyordunuz? Sekreter onun için geldiğinizi söyledi."

Ona ne iş üzerinde olduğumu ve neden Libby'nin ölümüyle ilgilendiğimi anlattım. Arasına bir iki soru sorarak beni sonuna kadar dinledi. Sonra, "Benden öğrenmek istediğiniz nedir?" diye sordu.

"Laurence fife'in hesaplarına ne kadar süreyle bakmıştı?"

"Bunu sorduğunuza sevindim, çünkü geleceğinizi duyunca ilk araştırdığım şey o oldu. Fife'in kişisel hesaplarını ilk önce bir yıl kadar biz tuttuk. Fife ve Scorsoni avukatlık şirketi yalnızca altı aylık müşterimizdi. Hatta daha bile az, Biz bilgisayar sistemine geçiyorduk ve Libby de bu değişim için kayıtları düzene sokmaya çalışıyordu. Sırası gelmişken söyleyeyim, çok iyi bir muhasebeciydi."

"Onunla arkadaş mıydınız?"

"Evet. O zamanlar şişkoydum ama ona da hayrandım ve aramızda platonik bir kardeş-kızkardeş ilişkisi vardı. Birlikte çıkmazdık. Haftada bir bir öğle yemeği falan yerdik, hepsi o kadar. Kimi zaman da işten sonra bir içki."

"Libby kaç hesaba bakıyordu?"

"Toplam olarak mı? Yirmi beş otuz diyebilirim. Çok hırslı bir kızdı ve çalışmaktan yılmazdı... hoş, sonunda bir işe yaramadı ya."

"Bu ne demek oluyor?"

Adam kalkıp kapısını kapattı, eliyle yandaki odayı işaret etti.

"Haycraft zorbanın biriydi, o erkek şoven domuzlardan biri. Libby çok çalışırsa terfi edip aylığının artacağını sanıyordu ama böyle bir şey sözkonusu bile değildi. Bu herifler de ondan farklı değiller. Ben aylığıma nasıl zam alırım bilir misin? işten çıkmakla tehdit ederek. Her altı ayda bir aynı tehdidi savururum. Libby onu bile yapmazdı."

"Kaç para alırdı?"

"Bilmem. Ama bakıp öğrenebilirim. Kendisine yeterli olmayacak bir miktar olduğu kuşkusuzdu. Fife ve Scorsoni büyük müşteriydi -en büyüğü değildi ama yine de büyük sayılırdı. Libby bunun haksızlık olduğunu düşünürdü."

"Daha çok Fife ve Scorsoni işinde çalışırdı, şu halde?"

"İlk başlarda. Ondan sonra çalışmasının yarısı onların işleri üzerineydi. Onların iş idarelerini ele almamızın bir nedeni de yaptıkları bütün miras işlerini izleyebilmektir. Libby işlerinin büyük bir kısmının miras davaları olduğunu söylerdi. Fife boşanma işindeydi, o işten büyük paralar gelirdi ama muhasebe bakımından fazla el tutmazdı. Ayrıca onların faturalarını öder, kârlarını izler,

yatırım danışmanlığı yapardık. Ancak bizimle yeni çalışmaya başladığından yatırım danışmanlığı fazla bir şey tutmazdı. Fakat çalışmamızın amacı buydu. Biz de müşterimizin durumunu iyice saptayana kadar yatırım işine girmemeyi tercih ederiz.

Her neyse, o konuda ayrıntılara giremem ama herhalde diğer genel sorularınızı yanıtlayabilirim."

"Fife'in mirasının nasıl dağıldığını biliyor musunuz?"

"Çocuklara. Aralarında eşit olarak paylaştırıldı. Ben-vasiyetnameyi görmedim ama paylaştırmada yardımcı oldum."

"Scorsoni'nin yeni şirketinin işlerine siz bakmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Fife öldükten sonra onunla bir iki kere karşılaşmıştım, iyi bir insana benziyordu."

"Eski defterlere bakmam mümkün mü?"

"Hayır. Scorsoni'nin yazılı izniyle bunu yapabilirdiniz, ama muhasebeci olmadığınız için bunun size bir yararı olmazdı. Sistemimiz o kadar karmaşık değilse de, sizce bir anlamı olacağını sanmam."

"Herhalde." Ona başka neler sormak istediğimi düşündüm.

"Kahve ister miydiniz? Özür dilerim, bunu daha önce sormalıydim."

"Teşekkür ederim, istemem. Peki, Libby'nin özel ilişkileri hakkında bir bildiğiniz var mı? Laurence Fife ile yatıyor olabilir miydi?"

Garry güldü. "Bak, bunu bilemem işte. Liseden beri biriyle ilişkisi vardı ve onunla bozuştüğünü biliyordum. Benim tavsiyemle olduğunu da söyleyebilirim."

"Neden?"

"Delikanlı buraya gelip iş aramıştı. Bütün adaylarla ben görüşürdüm. Kuryelik yapacaktı ama onu bile başaracak kadar kafası yoktu. Küstahtı. Eğer benim fikrimi isterseniz, uyuşturucu da kullanıyordu diyebilirim."

"Onun başvurusu hâlâ dosyalarınızdadır herhalde?" İçimde bir heyecan dalgasının kabardığını hissediyordum.

Garry bana baktı. "Aramızda bu konuşma geçmiyor, değil mi?"

"Hayır."

"Bir bakayım" dedi. "Burada değil de, depodadır. Eski dosyalarımız oradadır. Biz muhasebeciler, hiçbir şeyi atmayız ve her şeyi kaydederiz."

"Teşekkür ederim, Garry" dedim. "Ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Mutlulukla gülümsedi. "Hazır oraya gitmişken belki eski Fife dosyalarına da bir bakarım. Libby hakkındaki soruna gelince, hayır, onun Laurence Fife ile ilişkiye girdiğini sanmıyorum." Saatine baktı. "Bir toplantıya gitmem gerek."

Masanın üzerinden uzanıp elini sıktım. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Yine gel. Ne zaman istersen."

Saat üç buçukta motele döndüm. Plastik iskemlenin üzerine bir yastık yerleştirdim, daktilomu ayağı sallanan masaya koydum ve bir buçuk saat boyunca yazdım. Kırtasiye işlerine bakmayalı çok olmuştu. Son paragrafa geldiğimde sırtımda ve omuzlarımda birer sancı belirmişti. Koşu eşofmanımı giyince vücut ısım eski ter ve egsoz kokularını yeniden canlandırdı. Kısa bir sürede bir çamaşır

otomatı bulmalıyım. Değişiklik olarak Wilshire Bulvan'nın güneyine indim, Yirmioçüncü Sokaktan San Vicente'ye geçtim. Geniş çimenlik yola çıktığımda kendimi koy-verdim. Koşmak insanın canını acıtır -ne derlerse desinler, umurumda bile değil- ama insanın bedeninin çeşitli kısımlarıyla tanışmasını da sağlar. Bu kere baldırlarımın isyanını hissediyordum. Ama yine de ısrar ettim ve cesaretim için bir kamyonetteki iki herifin hakaretine uğradım. Motele dönünce duşumu yaptım, blucinimi giydim, sonra bir McDonalds'a gidip bir çizburgerle patates yiyip bir kola içtim. Saat yediye çeyrek vardı. Arabaya benzin doldurup Sherman Oaks'a doğru yola çıktım.

17

Bayan Glass kapıyı hemen açtı. Bu kere oturma odası biraz, derlenip toparlanmış, dikeşi koltuğun üzerine kaldırılmıştı. Raymond görünürlerde yoktu. "Raymond kötü bir gün geçirdi" dedi. "Lyle iş dönüşü uğradı da, yatağına yatırdık."

Televizyon bile kapatılmıştı, onun geceleri tek başına ne yaptığını merak ettim. "Elizabeth'in eşyaları bodrumda" dedi. "Anahtarı alıp geleyim."

Az sonra döndü, ben de arkasından koridora çıktım. Sola döndük, arka merdivenin altındaki bodrum kapısına yöneldik Kilitli olan kapıyı açıp merdiven başındaki ışığı yaktı. Aşağıdan gelen eski pencere telörgü çerçevelerinin kuru tozlu kokusuyla yarıya boş boya kutularının kokusunu duyabiliyordum. Daracık koridorda merdiven sahanlığına doğru yürürken kadının iki adım berisindeydim. Sahanlıktan aşağıdaki kontrplak kapılı bölmeleri ve beton zemini görüyordum.

Doğru olmayan bir şey vardı ama patlama olmadan önce garipliği kavrayamamıştım. Sahanlıktaki ampul patladı, üzerimize ince cam parçalan yağarken bodrum karanlığa gömüldü, Grace bir çığlık atarken onu kaptığım gibi geriye çektim. O sırada dengemi kaybettim ve kadın üzerime düştü. Bodrumun dışarıya açılan bir kapısı daha olmalıydı ki, bir ahşap kapının çarpıldığını duydum, sonra da dışardaki merdivenden ikişer ikişer atlayan ayaksesleri.

Grace'in altından kurtulup onu merdivenden yukarı çektim ve koridorda bırakıp evin ön tarafına koştum, kapıyı açıp dışarı, binanın yan tarafına gittim. Birinin yolda bıraktığı bir çim kesme makinesine çarpıp yüzüstü yere savruldu. Küfürler savurarak doğruldum yine. Binanın arkasına vardığımda ortalık zifiri karanlıktı ve gözlerim ancak alışmaya başlamıştı. Bir sokak ilerde bir araba motoru sesi duyuldu, arabanın vitesine geçirildiğini duydum. Onun üzerine hemen gerileyip binaya yaslandım ama son hızla uzaklaşıp gitti. Ağzım kupkuruydu. Ter içinde kalmıştım, gecikmiş bir titreme dalgası tüm bedenimi kapladı. Arabama dönüp fenerimi aldım, küçük otomatik tabancamı ceketimin cebine soktum. Ateş edecek kimse kaldığını sanmıyorum ama gafil avlanmaktan da bıkmıştım artık.

Grace kapının önünde oturuyordu, başı dizleri arasına gömülmüştü. Tepeden tırnağa kadar titriyordu, beni görünce ağlamaya başladı. Onu ayağa kaldırdım, kapısını açıp evine soktum.

"Lyle eşyaları alacağımı biliyordu, değil mi?" Kadın bana korkuyla, yalvarırcasına baktı.

"O olamazdı. O bana bunu yapamaz."

"Doğrusu inancın insanı etkiliyor," dedim. "Otur şimdi. Ben hemen gelirim."

Bodrum merdivenine döndüm. Fenerin ışığı karanlığı yarınca merdivenin altında bir elektrik ampulü daha olduğunu görüp zincirini çektim. Sallanan ampulün solgun sarı ışığı ortalığı aydınlatınca feneri söndürdüm. Hangi bölmenin Bayan Glass'a ait olduğunu hemen anladım. Kapak kırılarak açılmış, asma kilit bir kenara atılmıştı. Karton kutular açılmış, içindekiler çevreye saçılmıştı. Boşaltılmış kutuların hepsinin üzerinde keçe kalemle "Elizabeth" yazılmıştı. Adamı aradığını bulmadan önce mi, sonra mı bastırduğımızı bilemiyordum. Arkamda bir ses duyunca feneri .bir sopa gibi kaldırarak döndüm.

Bir adam kapının önünde durmuş şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Siz kimsiniz?"

Orta yaşlı adamın elleri ceplerindeydi, yüzünde saf bir ifade vardı. "Üç numaralı daireden Frank Isenberg" dedi. "Hırsızlık mı var? Polis çağırmamı ister misiniz?"

"Şimdilik çağırmayın" dedim. "Hele bir Grace'e bakayım da. Yalnızca bu bölmeye girilmiş sanırım. Belki de çocuklar yapmışlardır." Kalbim hâlâ küt küt atıyordu.

"Öyle sessizce gel-meseydiniz keşke."

"Özür dilerim. Yardıma ihtiyacınız olduğunu düşünmüştüm."

"Neyse, teşekkür ederim. Bir şeye ihtiyacım olursa size haber veririm."

Adam bir an durup ortalığın karışık haline baktı, sonra omuzlarını silkerek yukarı çıktı.

Bodrumun arka kapısını yokladım. Camı kırılmış, biri elini uzatıp sürgüyü çekmişti. Kapı ardına kadar açıktı. Kapatıp sürgüyü ittim. Arkama döndüğümde Grace çekinerek aşağı inmekteydi. Yüzü hâlâ bembeyazdı. Parmaklığa tutunarak, "Elizabeth'in eşyaları" diye mırıldandı. "Sakladığım her şeyi açmışlar."

Basamağa oturup şakaklarını ovuşturdu, iri gözlerinde şaşkınlığın yanı sıra suçluluk olduğuna yemin edebileceğim bir şey vardı.

Lyle'ı ne kadar koruyacağını merak ederek, "Belki de polisi çağırmalıyız," dedim.

"Sahiden öyle mi düşünüyorsun?" Kararsız bir tavırla sağa sola baktı, sanki terini silmek istermiş gibi mendilini çıkarıp alnını kuruladı. "Belki eksik bir şey yoktur" dedi umutlu bir sesle.

"Ya da bunu bilemeyiz" dedim.

Grace doğruldu, bölmeye yürüdü, darmadağınık kâğıtlara, bebeklere, kozmetiklere, iç çamaşırlarına baktı. Kâğıtları rastgele toplayıp düzenlemeye çalıştı. Elleri hâlâ titriyordu ama korktuğunu sanmıyordum. Şaşırmıştı belki ve düşünmeye çalışıyordu.

"Raymond hâlâ uyuyor herhalde" dedim.

Başını salladı. Durumu gördükçe gözleri doluyordu. Ben de insafa gelmeye başlamıştım. Bunu Lyle bile yapmış olsa, Grace için çok değerli olan bir şeyin ihlali olan kötü bir şeydi. Feneri bırakıp kâğıtları kutulara doldurmaya başladım:

Ucuz mücevherler, çamaşırlar, Seventeen ve Vogue dergilerinin eski sayıları, Libby'hin herhalde hiç dikmediği elbiselerin patronları. "Bu kutuları alıp bu gece inceleyebilir miyim?" diye sordum. "Yarın sabah geri getiririm."

"Olur herhalde. Bundan sonra bir zarar gelmez nasıl olsa" diye mırıldandı yüzüme bakmadan.

Durum bence umutsuz görünüyordu. Bu karışıklık içinde neyin eksik olduğunu nasıl anlayacaktım? Kutuları araştırıp bir şey bulmaya çalışacaktım ama bir şey bulma olasılığı da pek fazla değildi. Lyle, eğer o ise, burada uzun zaman kalmış olabilir. Benim eşyaları almaya geleceğimi biliyordu. O akşam geldiğinde de Grace benim kaçta uğrayacağımı söylemiş olabilir. Karanlığı beklemiş ve bizim aşağı inmeden önce oturup konuşacağımızı hesaplamış olabilir. Ama yine de bir riski göze almıştı. Ya da, risk falan umurunda bile değildi. Peki ama neden benim olmadığım üç gün içinde bodruma girmemişti? Onun küstahlığını düşündüm ve yakalansa bile beni çıldırtmaktan alabileceği zevk aklıma geldi.

Grace altı kutuyu arabama taşımama yardım etti. Bunları ilk geldiğimde almalıydım, diye düşündüm. Ama Vegas'a arka koltuk silme kutuyla dolu olarak gittiğimi hayal edemiyordum. Yine de, eğer öyle yapsaydım kutular şimdi açılmamış olacaktı. Hep benim suçum, diye düşündüm.

Grace'e sabah erkenden geleceğimi söyleyerek oradan ayrıldım. Uzun bir gece olacaktı.

Sokağın karşısından iki bardak kahve satın aldım, motel odasının kapısını kilitleyip perdeleri çektim. Birinci kutuyu yatağın üzerinde boşalttıktan sonra diziler yapmaya başladım. Okul kağıtları. Özel mektuplar, Dergiler, Oyuncaklar, Giyim eşyaları, Kozmetikler, Faturalar ve makbuzlar. Grace'in Elizabeth'in yuvaya gittiği andan başlayarak her şeyini sakladığı anlaşıyordu. Karneler, Okul ev ödevleri. Doğrusu olanları görünce altı kutu az bile göründü gözüme. Kolejden kitaplar, İş başvuru kopyalan. Vergi beyannameleri. Bütün bir yaşamın birikimi ve hepsi yalnızca çöptü. Bunlara bir daha kim bakardı ki? O özgün enerji ve heyecanım kaybolmuştu artık. Kıza karşı bir şeyler hissediyordum. Arayışları, başarıları ve küçük başarısızlıkları şimdi iç kapayıcı bir motel odasına dökülmüş olan genç bir kız. Ne aradığımı bile bilmiyordum. Beşinci sınıfta tutulmaya başlanmış bir günlüğü karıştırdım-yuvarlak bir el yazısı, sıkıcı sözler. Öldüğümü ve birinin benim eşyalarımı karıştırdığını düşündüm. Yaşamımda gerçek olan ne vardı? İptal edilmiş çekler. Daktiloda yazılıp dosyalanmış raporlar. Değerli olan her şey birkaç kısa paragrafa indirgenmiş. Ben kendim fazla bir şey saklamazdım. İki boşanma ilamı. Hepsi bu kadar işte. Başka insanların yaşamları konusunda kendiminkinden çok bilgi toplardım. Sanki başkalarının yaşamlarını inceleyerek kendim hakkımda birşeyler öğrene-cekmişim gibi. Elizabeth'in sonuncu kutusunda da ilgi çekecek bir şey yoktu. İşim bittiğinde sabahın dördü olmuştu. Hiç. Eğer bir şey varsa şimdi yoktu. Yanlış adımlarım için bir kere daha kızmıştım kendi kendime. İkinci keredir geç kalıyordum -ikinci keredir önemli bir bilgi parçası parmaklarımdan arasından süzülüp gidiyordu.

Kutuları tekrar doldururken her şeyi bir kere daha kontrol ettim. Giyecekler bir kutuya. Oyuncak hayvanlar kenarlara. Kitaplar, günlükler, okul kâğıtları bir diğerine.-Dergileri ve defterleri sırtlarından tutup yere sallıyor, sayfalarını karıştırıyordum. Yatak üzerindeki kümeler küçülüyordu. Özel mektuplar fazla değildi, onları okurken suçluluk duymama karşın yine de okudum. Bazıları Arizona'da bir teyzeden. Bir kısmı herhalde liseden tanıdığı Judy adında bir kızıdan. Hiçbirinde yaşamının mahrem yanlarından söz edilmiyordu. Libby'nin ya çok az sırrını açtığını ya da açacak bir sırrı olmadığını düşünüyordum. Sonuncu küme cep kitaplarıydı. Leon Uris, Irving Stone, Victoria Holt, Georgette Heyer ve herhalde kolejdeki edebiyat dersinden bir iki daha egzotik örnek. Mektup epey elden geçmiş olan Pride and Prejudice'ten düştü. Onu da az daha diğerlerinin yanına atmak üzereydim. Koyu mavi mürekkeple bir sayfanın iki yüzüne yazılmıştı. Tarih yoktu. Zarf ve posta damgası da. Bir köşesinden tutup okurken sırtımda buz gibi ürperme hissettim.

Sevgili Elizabeth

Döndüğünde bir şey bulman için bunu yazıyorum. Bu ayrılıkların senin için güç olduğunu biliyorum ve ıstırabını hafifletecek bir yol olmasını istedim. Sen benden o kadar çok dürüstsün, duygularını arıklamakta benden o kadar serbest davranıyorsun ki. Ama seni seviyorum ve bu konuda hiçbir kuşkun olmasını istemiyorum. Benim tutucu olduğumu söylediğinde haklısın. Suçluyum, sayın yargıç, ama ıstırap çekmeye karşı bağışıklığım yoktur ve sık mlc bencil olarak suçlanmama karşın başkaları konusunda senin sandığın kadar duygusuz değilim. Bu işte acele etmememizi ve bunun ikimizin de istediği şey olduğundan emin olmak istiyorum. Şu anda aramızda olan Şey benim için değerlidir ve ben -lütfen sözlerime inan-eğer gerekirse yaşamımı sana doğru yöneltmeyeceğimi söylüyor değilim. Diğer yandan, ikimizin de birlikte olmanın günlük saçmalıklarını aşabileceğimizden emin olmamız gerektiğine inanıyorum. Şu anda bunun yoğunluğu gözlerimizi kamaştırıyor ve ikimizin de elimizdekileri bırakıp birlikte bir yaşam kurmamız basit görünüyor. Ama birbirimizi bunu yapacak kadar uzun tanımış değiliz. Yaşanan anın ateşine kapılıp karımı, çocuklarımı ve mesleğimi riske atamam, her ne kadar bunu yapmak istiyorsam da. Lütfen acele etmeyelim. Seni anlatabileceğimden çok seviyorum ve seni kaybetmek istemiyorum ki, sanırım bu da bencilliktir. Sen acele etmekte haklısın, ama lütfen benim için olduğu kadar senin için de kaybedilecek şeyler olduğunu gözden kaçırma. Dayanabilirsen bu tedbirliliğime hoşgörü göster. Seni seviyorum. Laurence.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum. Birden sorunun Laurence ile Elizabeth arasındaki bir ilişkiye inanmamam olmadığını anladım, inanmak istememiştim. Şimdi de inandığımdan emin değildim ama bu direnmenin nedeni neydi? Her şey öylesine yerli yerine oturuyordu ki. Yine de mektubu hâlâ bir köşesinden tutarak bir daha okudum. Arkama yaslandım sonra. Neyim vardı

böyle? Çok yorgundum ve birkaç gündür çok şey yaşamıştım ama yine de aklımın köşesinde bir şey vardı. Bunun mektuptan değil de, benden, benim doğamda bir şeyden kaynaklanmış olması mümkündü. Israrla kabul etmemeye çalıştığım bir gerçek. Mektup ya gerçektir ya da değildir ve bunu doğrulamanın yolları vardı. Kendimi toparlamaya çalıştım. Büyük bir zarf bulup mektubu içine yerleştirdim. Bir yandan parmak izlerini bozmamaya çalışıyor, bir yandan da, o zamanlar neler olup bittiği hakkındaki en kötü kuşkularını doğruladığı için bundan Con Dolan'ın çok hoşlanacağını düşünüyordum. Sharon Napi-er'in öğrendiği şey bu muydu? Eğer yaşamış olsaydı bunu mu doğrulayacaktı?

Giyinik olarak yatağa uzandım. Sharon bu bilgiye sahipse, bununla kime şantaj yapmayı ummuştur? Bir şantaj işine karışmış olmalıydı. O yüzden öldürülmüştü herhalde. Biri beni Las Vegas'a kadar izlemiş, onu göreceğimi, onun benim inanmak istemediğim şeyi doğrulayacağını düşünmüştü. Bunu kanıtlayamazdım kuşkusuz, ama eğer gerçeğe yaklaşırsam ben de tehlikede olmalıydım. Evime dönmek istiyordum. Küçük odamın güvenliğine sığınmak istiyordum. Doğru dürüst düşünemiyordum ama yaklaşıyordum artık. Sekiz yıldır hiçbir şey olmamıştı ve şimdi her şey yeniden başlıyordu. Nikki masumsa o zaman biri şimdiye kadar rahattı ve şimdi de açığa çıkarılmak tehlikesi içindeydi.

Bir an Nikki'nin gözlerindeki o parıltıyı, o mantıksız kötülüğü, o öfkeyi görür gibi oldum. Bütün bunları o başlatmıştı. Sharon Napier'in ona şantaj yapması olasılığını düşünmek zorundaydım. Sharon Nikki'yi Libby'nin ölümüyle ilişkilendi-recek bir şey biliyor olabilirdi. Eğer Sharon kaybolmuşsa Nikki beni onu bulmak için tutmuş ve sonra da bir kurşunda o tehlikeyi sona erdirmiş olabilirdi. Beni Sherman Oaks'a kadar izleyip Libby'yi Laurence Fife'a bağlayacak bir şey bulmak için kutuları karıştırmış da olabilirdi. Eksik parçalar vardı ama onlar da yerli yerine oturacak ve ortaya anlamlı bir bütün çıkacaktı. Eğer o güne kadar sağ çıkarsam..

18

Sabah saat altıda güçlkle kalktım yataktan. Hiç uyumamıştım.m. Ağzımın pasını gidermek için dişlerimi fırçaladım. Koşmak istiyordum ama o saatte San Vicente'nin ortasında koşmaya cesaretim Eşyalarımı topladım, daktilomu kapatıp raporumu evrak çantama yerleştirdim. Kutulan ve valizimi otomobile yükledim. Resepsiyonun ışıkları yanıyordu. Arlette reçelli çörekleri fırıncının kutusundan çıkartıp cam kaplı bir kaba doldurmaktaydı. O berbat neskafe için suyu kaynatmaya başlamıştı, içeri girdiğimde parmaklarına bulaşan şekerleri yalıyordu. "Erken kalkmışsın" dedi. "Kahvaltı ister misin?" Başımı salladım. "Teşekkür ederim, istemem. Ayrılıyorum."

"Şimdi mi?"

Konuşamayacak kadar yorgun olarak başımı salladım. O da sonunda konuşmak için yanlış zaman seçtiğini anladı. Faturamı hazırladı, ben de toplamı kontrol etmeden imzaladım. Genelde yanlış yapardı ama bu kere umurumda bile değildi.

Arabama binip Sherman Oaks'a gittim. Grace'in mutfağında ışık vardı. Camını tıkladınca gelip yandaki servis kapısını açtı. Kadife bir etek ve kahverengi pamuklu bir balıkçı yakalı kazakla ufak tefek ve derli toplu görünüyordu. Sesini yükseltmeden, "Raymond daha uyanmadı ama istersen kahve var" dedi.

"Teşekkür ederim ama bir kahvaltılı toplantıya yetişeceğim" diye hiç düşünmeden bir yalan kıvırdım. Söylediğim her şey Lyle'a iletilecekti ve nerede olacağım ikisini de ilgilendirmezdi. "Kutuları getirdim."

"Bir şey buldun mu?" Bir an gözgöze geldik, sonra gözlerini kırıştırdı, önce yere, sonra soluma baktı.

"Çok geç" diye mırıldanırken onun yüzüne yerleşen rahatlama pembeliğini görmezden geldim.

"Çok yazık" diyerek elini boğazına götürdü. "Şey... eminim Lyle değildi..."

"Artık önemi yok" dedim. Yine de acıyordum ona. "Her şeyi mümkün olduğu kadar düzenli yerleştirdim. Kutulan bölmeye koyacağım. Sen de kapıyı onartırsın herhalde."

Başını salladı. Kapıyı kapatmak için yürüdü. Onun terlikleriyle mutfığa dönüşünü seyrettim. Her nasılsa yaşantısını ihlal etmişim, her şey kötü bitiyormuş gibi bir izlenime kapılmışım. Kadın bana elinden geldiği kadar yardımcı olmuştu ve şimdi de karşılığında pek bir şey alamıyordu. Omuzlarımı silkmek zorundaydım. Şu noktada yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Arabayı birkaç seferde boşaltıp kutuları kırık kapının ardına yerleştirdim. Bilinçaltımdan hep Lyle'ın gelişini bekliyordum. Bodrumdaki ışık soğuk ve griydi ama kırık kapıdan ve kırık kapı camından başka içeri birinin girdiğini gösterecek bir iz yoktu. Son kez bodrumdan çıkarken yerlerde sigara izmariti, kanlı parmak izi, ya da içeri giren her kimse düşürmüş olacağı bir kart falan arandım. Merdivenleri çıkınca adamın kaçtığı yöne baktım -arka avludaki çimenlerin ve bel vermiş bir telörgü çitin üzerinden. Arabasını park etmiş olacağı sokağı görebiliyordum. Sabahın daha erken saatinde olduğumuz için güneşin ışıkları yataydı. Sağdaki ağaçların arasından görünen Ventura otoyolundan trafik gürültüsü geliyordu. Binanın ön tarafına giderken çim biçme makinesinin kenara çekilmiş olduğunu gördüm. Taşlı yere düştüğümde kan içinde kalan ellerim hâlâ çizik çizikti. Bactine sürmeyi aklıma bile getirmemişim, kangren ya da kan zehirlenmesi olmayacağımı umdum. Dizimi her vurduğumda teyzem beni böyle tehlikelere karşı uyarırdı.

Arabama binip Santa Teresa'ya doğru yola koyuldum. Sabah saat onda evimdeydim. Bir battaniyeye sarındım ve akşama kadar uyudum.

Saat dörtte Nikki'nin kumsaldaki evine gittim. Daha önce telefon edip döndüğümü bildirmiştim, o da beni bir içki içmeye davet etmişti. Ona neyi ne kadar anlatacağıma henüz bir karar vermemiştim. Ancak hakkındaki son kuşkularımdan sonra sezgilerimi denemek istiyordum. Her soruşturmada öyle bir an gelir ki, neler olabileceği hakkındaki tahminlerim gerçek olan şeyler hakkındaki duygularımı bulanıklaştırır. O nedenle sezgilerimi kontrol etmek gerekiyordu.

Ev denize bakan bir yamaçtaydı. Arsası küçük ve çarpıktı ve okalıptüs ağaçlarıyla çevriliydi. Dışı sedir ağacından plakalarla yapılmış ev manzarayla uyumluydu,

çatısı bir okyanus dalgası gibi kıvrımlıydı. Önce iki dar pencere arasında büyük bir oval pencere vardı ve hiçbirinde perde yoktu. Çimenler soluk yeşildi, otlar yenecek kadar taze görünüyordu, aralarında talaşı andıran okalıptüs kabukları vardı. Beyaz ve sarı papatyalar rastgele yetişiyordu. Ortada dikkatli bir bakımsızlık havası vardı ve bu aşağıda kıyıya vuran dalgaların gümbürtüsü ve denizin yoğun kokusuyla ilginç bir çekiciliğe sahipti. Montebello'daki ev sağlam, somut, alışılmış ve sadeysen bu geniş açılar, pencereleri, ve boyanmamış tahtasıyla kaprislere terk edilmiş bir villaydı. Ön kapının üzerinde lalelerle dolu bir vitray vardı ve kapı zili rüzgâr çingirakları gibi ses veriyordu.

Kapıyı hiç bekletmeden Nikki açtı. Üzerinde düğme boyunda aynalarla süslü, kolları geniş kuşkonmaz yeşili bir kaftan vardı. Saçlarını arkasında toplamış, soluk yeşil kadife bir korde-leyle bağlamıştı. Sakin görünüyordu, geniş alnı kırışksızdı, gri gözleri aydınlıktı, dudağında hafif bir pembelik vardı ve uçları gizli bir neşeyle yukarı doğru kıvrılmıştı. Tavırlarındaki o uyusukluk kaybolmuştu, artık epey canlı görünüyordu. Arkamdan kapıyı kapatırken Diane'ın verdiği albümü uzattım! "Nedir bu?" diye sordu. "Diane Colin için yapmış." "Gel gör onu" dedi. "Ekmek yapıyoruz."

Ardından yürüdüm. Evde dört köşe odalar yoktu. Mekânlar birbiri içine geçmişti, parlak soluk ahşap yerler ve parlak halılarla ayrılıyorlardı. Her yerde pencere, bitki ve tavan camları vardı. Oturma odasındaki şömine açık kahve rengi kayalardan yapılmış ve bir mağara girişi gibi rastgele yığılıvermiş benziyordu. Uzak duvardaki kaba bir merdivenden okyanusa bakan çatı arasına çıkılıyordu. Nikki albümü cam kaplı bir sehpaye bırakarak bana baktı ve mutlulukla güldü. Yarım daire biçimindeki mutfak ahşap ve beyaz formika kaplıydı ve silme bitkilerle doluydu. Üç yandaki pencerelerin önünde bir teras, terasın ötesinde de öğleden sonrasının bu saatinde geniş ve gri olan deniz vardı. Sırtı bana dönük olan Colin hamur yoğuruyordu. Saçları Nikki'nin saçlarının rengindeydi ve onun gibi ipeksiydi. Kolları güçlü, elleri becerikli, parmakları uzundu. Hamurun kenarlarını topladı, içe doğru bastırıp ters yüz etti. Ergenlik çağının eşliğinde gibiydi, boyu uzamaya başlamış ama henüz aşırıya kaçmamıştı. Nikki dokununca hemen döndü ve bana baktı. Şaşkına dönmüştüm. Asker üniforması yeşili gözleri iri, kirpikleri gür ve koyuydu. Yüzü dar, çenesi sivriydi, ikisi birden bir masal kitabından çıkmışa benziyorlardı -narın, güzel ve garip. Oğlanın gözleri huzurluydu ve zekâ ile parlıyordu. Aynı bakışı kedilerde de görmüştüm, akıllı, ilgisiz ve ciddi.

Ben Nikki ile konuşurken dudaklarımıza bakıyordu; onun da dudakları aralandığından ortaya garip bir biçimde cinsel bir etki çıkıyordu.

"Sanırım âşık oldum" diyerek güldüm. Nikki gülümsedi, Colin'e bir işaret yaptı. Colin yaşından çok büyük bir tavırla bana gülümsedi. Yüzümün kızardığını hissettim.

"Ona senin cezaevinden çıktuktan sonraki ilk arkadaşım olduğunu söyledim" dedi Nikki gözlerini oğlanın yüzünden ayırmayıp elleriyle işaretler yaparken. "Ona bir içkiye ihtiyacın olduğunu söyledim. Çoğunlukla bu kadar çok işaretle konuşmayız ama ben şimdi unuttuklarımı hatırlıyorum."

Nikki şarap şişesini açarken Colin'in hamuru yoğurmasını seyrettim. Bana yardım etmemi önerince başımı sallayarak onun çevik ellerini seyretmeyi tercih ettim. Arada sırada farkında olmadan anlaşılmas bazı sesler çıkarıyordu.

Nikki bana ince saplı bir kadehte soğutulmuş şarap verdi, kendisi Perfiere madensuyu içti. "Şartlı salıverilmenin şerefine" dedi.

"Çok daha rahat görünüyorsun" dedim.

"Öyleyim. Kendimi çok iyi hissediyorum. Onun burada olması çok iyi. Hep ardından yürüyorum. Kendimi küçük bir köpek yavrusu gibi hissediyorum. Ona hiç rahat vermiyorum."

Nikki'nin elleri sürekli hareket halindeydi, bana söylediklerini anında oğluna çeviriyordu. Ben de işaretlerle anlaşılamadığım için kendimi kaba ve beceriksiz hissediyordum. Ona kendi söylemek istediğim şeyler, kafasının içindeki sessizlik hakkında sormak istediğim sorular vardı sanki. Bir pandomim oyunu oynanıyordu sanki. Nikki bedenini, kollarını, yüzünü ve bütün varlığını kullanıyor, Colin ise daha rahat hareket ediyordu. Oğlan hiç düşünmeden annesinden daha hızlı konuşuyor gibiydi. Nikki bazen duraksıyor, bir sözcüğü bulmaya çalışıyor, sonra hatırlayıp unutkanlığını ona iletirken gülüyordu. Oğlanın o anlardaki gülümsemesi sevgi doluydu ve onların Colin'in usta, Nikki'nin çirak olduğu bu gizler dolu özel dünyalarını, kendi kendileriyle alay etmelerini kısıkanıyordum. Nikki'nin başka bir çocuğu olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Colin düzgün bir biçim almış olan hamuru kaba yerleştirdi, üzerine tereyağı sürdü, sonra temiz beyaz bir havluyla örttü. Nikki oğlana oturma odasına gelmesini işaret etti, orada fotoğraf albümünü gösterdi. Colin albümü sehpa üzerinde açarak kanapeye oturdu, dirseklerini dizlerine dayayıp açmaya başladı. Yüzü kıpırtısızdı ama gözleriyle resimlerin arasına girmişti bile.

Nikki ile terasa çıktık. Saatin geç olmasına karşın hâlâ bir sıcaklık izlenimi verecek kadar güneş ışığı vardı. Nikki korkuluğa dayanıp altımızda gümbürdeyen denize baktı.

"Nikki, benim nerede olduğumu ve neler yaptığımı kimseye söyledin mi?" diye sordum.

"Hayır." Şaşırmıştı. "Neden sordun?"

Ona son birkaç günün olaylarını anlattım -Sharon Napi-er'in ölümü, Greg ve Diane ile konuşmalarım, Libby Glass'ın eşyaları arasında bulduğum mektup. Ona güdüselle olarak güveniyordum.

"Elyazısını görse tanıy mısın?" "Elbette."

Çantamdan zarfı çıkardım, mektubu dikkatle açıp gösterdim.

"Onun yazısı" dedi.

"Bunu okumanı istiyorum. Olanlar hakkındaki sezgilerinle uyuyor mu bakalım."

İstemeye istemeye soluk mavi mektup kâğıdına baktı. Okuması bitince utanmış gibiydi. "Bu kadar ciddi olduğunu tahmin edemezdin" dedi. "Öteki ilişkileri böyle değildi." "Ya Charlotte Mercer hakkında ne diyeceksin?" "O alkoliktir.

Bana bir kere telefon etmişti. Ondan nefret ettim. O da Laurence'tan nefret ederdi. Söylediklerini duymalıydın."

Mektubu dikkatle katladım. "Anlamadığım bir şey var" dedim. "Charlotte Mercer'den Libby Glass'a büyük bir sıçrama bu. Onun zevk sahibi bir erkek olduğunu düşünmüştüm."

Nikki omuzlarını silkti. "Kolayca kandırılırdı. Onun zayıf yanı da buydu. Charlotte kendi çapında güzel bir kadındır."

"Kocasından mı boşanıyordu? Öyle mi tanışmışlardı?" Nikki başını salladı.

"Onlarla ailece görüşürdük. Yargıç Mercer bir ara Laurence'ın hamiliğini bile yapmıştı. İlişkiyi duyduğunu sanmıyorum, bu onun ölümüne neden olabilirdi sanırım. Zaten tek dürüst yargıç odur. Gerisini sen de biliyorsun."

"Ben kadınla pek az konuştum, ama onun bu işe karıştığını sanmıyorum" dedim.

"Benim nerede olduğumu bilen biri olmalıydı, onun da bu bilgiyi alacağı bir yer yok gibi. Biri beni Las Vegas'a kadar izlettirmiş olmalı. Sharon'un öldürülmesi rastlantı olamayacak kadar hassas bir zaman dilimi içinde gerçekleştirildi."

Colin Nikki'nin yanına geldi, açık albümü parmaklığın üzerine koydu.

Resimlerden birini göstererek hiç anlamadığım birşeyler söyledi. Konuşmasını ilk kez duyuyordum. Sesi on iki yaşındaki bir çocuk için çok kalındı.

"Diane'ın orta okuldan mezuniyeti" dedi Nikki. Colin bir an annesine baktı, sonra daha belirli olarak işaret parmağını ağzının önüne getirip hızla aşağı yukarı salladı. Nikki kaşlarını çatı.

"Kim dedin, canım?"

Colin parmağını bir grup resmi üzerine koydu.

"Onlar Diane ve Greg ve Diane'ın arkadaşı Terri. Bu da Diane'ın annesi." Nikki hem açık bir şekilde konuşuyor, hem de işaretleri yapıyordu.

Colin'in yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. Ellerini • iki yana açtı, başparmağını alnına, sona çenesine değdirdi. Nikki bu kere güldü, onun ifadesi de oğlunkı kadar şaşkındı.

"Hayır, Nana bu" diyen Nikki bir sayfa gerideki bir resmi gösterdi. "Bu Diane'ın annesi, babanın annesi değil. Nana'yı hatırlıyor musun sen? Tanrım, nasıl hatırlayabilir ki?" diye döndü bana. "O Colin bir yaşındayken ölmüştü." Yine oğluna döndü.

Colin'in boğazından olumsuz ve sıkıntılı sesler çıktı. Ergenlik çağına geldiğinde tabiatının nasıl olacağını merak ettim doğrusu. Yine başparmağını alnına, sonra çenesine değdirdi. Nikki bana baktı. "Gwen'e 'babamın annesi' deyip duruyor.

'Eski karısı'nı nasıl anlatabilirsin ki?" Sabırla yine el işaretlerine başladı.

Colin kendisinden emin değilmiş gibi birden başını hafifçe salladı. Başka bir açıklama gelecek mi diye bir süre annesine baktı. Sonra gözlerini onun yüzünden ayırmadan albümü aldı ve geri geri geri yürüdü. Huzursuzca kıpkırmızı kesilerek bir işaret daha yaptı, benim önümde aptal gibi görünmemek istemediği belliydi.

Nikki, "Onlara az sonra birlikte bakarız" diyerek yine işaretlerini yaptı.

Colin cam kapıların arasından geçti, sineklikli tel kapıyı kapattı.

"Özür dilerim" dedi Nikki.

"Önemi yok, benim zaten gitmem gerek."

"İstersen yemeğe kalabilirsin. Haşlama et yaptım, Colin'in ekmeğiyle iyi gider."

"Teşekkür ederim ama işim çok" dedim.

Nikki beni kapıya kadar geçirerek farkında olmadan gömmemizi sona erdirdi.

Otomobilime girince Colin'in Gwen konusunda bu şaşkınlığını düşündüm. Çok garipti bu. Çok ama çok garipti.

19

Eve döndüğümde Charlie Scorsoni kapımın önünde oturuyordu. Kendimi huzursuz ve hazırlıksız hissediyordum ve bir daha nasıl karşılaşacağımızı hayalimde canlandırıdığımı ve bunun hiç de böyle olmadığını fark ettim, Yüzümdeki ifadeyi görünce, "Heyecanlanmana gerek yok, Millhone" dedi. Anahtarımı çıkarttım. "Özür dilerim. Ama sen de beni en biçimsiz zamanlarda yakalıyorsun."

"Randevun var" dedi.

"Hayır, randevum yok. Ama berbat görünüyorum işte."

Kapıyı açıp masa lambasını yaktım. O da arkamdan içeri girdi.

"Seni hiç olmazsa keyifliyken yakaladım" dedi. Mutfığa gidip sonuncu bira şişesini aldı. Bu samimi davranışı beni kızdırmıştı.

"Bak, çamaşır yıkayacağım şimdi. Bir haftadır bakkala gitmedim. Mektuplarım yığılmış ve ortalığı toz kaplamış. Seni son gördüğümünden beri bacaklarımı bile tıraş etmedim."

"Saçını da kestirmen gerek" dedi.

"Hayır, gerekmez. Saçım hep böyledir."

Başımı sallayarak gülümsedi. "Giyin haydi. Dışarda yiyeceğiz."

"Dışarı çıkmak istemiyorum. Ben yaşamımı bir biçime sokmak istiyorum."

"Onu yarın da yapabilirsin. Yarın pazar. Bu gibi boktan işleri hep pazarları yaparsın herhalde."

Yüzüne baktım. Söylediği doğrudu. "Hey, bir dakika" dedim. "Bak sana anlatayım. Bütün işlerimi tamamlarım, iyi bir uyku çekerim, ondan sonra yarın sana telefon ederim ve akşama buluşuruz."

"Yarın gece büroda olmam gerek. Bir müvekkilim gelecek."

"Pazar gecesi mi?"

"Pazartesi sabahı erkenden duruşma olduğundan ancak o zaman vakit bulabildik..

Ben kente perşembe gecesi dönebildim zaten ve bir an bile durmadan çalıştım."

Kararsızlıkla yüzüne baktım. "Nereye gidebiliriz ki? Giyinmem gerekir mi?"

"Eh, seni bu halinle bir yere götürmeye niyetim yok."

Eğilip kendime baktım. Üzerimde hâlâ blucinim ve gece çıkarmadan yattığım gömleğim vardı ama pes etmeye hazır değildim. Aksi bir sesle, "Bunların nesi var?" diye sordum.

"Bir duş al ve üstünü değiştir. Bana liste verirsen marketten istediklerini alırım.

Döndüğümde hazır olursun, tamam mı?"

"Ben kendi alışverişimi kendim yaparım. Hem zaten yalnızca bira ve süte ihtiyacım var."

"O zaman yemekten sonra seni bir süpermarkete götürürüm."

Ojai'de garsonun masanın yanında durup menüyü bir şiir gibi okuduğu o lüks lokantalardan biri olan Ranch House'a gittik.

"Siparişi ben vereyim mi, yoksa bu o kadın duyarlılığını rahatsız eder mi?"

Garip bir rahatlama hissederek, "Sen ısmarla" dedim. Garsonla konuşurken yüzünü gizlice inceledim. Güçlü ve dört köşe bir yüzü, iyi bir çenesi, dolgun dudakları vardı. Burnu bir zamanlar kırılmış ama ustaca onarılmış gibiydi ve sadece üst kısmında hafif bir iz görölüyordu. Mavi-gri gözlük camları iri, mavi gözleri gökyüzü kadar açıktı. Gür kumlu saçları yeni yeni gerilemeye başlamıştı, iri elleri, kemikli bilekleri vardı ve hemen bileğinden kumlu kollarının başladığını görebiliyordum. Bir şeyi daha vardı, bulanık ve fokurdayan bir şey, daha önce zaman zaman yüzeye çıktığını gördüğüm bir cinsellik. Kimi zaman üzerlerinde tehlike işaretleri olan enerji istasyonları gibi neredeyse duyulabilecek bir homurtu çıkarıyor gibiydi. Ondan korkuyordum.

Garson başını sallayarak yanımdan uzaklaşmaktaydı. Charlie garip bir neşeyle bana döndü. Ben birden sessiz-leştiğimi hissettim ama o bunu fark etmemiş gibi davrandı, ben de yüzüm kızarak ona minnet duydum. Aynı anda altıncı sınıfta bir doğum günümde bütün kızların naylon çorap giymiş olmalarına karşın benim ayağımda hâlâ bileklerime kadar çıkan o aptal beyaz çoraplar olduğunu fark ettiğimde duyduğum o utanma duygusuna kapıldım.

Garson bir şişe şarap getirdi. Kadehlerimiz dolunca Charlie kadehini kadehime dokundurarak gözlerimin içine baktı. Ben serin ve soluk renkli olan şaraptan bir yudum aldım.

Garson gidince, "Soruşturma nasıl gidiyor?" diye sordu.

Bir an düşünerek başımı salladım. Kısaca, "Konuşmak istemiyorum" dedim. Ama sonra kendime hâkim oldum. "Daha yumuşak bir sesle, "Kabalık etmek istememiştim" dedim. "Hakkında konuşmanın bir işe yaramayacağını düşünüyorum da. iyi gitmiyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm" dedi. "Ama düzelecektir."

Omuzlarımı silkip sigarasını yakıp çakmağı kapatmasına baktım. "Sigara içtiğini bilmiyordum."

"Arada sırada." Paketi uzatınca yine başımı salladım. O sakın görünüyordu, kendine hâkim, zarif bir erkek. Benim ise dilim tutulmuş gibiydi, ama o benden bir şey beklemiyormuş gibi önemsiz şeylerden söz ediyordu. Çok yavaş hareket ediyor gibiydi. Bu da bana içinde bulunduğum normal gerilimi, uykuda bile dişlerimi gacırdatmama neden olan o sinirli durumumu hatırlattı. Kimi zaman o kadar sinirli olurum ki, gündüzün yemek yemeyi unuturum, sonra geceleri yemek yemediğimi hatırlayınca, aç olmasam bile kalkıp aç kurt gibi ne bulursam yutarım. Charlie'nin yanında zaman saatimin düzene girdiğini, temponun onunkine uyacak kadar yavaşladığını hissediyordum. İkinci kadeh şarabı bitirince derin bir-soluk

aldım ve ancak o zaman gergin olduğumu, kutusundan fırlamaya hazır bir şakaoyunu yılanı gibi gergin beklediğimi anladım.

"Biraz daha iyi misin?" dedi.

"Evet."

"Güzel. O zaman yiyebiliriz."

Bundan sonraki yemek o güne kadar yediklerimin en şehvetlisiydi: Yağ gibi kazciğeri sürülmüş taptaze ekmek dilimleri, çok lezzetli sosu olan Boston yeşil salatası, daha sonra kremalı taze ahududu ve bütün bu sırada karşımda Charlie'nin, o korkulu bir şeyi saklıyormuş gibi havasıyla, kendimi tutmama karşın beni kendisine çeken yüzü.

Kahve gelince, "Nasıl oldu da hukuka girdin?" diye sordum.

"Bir rastlantı sanırım. Babam sarhoş bir serseri idi. Beni çok döverdi. Ciddi değil ama. Daha çok önüne çıkan bir mobilya parçasıymışım gibi. Annemi de döverdi."

"Kendine saygı için pek yararlı olmasa gerek" dedim.

Charlie omuzlarını silktili. "Aslında benim için iyi oldu. Dayanıklı oldum.

Kendimden başka kimseye güvenemeyeceği-mi öğrendim ki, bu dersi öğreneceksen on yaşında öğrenmen daha iyidir."

"Okurken çalıştın mı?"

"Hem de nasıl. Başkalarının derslerini yaparak, sınavlarda yerlerine geçerek, kimsenin anlamaması için düşük not alacak yanıtlar yazarak para kazanırdım.

Gerçekmiş gibi görünmek için yanlış yanıt yazmanın ne kadar güç bir iş olduğunu bilemezsin. Düzenli işlere de girmiştım ama sınıfın yansıının benim yanıtlarımla hukuka girdiğini görünce bir de ben deneyeyim dedim." "Baban içmediği zamanlar ne yapardı?" "Sağlığı bozulana kadar inşaat işçiliği. Sonunda kanserden öldü. Altı yıl sürdü ölmesi. Çok kötü günlerdi. Ama hak ettiğini buldu. Annem de ondan dört ay sonra öldü. Babam öldükten sonra onun rahat edeceğini ummuştum. Ama onun da o kötü davranışa bağımlı olduğu anlaşıldı."

"Neden miras hukuku? Bu hiç de sana uymuyor. Seni ceza hukuku gibi bir şey üzerinde çalışırken hayal edebiliyorum."

"Babam elinde olan her şeyi boşa harcamıştı. Sonunda bana hiçbir şey bırakmadı.

Onun borçlarını ve hastane faturalarını ödemem yıllarımı aldı. Annemin ölümünün bedelini de ödemek zorunda kaldım. Onun için şimdi insanlara ölüm

anında bile devleti dolandırmanın yollarını öğretiyorum. Müvekkille-rimden çoğu ölü olduklarından kendileriyle gayet iyi anlaşıyoruz ve açgözlü mirasçıların

haklarından fazlasını almalarını garanti ' ederim. Ayrıca birisinin mirasını

yönetiyorsan paranı zamanında alırsın ve kimse faturana itiraz etmez." "Fena iş değilmiş" dedim. "Değildir." "Hiç evlendin mi?" "Hayır. Buna zamanım olmadı.

Ben çalışırım. Beni ilgilendiren yalnızca budur. Bir başkasına benden bir şey talep etme hakkını verme fikrine inanmam. Hem de ne karşılığında?" Gülmek zorunda

kaldım. Ben de aynı şeyi hissedirdim. Sesi alaycıydı ve bakışında garip bir

cinsellik vardı. Sanki para, güç ve cinsellik onun için her nasılsa içice geçmiş ve birbirlerinden beslenirmiş gibi. Açık sözlü görünse bile açık ya da serbest bir yanı

yoktu ve ben beni çeken şeyin bu bulanıklık olduğunun farkındaydım. Kendisini

çekici bulduğumu biliyor muydu? Şöyle ya da böyle, duygularını hiç açığa vurmuyordu.

Kahvemizi bitirince hiç konuşmadan garsonu işaretle çağırdı ve hesabımızı ödedi. Aramızda konuşma giderek azalmıştı zaten, ben de ona bakarken yine tetikte olmaya başlamıştım. Vücutlarımız birbirine yakın ama davranışlarımız saygılı' ve gizli olarak yürüdük. Kapıyı açtı. Geçtim. Bana doğru herhangi bir hareket yapmış değildi. Ne sözle ne de başka bir biçimde, Birden beni çekiyor olmasının yalnızca bende olan bir şey olduğunu, karşılıklı, olmadığını düşünerek irkildim. Charlie hafifçe kolumu tutup alçak basamaktan inmeme yardım etti, ama kaldırıma varınca yine bıraktı. Otomobilin benim bineceğim tarafına gittik. Kapıyı açtı, içeri girip oturdum. Flört anlamına gelecek hiçbir şey söylememiştim ve bana karşı niyetinden pek emin olmadığımından böyle olduğuna da memnundum. Çok doğal ve çok uzaktı,

Pek konuşmadan Santa Teresa'ya dönük. Ben yine sessizdim. Huzursuz değildim ama uyuştum. Kentin eteklerine vardığımızda uzanıp elimi tuttu. Sol yanımı alçak voltajlı bir cereyan sarmıştı. Sol elini direksiyondan ayırmamıştı. Sağ eliyle parmaklarımı ovuştururken dikkati bana yönelmiş değildi. Ben de onun kadar doğal olmaya çalışıyor, aramızdaki havayı elektrikle çatırdatan ve ağzımı kupkuru yapan bu cinsel işaretlet ı yorumlamanın başka bir yolu varmış gibi davrânıyordum. Ya yanılıyorsam, diye düşünüyordum. Ya kemiğe atlayan köpek gibi adamın üzerine atlarsam ve onun sadece dostça, dalgınca veya kişiselikten uzak davrandığını öğrenirsem? Ama aramı, herhangi bir konuşma, tepki göstereceğim bir şey olmadığını' başka bir şey düşünemiyordum. Soluk almamı güçleştiriyor ipekli kumaşa sürtülen cam bir çubuk gibi hissediyordum kendi mi. Gözümün ucuyla bana baktığını gördüm. Başımı ondan yana çevirdim.

"Hey, ne yapacağız, biliyor musun?" dedi. Charlie oturduğu yerde hafifçe doğruldu ve elimi alıp bacakları arasına soktu. İçimden bir elektrik cereyanı geçer gibi oldu ve elimde olmayarak inledim. Charlie heyecanlı bir sesle güldü, sonra yine yola baktı.

Charlie ile sevişmek sıcacık, kocaman bir makinenin içine girmek gibiydi. Benden hiçbir şey beklenmiyordu. Her şey o kadar rahatlıkla, o kadar akıcılıkla yapılıyordu ki. Sıkıntılı anlar yoktu. Kendini tutmak, utanmak, duraksama, aldırış etme yoktu. Sanki aramızda bir kanal açılmıştı ve cinsel enerji hiçbir engelle karşılaşmadan gidip geliyordu. Bir kereden fazla seviştik. İlk başta çok açlık, çok ısı vardı. Birbirimize yumuşaklıktan eser olmayan bir şiddetle saldırmıştık. Dalgakırana çarpan dalgalar gibi kavuşuyorduk, zevk dalgaları doğruca gidip çarpıyor, sonra yine dönüp dalgaya dönüşüyorlardı. Bütün duvarlarım moloz yığınının dönüşüne kadar geldi üzerime. Ondan sonra dirsekleri üzerinde doğruldu ve beni'uzun uzun öptükten sonra her şeye yeniden başladı. Ancak bu kez ağır ağır davranıyordu, bir dalda olgunlaşan bir şeftalinin ağırlığıyla. Kendimi pembeleşmiş, bal ve yağa dönüşmüş hissediyordum -içimde yumuşatıcı bir rahatlık uyuşturucu gibi yayılıyordu. Sonra gülerek, ter içinde ve soluksuz kalarak yattık öylece. Beni iri kollarıyla sıkıştırıp uyuya kaldı. Ama kendimi kısıtılmış

değil de, rahat ve güvenli hissediyordum, sanki bu erkeğin gölgesinde, bu ısı ve et mağarasının içinde kaldığım sürece hiçbir şey bana zarar veremezdi. Sabaha kadar bir kere bile uyanmadım.

Sabah saat yedide beni hafifçe alnımdan öptüğünü hissettim, sonra da kapı hafifçe kapandı. Uyandığımda çoktan gitmişti.

20

Saat dokuzda kalktım ve pazar günümü özel işlerimi yaparak geçirdim. Evimi temizledim, çamaşırımı yıkadım, süpermarkete gittim, öğleden sonra da arka bahçede güneşlenmekte olan ev-sahibimi ziyaret ettim. Seksen bir yaşında bir insan için Henry Pitts'in şaşırtıcı bacakları vardı. Henry'nin bumu gaga gibiydi, yüzü ince ve soyluydu, saçları bembeyazdı ve gözleri masmaviydi. Genelde çok seksi, insanı elektrikleyen bir etkisi vardı ve gençliğinin fotoğrafları asla bu haliyle boy ölçüşemezdi. Henry' nin yüzü yirmisinde, otuzunda ve hattâ kırkında çok dolgun ve henüz oluşmamış gibiydi. Aradan on yıllar geçtikçe resimlerde zayıflayan, forma giren ve ateşlenen bir erkek belirliyordu.

Şezlongunun yanında çimenlere oturdum. "Bana bak, Henry, sen çok tembel bir yaşam sürüyorsun" dedim.

"Günah ve haysiyetsizlik" dedi gözlerini açmak zahmetine bile girmeden. "Dün gece ziyaretçin vardı."

"Yatıya kalmış biri. Annelerimizin bizi uyardıkları gibi." "Nasıldı?"

"Bunu söylememi bekleme" dedim. "Sen bu hafta nasıl bir bilmece hazırladın bakalım?"

"Kolay bir tane. Hep çiftler. Sormamı ister misin?"

"Hayır. Onlar bir kere kafamı karıştırmaya başladı mı, bir daha kurtulamıyorum." Gülümsedi. "Koştun mu?"

"Hayır, ama şimdi koşacağım." Yine kalktım. Çimenliği geçtikten sonra dönüp arkama baktım. Henry zaten şimdiden karamela rengini almış dizlerine güneşyağı sürüyordu. Yaşlarımız arasında elli yıl farkın ne kadar önemli olacağını merak ettim. Ama düşünecek Charlie Scorsoni vardı. Üstümü değiştirip koştum. Ve onu düşündüm.

Pazartesi sabahı Cinayet Masası'nda Con Dolan'ı görmeye gittim. Odasına girdiğimde telefonda konuşmakta olduğu, için masasına oturdum. Koltuğunu arkaya yaslamış, ayaklarını masanın kenarına dayamıştı. "Evet, evet, evet" diyordu ve sıkılmış görünüyordu. Bana dikkatle baktı, yüzümün çizgilerini tek tek inceledi sanki yeni baştan belleğine kaydetmek istercesine. Bu anlarda onun şimdi sarkmış, gözlerinin altında torbalar olan, etleri sanki erimeye başlamış gibi çenelerinden sarkan yüzünde gençliğini görür gibi olurdum. Ensesindeki etler kat kat omuş, kolalı gömleğinden hafifçe taşıyordu. Ona karşı pek tanımlayamadığım garip bir yakınlık duyardım. Con sert, duygusuz, içine kapanık, hesapçı bir insandı, Onun epey acımasız olduğunu da duymuştum ama ondan gördüğüm sadece aşırı beceriklilikti. İşini bilirdi, bana fırsat buldukça

güçlük çıkarmasına karşın, isteyerek de olmasa, beni sevdiğini bilirdim. Birden dikkat kesildiğini gördüm. Söylenenlere daha bir dikkat göstermeye ve kızmaya başladı.

"Bana bak, Mitch, iyi dinle beni. Bu işi berbat etmeni istemiyorum. Evet, onu biliyorum. Evet, öyle demiştin. Aramızda bir pürüz kalmasını istemiyorum. Adamına her kolaylığı sağladım, ya bizimle işbirliğine yanaşır, ya da çıktığı yere girer. Evet, onunla bir daha konuş!"

Con telefonu sertçe kapattı. Bir sinirlilik bulutu ardından baktı bana. Zarfi masasının üzerine bıraktım. Ayaklarını yere indirdi.

"Nedir bu?" dedi. Zarfa baktı, Libby Glass'ın eşyaları arasında bulduğum mektubu çıkardı. Ne olduğunu bilmemesine karşın kenarlarından tutarak şöyle bir göz gezdirdi, sonra dikkatle okumaya başladı. Bana baktı. Mektubu yine zarfa soktu. "Nereden buldun bunu?"

"Libby Glass'ın annesi kızının öteberisini saklamış. Bir kitabın içindeydi. Cuma günü buldum. Parmakizi kontrolü yaptırabilir misin?"

Buz gibi bir bakışla baktı bana. "Neden önce Sharon Napier'den konuşmuyoruz?" Bir korku dalgasıyla ürperdim, ama hiç duraksamadım. "Zarfa uzanarak, "O öldü" dedim. Yumruğunu zarfa indirince elimi çektim. Göz göze geldik. "Vegas'taki bir arkadaşım söyledi" dedim. "Öyle öğrendim."

"Palavra. Sen oraya gittin."

"Yanılıyorsun."

"Bana yalan söyleme!"

Tepemin attığını hissediyordum. "Bana haklarımı okumak ister misin, Teğmen Dolan? Bana anayasal haklarımı bildiren bir kart vermek ister misin? Eğer istersen okurum ve de imzalarım. Sonra da avukatımı çağırırım ve o buraya gelince oturur konuşuruz. Tamam mı?"

"İki haftadır bu işin üzerindesin ve biri ölüyor. Eğer beni aldatırsan canına okurum. Açık konuş şimdi. Sana bu işe burnunu sokmamamı söylemiştin."

"Öyle. Bana başımı derde sokmamamı da söylemiştin, ben de sözünü tuttum. Libby Glass ile Laurence Fife arasındaki bağlantıyı sağlamada biraz yardıma ihtiyacın olduğunu söylemiştin ben de sana bunu verdim." Zarfi gösterdim.

Zarfi alıp çöp sepetine attı. Bunu sadece gösteriş için yaptığını biliyordum. Başka bir yol denedim.

"Haydi, Con. Benim Sharon Napier'in ölümüyle hiçbir ilgim yoktu. Sen ne diyorsun yani? Gidip bana yardımcı olabilecek birini öldürdüğümü mü? Aklını kaçırmışsın sen! Ben Vegas'a gitmedim bile. Salton Sea'ye gidip Greg Fife'la konuştum. Sözümden kuşulanıyorsan telefon et de sor!" Sonra ağzımı kapatıp bu gerçek ve yalan karışımı beyanımın kararımı yüzüne nüfuz etmesini bekledim.

"Kadının nerede olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Çünkü Nevadalı özel detektif Bob Dietz'e kendisini birbuçuk gün boyunca arattırdım. Greg'le konuştuktan sonra Vegas'a gidecektim. Ama önce telefon ettim ve kadının öldürüldüğünü duydum. Bu beni nasıl etkiledi dersin, ha? Kadın benim

için birkaç boşluğu doldurabilirdi. Zaten karşımda binbir güçlük var. Sekiz yıllık bir olay bu!"

"Onunla konuşmak istediğini kim biliyordu?"

"Onu bilemem. Eğer birinin onu benimle konuşmasını önlemek için öldürdüğünü sanıyorsan yanlış olduğundan eminim, ama bu konuda yemin edemem Duyduğum kadarıyla orada çok kimsenin ayağına basıyormuş. Ve ayrıntı sormaya kalkma, çünkü bilmiyorum. Sadece duyduklarımı naklediyorum."

Con Dolan oturup yüzüne baktı ve o zaman önemli bir noktaya dokunduğumu anladım. Vegas'taki arkadaşımın bana sözünü ettiği söylentiler Las Vegas emniyetinin bulduklarına uyuyor olmalıydı. Ben kadının susturulmak için öldürüldüğüne, birinin beni izleyip ona tam zamanında eriştiğine inanıyordum, ama bundan dolayı suçlanmaya hiç niyetim yoktu. Bunun soruşturmamı engellemek dışında başka bir yaran olmazdı. Zaten başka birinin cinayetten sonra polise haber vermediği konusunda içim pek rahat değildi. Kadının evinde bir an daha kalsaydım başım gerçekten belaya girecekti ve ondan sonra araştırma diye bir şey kalmayacaktı. Kadının ölümünden duyduğum pişmanlık sonunda benim yakalanmamla hafifleyecek değildi.

Con Dolan, "Libby Glass hakkında başka ne öğrendin?" diye sordu.

"Fazla bir şey değil. Şu anda birkaç şeyin yerli yerine oturmasına çalışıyorum ve bunu henüz başaramadım. O mektup gerçekten Laurence Fife tarafından yazılmışsa hiç olmazsa buna kesin gözüyle bakabiliriz. Doğrusunu istersen mektubun sahte olduğunu umuyorum ama Nikki yazının onun olduğuna emin gözüküyor. Bu konuda pek aklıma yatmayan bir şey var. Parmakizlerinin uyup uymadığını bana bildirir misin?"

Con masası üzerindeki dosyaları sabırsızlıkla iteledi. "Düşünürüm" dedi. "Bu konuda seninle fazla bir yakınlaşmamız olmasını istemiyorum"

"İnan bana, biz asla yakın arkadaşlar olamayacağız" dedim. Her nedense yüz ifadesi hafifçe yumuşadı, bir an gülümseyeceğini bile sandım.

"Haydi bas git buradan" dedi. Gittim.

Otomobilime atlayıp Anaconda Caddesi'nden kıyıya indim. Hava çok güzeldi - güneşli ve serin, ufukta şişko bulutlar vardı. Etraftaki yelkenliler herhalde çimenlerin üzerine serilmiş diğer turistlerin resimlerini çekmekte olan turistlere hoş görünmesi için Ticaret Odası tarafından yerleştirilmişlerdi.

Ludlow Beach'ten sonra yokuş yukarı çıktım ve sonra Marcia Threadgill'in oturduğu dik yokuşa girdim. Arabayı park ettikten sonra dürbünümü çıkartıp kadının terasına çevirdim. Bütün bitkileri yerli yerindeydi ve hepsi de istediğimden çok sağlıklı görünüyordlardı. Marcia'dan da, kavga ettiği komşusundan da eser yoktu. Onun evinden taşındığını ve arabasına yirmi kiloluk kitap dolu kutuları taşıırken resmini çekmeyi hayal ettim. Onun ağırlıktan dipleri patlayan iki kocaman kesekâğıdıyla marketten çıkarken çekilmiş bir pozuna bile razıyım. Dürbünle yine bakınca terasın üzerindeki çıkıntıda dört çengel gördüm. Köşedekine daha önce gördüğüm dev sarmaşık asılıydı ama diğer üç çengel boştu.

Dürbünü kaldırıp binaya girdim, ikinci ve üçüncü katlar arasında durup merdiven boşluğuna baktım. Eğer yerimi tam olarak hesapladığım takdirde fotoğraf makinemi Marcia'nın kapısına doğrultabiliyordum. Ondan sonra yine arabama dönüp GateWay süpermarketine gittim. Plastik saksılı bir kaç bitkiyi şöyle kucaklayıp tarttım ve kılıç gibi yaprakları olan on beş kiloluk bir tanenin işime yarayacağını düşündüm. Kırmızı bir paket hazır fiyonkla bir geçmiş olsun kartı da aldım. Bütün bunlar çok değerli zamanımdan yiyordu; zamanımı Nikki Fife'in işine harcamak isterdim ama kiramı da düşünmek zorundaydım ve California Fidelity sigorta şirketine on beş günlük borcum varmış gibi bir duygu içindeydim. Marcia'nın apartmanına dönüp arabayı önünde park ettim. Fotoğraf makinemi kontrol ettim, paketlenmiş fiyonkları açıp birkaç tanesini saksının toprağına yerleştirdim, aralarına benim bile sökemediğim bir imza atarak kartı yerleştirdim. Sonra saksıyı ve fotoğraf makinesini kavradığım gibi kalbim küt küt atarak apartmana girdim, ikinci kata çıktım. Saksıyı Marcia'nın kapısı önüne bıraktıktan sonra yukarı sahanlığa çıktım, poz ayarını yaptım, makineyi yerleştirdim. Açık çok iyi, diye düşündüm. Bu bir sanat eseri olacaktı. Hemen koştum, derin bir nefes alıp Bayan Threadgill'in zilini çaldım, sonra arkama bakmadan koşarak yukarı çıktım. Fotoğraf makinesini alıp ayarını bir daha kontrol ettim. Zamanlamam kusursuzdu.

Marcia Threadge kapısını açınca şaşkın şaşkın baktı. Üzerinde şort ve örgü bir göğüslük vardı, arkadan Olivia Newton-John'un sesi yükseliyordu. Marcia eğilip kartı aldı. Okudu, çevirip arkasına baktı, sonra bir daha okudu, şaşkın şaşkın omzunu silkti. Solundaki koridora, sonra da sahanlıktan eğilip aşağı baktı saksıyı getiren kişiyi görmeye çalışmış gibi. Ben birbiri ardından resim çekiyordum. Otuz beş milimetrelik makinenin sesi içeride çalan müziğin arasında kaybolup gitmişti. Marcia kapısına döndü, belini kırıp on beş kiloluk saksıyı kaldırdı. Egzersiz broşürlerinde söylendiği gibi ağır bir şey kaldırmadan önce bacaklarını bükmeyi düşünmemişti bile. Kapı arkasından kapanınca ben hemen sokağa koştum ve kaldırımdaki yerimi aldım. Marcia da çok geçmeden terasa çıkıp saksıyı küpeşteye yerleştirdi. Sonra gözden kayboldu. Ben birkaç metre gerileyip teleobjektifi taktım, sonra soluğumu tutup bekledim.

Marcia bir mutfak iskemlesiyle döndü, iskemleye çıkarken birkaç poz çektim. Sonra saksıyı yükledi, omuzlarına kadar kaldırdı, başının üstündeki çengele geçirmek için gerindi. Öylesine bir çaba harcamıştı ki, kısa bluzu kalkmış, ben de Marcia Threadgill'in iri göğüslerinin resmini çekebilmişim. Kimsenin kendisini görüp görmediğini anlamak için başını çevirirken ben hemen geriledim. Bir daha öne çıktığımda içeri girmişti;

Filmi banyoya verip tarih atılmasını bildirdim. Tarih konusunda ifademi doğrulayacak bir tanık olmadığı takdirde fotoğraflardan pek bir iş çıkmazdı ama yine de California Fidelity'deki tazminat talep müdürü olayı izlemeye karar verirdi ki, şu anda bütün istediğim de buydu zaten. Onun izniyle bir video kamera ve gerçek bir fotoğrafçıyla gidip mahkemede kanıt olarak kullanılabilecek birşeyler elde edebilirdim.

Ama onun benim gibi düşünmeyeceğini bilmeliydim. Andy Motycka kırk yaşlarındadır ve hâlâ tırnaklarını kemirir. O gün sağ eli üzerinde çalışıyor, başparmağının geri kalanını bitirmeye uğraşıyordu. Ona bakmak bile sinirlerimi kaldırmaya yeterliydi. Onun parmağının kenarından iri parça et koparmasını beklerdim. Yüzümün hoşnutsuzlukla buruştuğunu hissettim ve omzu üzerinden sola bakmak zorunda kaldım. Daha sözümün yarısına gelmiştim ki, başını sallamaya başlamıştı bile.

"Olmaz" dedi. "Kadının avukatı bile yok. Gelecek hafta doktordan rapor gelecek. Olmaz. Bu işi berbat etmek istemiyorum. Dört bin sekiz yüz dolar para değildir. Mahkemeye gitmek bize on bin dolara mal olur. Bunu biliyorsun."

"Evet ama..."

"Aması falan yok. Risk çok büyük. Mac'ın bu işi araştırmaya neden verdiğini bile bilmiyorum. Bak, çok içerlediğini biliyorum. Ama kadını öfkeli edilecek bir şey yaparsak doğruca gidip bir avukat tutar ve bir de bakarsın hakkımızda bir milyon dolarlık tazminat davası açılır. Unut gitsin."

"Ama aynı şeyi bir başka yerde yine yapacaktır." Andy omuzlarını silkti.

"Bu boktan işlerle neden zamanı harcıyorum, bilmem ki" diye sesimi yükselterek söyledim.

"Hiç aklım ermez" dedi. "Ama resimleri banyodan alınca getir. Kadının kocaman memeleri vardı."

"Lanet olsun" diyerek odama döndüm.

21

Yanıt servisimde iki mesaj vardı. Biri Gary Steinberg'dendi. Önce onu aradım.

Hat bağlanınca, "Hey, Kinsey!" dedi. "Merhaba, Garry. Nasılsın?"

"Fena değil. Sana bir haberim var." Sesinden kendisiyle gurur duyduğu anlaşılıyordu ama sözleri beni şaşırtmıştı.

"Bu sabah Lyle Abemathy'nin iş başvurusunu araştırdım. Bir ara bir çilingirin yanında çıraklık yapmış, Fears adında birinin."

"Çilingir mi?"

"Evet. Adamı bu sabah aradım. Duysaydın, bayılırdın. Abemathy'nin güvenlik görevlisi olarak başvurduğunu ve hakkında araştırma yaptığımı söyledim. Fears bir süre lafi dolaştırıp durdu ama sonra oğlanı kovmak zorunda kaldığını söyledi. Lyle'in işe gittiği yerlerden sık sık para hakkında şikâyetler alıyordu ve onun hırsızlık yaptığından kuşkulandı. Bunu hiç kanıtlayamadığını ama böyle bir riski göze almak yerine Lyle'i kovduğunu anlattı."

"Bak bu iyi işte" dedim. "Şu halde Lyle Fife'lann evine istediği zaman girebilirdi. Libby'lere de."

"Öyle görünüyor. Fears'in yanında sekiz ay çalışmış ve bu işi deneyecek kadar bilgi edinmiş olmalı. Eğer hırsız alarmı, tesisatları falan yoksa."

"Bak, onların alarm sistemleri yalnızca Laurence Fife ölmeden altı hafta önce bir araba kazasında ölen bekçi köpekleriydi. Köpek öldüğünde Laurence Fife, karısı ve çocukları tatildeydiler."

"Güzel" dedi Garry. "Bu kadar zaman sonra kanıtlabileceğin bir şey değil ama, en azından seni doğru yola sokabilecek bir şey. Başvurunun bir kopyasını ister misin?"

"Memnun olurum. Fife'ın hesaplarından ne haber?" "Onları evime götürdüm, bir fırsat bulunca bakacağım. Epey dosya var. Bu arada çilingir işini öğrenmek istersin diye düşündüm."

"Yardıma çok teşekkür ederim." "Hey, telefonda arıyorlar. Ben seni yine ararım." İhtiyacım olmamasına karşılık bana ev telefonunu yazdırdı. "Müthişsin. Teşekkürler."

İkinci mesaj K-9 Korner's'de Gwen'dendi. Telefona yardımcılarında biri çıktı. Gwen gelene kadar çeşitli köpek havlamaları dinledim. "Kinsey?"

"Benim. Beni aramışsın. Neler oluyor?" "Öğle yemeğine boş musun?"

"Bir dakika, randevu defterime bakayım." Telefonun ağzını elimle kapatıp saate baktım, 13:45. Yemek yemiş miydim? Hatta o sabah kahvaltı etmiş miydim?

"Evet, boşum."

"İyi. On beş dakikaya kadar Palm Garden'de buluşalım mı?"

"Elbette. Görüşürüz."

Beyaz şarabım tam gelmişti ki, başımı kaldırıncı Gwen'in bahçe tarafından yaklaştığını gördüm. Üzerinde gri ipekli, uzun kollu bir bluz ve ince bel ve kalçalarını vurgulayan koyu gri bir etek vardı. Kendine güvenli ve modaya düşküncü -Nikki gibi-her iki kadının da neden Laurence Fife'in hoşuna gittiklerini an-layabiliyordum. Charlotte Mercer de bir zamanlar onlar gibiydi herhalde. Libby Glass'ın yaşasaydı onlar gibi iyi mi yaşlanacağını merak ettim bir an. Yirmi dört yaşında onlar kadar kendine güveni yoktu kuşkusuz, ama zekiydi. Tazeliği ve hırslı kırkına yaklaşan Laurence'a çekici gelmiş olabilirdi. Tanrı bizleri erkek menopozunun sonuçlarından korusun, diye düşündüm.

"Merhaba. Nasılsın?" Gwen oturdu. Tabağının yanındaki peçeteyi açıp geçen garsona şarap ısmarladı.

"Köpekler nasıl?" diye sordum.

Güldü. "Pis. Tanrıya şükürler olsun. Bugün iş başımızdan aşmış durumda ama seninle konuşmak istedim. Kent dışın-daydın."

"Cumartesi döndüm. Beni mi aramıştın?"

Başını salladı. "Sanırım salı günü büronu aradım. Yanıtlama servisin Los Angeles'te olduğunu söyledi, ben de orayı aramaya çalıştım. Ama telefona çıkan bir geri zekalı..."

"Arlette."

"Her kimse, adımı iki kere yanlış anlayınca kapattım."

Garson Gwen'in şarabını getirdi.

"Sipariş verdin mi?"

Başımı salladım. "Seni bekliyordum."

Garson sipariş pusulasını çıkartıp bana baktı.

"Şefin salatasını istiyorum" dedim.

"İki tane olsun."

"Sos?"

"Rokfor peyniri."

"Ben zeytinyağı ve sirke isterim" dedi Gwen. Menüleri garsona uzattı. Sonra bana döndü.

"Seninle açık konuşmaya karar verdim."

"Ne hakkında?"

"Eski âşığım hakkında." Yüzü hafifçe kızarmıştı. "Eğer sana onun kim olduğunu söylemediğim takdirde adını öğrenmek için çok uğraşacağını, zaman kaybedeceğini düşündüm. Aslında bu da olaya değerinden fazla esrar katmak olurdu."

"Nasıl?"

"Birkaç ay önce kalp krizinden ölmüş. Seninle konuştuktan sonra onun izini bulmaya çalıştım. Adı David Ray'di. Öğretmendi. Greg'in öğretmeni. O yüzden tanışmıştık. Senin Laurence'ın ölümü hakkında sorular sorduğunu ve merakının seni ona götürebileceğini bilmesinin doğru olacağını düşündüm."

"Onu nasıl buldun?"

"Karısıyla San Francisco'ya taşındığını duymuştum. Oakland devlet okullarının birinin müdürüydü."

"Bunu neden bana daha önce söylemedin?" Gwen omuzlarını silkti. "Yanlış yönlendirilmiş sadakat. Koruyuculuk. Aramızda çok önemli bir ilişki vardı ve aradan bu kadar zaman geçtikten sonra onu bu işe karıştırmak istemiyordum." Bana bakınca yüzümdeki kuşkuyu okumuş olmalıydı. Yanaklarındaki kızarıklık hemen belli olmayacak kadar artmıştı.

"Nasıl görüldüğünü biliyorum" dedi. "Sana önce onun adını vermiyorum, sonra da ölmüş olduğunu söylüyorum. Ama gerçek bu. Eğer sağ olsaydı bunları söyleyip söylemeyeceğimi bilemiyorum."

Bunun herhalde doğru olduğunu düşündüm, ancak bir-şeyler daha vardı ve onun ne olduğunu bilemiyordum. Salatalarımız gelince birkaç dakika kendimizi yemeğe verdik. Gwen çatalıyla oynuyor ve fazla bir şey yemiyordu. Ben onun söyleyeceği diğer şeyleri merakla bekliyorsam da, fazla kaygılanmayacak kadar açlık hissediyordum.

Sonunda, "Onun kalp rahatsızlığı olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yoktu, ama yıllardır hasta olduğunu anlıyorum şimdi."

"İlişkinizi o mu bozdu, sen mi?"

Gwen acı acı gülümsedi. "Onu Laurence yaptı ama doğrusu olayı David'in hazırlamadığından pek emin değilim. İlişki onun yaşamını katlanılmaz bir duruma getirmiş olmalıydı.

"Karısına söylemiş miydi?"

"Sanırım. Kadın telefonda çok kibardı. Ona Greg'in öğretmenini aramamı istediğini söyledim, o da bu mazeretimi kabul etti. Bana David'in öldüğünü söyleyince... Ona ne diyeceğimi bilemedim. Sanki gereken sesleri çıkaran ilgisiz bir seyirciy-mişim gibi üzüldüğümü falan mırıldandım. Korkunç bir şeydi. Korkunç."

"Kadın ilişkinizden kendisi söz etmedi mi?"

"Hayır. Ama kim olduğumu biliyordu. Her neyse, sana bunu başta söylemediğim için özür dilerim."

"Önemi yok" dedim. "Peki, işler nasıl gidiyor?"

Duraksadığımı hissettim. "Bölük pörçük. Somut bir şey yok."

"Bunca zaman sonra bir şey çıkacağını gerçekten bekliyor musun?"

Gülümsedim. "Hiç bilinmez. İnsanlar kendilerini güvenlikte hissedince dikkatsizlik ederler."

"Doğru."

Bir süre Greg ile Diane'dan söz ettik. Gwen üçe on kala saatine baktı.

"Benim işe dönmem gerek" diyerek çantasından bir beş dolarlık çıkardı. "Beni ararsın, değil mi?"

"Elbette." O ayağa kalkarken şarabımdan bir yudum aldım. "Colin'i en son ne zaman görmüştün?" diye sordum.

Durup yüzüme baktı. "Colin'i mi?"

"Onunla cumartesi günü tanıştık" dedim sanki bu her şeyi açıklamış gibi. "Diane onun döndüğünü bilmek ister diye düşündüm. Oğlanı çok seviyor."

"Sever" dedi. "Ben onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Diane'ın mezuniyetindeydi galiba. Orta okuldan mezun olduğunda. Neden sordun?"

Omuzlarımı silktim. "Merak ettim de." Saf saf baktım yüzüne. Boynunda beliren hafif allığın mahkemede yalan makinesi olarak kabul edilip edilmeyeceğini düşündüm. "Bahşişi ben veririm" dedim,

"Eh, senden haber beklerim artık" diyerek parayı tabağının altına sıkıştırdı ve geldiği kararlı adımlarla uzaklaştı. Onun gidişini seyrederken çok önemli bir şeyin söylenmemiş olduğunu düşünüyordum. David Ray'i bana telefonda da söyleyebilirdi. Onun ölümünü bilmediğine de inanmıyorum. Aklıma Colin takılmıştı.

Charlie'nin bürosuna kadar yürüdüm. Ruth diktafondan birşeyler yazmaktaydı.

Parmakları klavyenin üstünde uçuyor gibiydi.

"İçerde mi?"

Gülümseyerek başını sallarken bir harf bile kaçırmadan yazmaya devam etmişti.

Başımı kapıdan içeri uzattım. Charlie ceketini çıkarmış, masasının başında oturuyordu. Önünde açık bir hukuk kitabı vardı. Bej rengi gömlek, koyu kahve yelek. Beni görünce yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı, arkasına yaslanıp kolunun birini döner koltuğunun sırtına attı. Elindeki kalemi bıraktı.

"Yemeğe boş musun?" diye sordum.

"Ne var?"

"Bir şey yok. Bir teklif."

"Altıyı çeyrek geçe."

"Geleceğim." Dönüp kapısını kapatırken o soluk renkli gömlekle koyu renkli yeleği düşündüm. Bu gerçekten seksiydi işte. Naylon bikini giymiş ve önünde o küçük kabartısıyla bir erkek iyi giyimli bir erkeğin yarısı kadar ilginç değildir. Charlie'nin giyimi bana Rease'in bir ısırik alınmış Fıstık Ezmeli Bisküvi'sini hatırlatıyordu ve ben geri kalanını da istiyordum. Nikki'nin kıyıdaaki evine gittim sonra.

22

Nikki kapıyı açtığında üzerinde eski bir gri gömlek ve soluk bir blucin vardı. Ayakları çıplak, saçları dağınıktı, elindeki boya fırçasından parmaklarına fındık kabuğu renginde boya akmıştı.

"Kinsey, sen misin, gel" dedi. Arkasından yürüdüm. Camlı kapının öte yanında gömleksiz olan Colin'in bir konsolönünde bağdaş kurmuş oturduğunu gördüm. Konsolu -boyadıkları belliydi. Konsolun çekmeceleri çıkarılmış, balkonun bir kenarına yerleştirmişti. Hava terebentin kokuyordu. Bir kenarda katlanmış ve kullanılmış zımpara kâğıtları vardı. Balkon sıcaktı ve zemini korumak için konsolun altına gazete kâğıtları serilmişti.

Balkona çıkarken Colin başını kaldırıp bana gülümsedi. Burnu ve yanakları güneşten pembeleşmişti, gözleri deniz kadar yeşildi, yüzünde henüz tüyden eser yoktu. İşine devam etti.

"Colin'e bir şey sormak istiyordum ama önce sana sorayım" dedim.

"Sor bakalım." Ben korkuluğa yaslanırken Nikki de fırçasını küçük boya tenekesine daldırıp fazla boyayı tenekenin kenarına sürttü. Colin bizim konuşmamızdan çok boya işiyle ilgileniyordu. Dudak okumayı iyi beceriyor olmasına karşın bir konuşmayı izlemenin güç olduğunu düşündüm; ama yetişkinleri sıkıcı insanlar olarak görüyor da olabilirdi.

"Laurence ölmeden önceki dört ila altı ay içinde kentten bir süre uzak kalmış mıydın?"

Nikki şaşkınlıkla yüzüme bakıp gözlerini kırıştırdı. Böyle bir soru beklemediği belliydi. "Bir kere bir haftalığına gitmişim. O haziran babam kalp krizi geçirmiş, ben de uçakla Connecticut'a gitmişim." Durup düşünükten sonra başını salladı.

"Sanırım sadece bir kereydi. Neden sordun?"

"Emin değilim. Pek akla sığmayan bir şey ama Colin'in Gwen'e 'babamın annesi' demesi aklıma takıldı. Bunu bir daha söyledi mi?"

"Hayır."

"Sen yokken Gwen'i görmüş olabilir mi diye merak ettim. Eğer biri kendisine öyle demedikçe babaannesini onunla karıştırmayacak kadar akıllı bir oğlan."

Nikki kuşkuyla baktı bana. "Bu da hayali iyice zorlamak oluyor, ha. O zaman ancak üç buçuk yaşında falandı."

"Biliyorum. Ama az önce Gwen'e onu en son ne zaman gördüğünü sordum, Diane'in orta okuldan mezun olduğu zaman dedi."

"Herhalde öyledir."

"Nikki, Colin o zaman ancak on dört aylık olmalıydı. O fotoğrafları ben de gördüm. Henüz kucakta taşınan bir bebektir."

"Ee?"

"Gwen'i neden hatırladı öyleyse?"

Nikki boyayı sürerken düşündü. "Belki de süpermarkette görmüştür, ya da Diane ile dolaşırken rastlamıştır. Gwen de onu görebilirdi, o da onu görmüş olabilirdi."

"Belki. Ama ben Gwen'in bana yalan söylediğini sanıyorum. Eğer önemsiz bir şeyse, neden yalan söylesin ki?"

Nikki uzun uzun baktı yüzüne. "Belki de unutmuştur."

"Bunu Colin'e sormamın sence bir sakıncası var mı?"

"Hayır, sor bakalım."

"Albüm nerede?"

Başıyla işaret edince içeri girdim. Albüm sehpanın üzerindeydi. Gwen'in fotoğrafını buldum, çıkartıp balkona döndüm, oğlana gösterdim.

"Sor bakalım onu son gördüğünde neler olduğunu hatırlıyor muymuş?"

Nikki uzanıp çocuğa dokundu. Colin annesine, sonra resme baktı, ardından sorgu dolu bakışlarını bana çevirdi. Nikki işaretle soruyu sordu. Oğlanın yüzü güneş batınca kapanan zambaklar gibi bir anda kapandı.

"Colin?"

Oğlan yüzünü çevirmiş olarak boyamaya devam etti,

"Piç kurusu" diye söylendi Nikki. Oğlunu dürtükleyip bir daha sordu.

Colin omuzlarını silktiler. Tepkisini dikkatle izliyordum. "Ona onun buraya gelip gelmediğini sor." "Kimin? Gwen'in mi? Burada ne işi vardı ki?" "Bilmiyorum. Onun için soruyoruz zaten."

Nikki yarı kuşku yarı inanmazlıkla baktı yüzüne. İstemeye istemeye oğluna döndü. Benim hatırım için işaretle sordu yine. Bu işten hoşlanmamış gibiydi.

"Gwen buraya ya da öteki eve hiç geldi mi?"

Colin dikkatle annesinin yüzüne bakıyordu; kendi yüzünde bir kararsızlık ve başka bir şey daha vardı; huzursuzluk, gizlilik, umutsuzluk.

"Bilmiyorum" dedi yüksek sesle. Sesli harfler ıslak bir sayfaya mürekkep dökülmüş gibi birbirine karışıyordu, sesinde inatçı bir güvensizlik vardı.

Bakışları bana kaydı. Birden altıncı sınıfta ilk kez düzüşme sözcüğünü duyduğum günü hatırladım. Okul arkadaşlarımdan biri anlamını gidip teyzeme sormamı söylemişti. Ne olduğunu bilmemekle birlikte bir tuzak sezmiştim.

Nikki'ye, "Bunun senin için önemli olmadığını söyle" dedim.

"Önemli ama" dedi.

"Haydi, Nikki. Önemli ama bunca zaman sonra ne fark eder ki?"

Nikki oğluyla işaretle kısa bir tartışmaya girdi. "Konuşmak istemiyor" dedi. "Bir yanlışlık yapmış."

Ben hiç o fikirde değildim ve içimde bir heyecan kıpırtısı duyuyordum. Colin şimdi bizi gözetliyor, konuşmamızın duygusal anlamını kavramaya çalışıyordu.

"Çok garip gelecek ama, Laurence'ın ona Gwen'in kendi annesi olduğunu söyleyip söylemediğini merak ettim" dedim. "Bunu neden yapsın ki?"

Nikki'ye baktım. "Belki Colin onları kucaklaşırken falan yakalamıştır."

Nikki'nin yüz bir an ifadesizdi, sonra kaşlarını çattı. Colin bir ona bir bana bakarak kararsızlıkla bekliyordu. Nikki yine işarete başladı. Oğlan şimdi utanmış görünerek başını eğdi. Nikki bir işaret daha yaptı. Colin başını salladı ama bu kere jest bilgisizlikten değil de, tedbirlilikten kaynaklanmış gibiydi.

Nikki'nin ifadesi aniden değişti. "Şu anda bir şey hatırladım" dedi. Gözlerini kırptırırken yüzü kızarmıştı. "Laurence buraya geldi. Bana benim yokluğumda haftasonu için Colin'i buraya getirdiğini söylemişti. Greg ve Diane evde Bayan Voss'la kalmışlar. Her ikisinin bir işleri falan varmış. Ama Laurence Colin'le kendisinin biraz kafa dinlemek için kıyıya geldiklerini söylemişti."

"Güzel" dedim. "Üç buçuk yaşında pek bir şey anlamazdı zaten. Bunun doğru olduğunu kabul edelim. Varsayalım ki, Gwen buraya gelmiş olsun..."

"Bu konuşmaya devam etmek istemiyorum." "Bir tek soru daha. Ona Gwen'e neden 'babamın annesi' dediğini sor."

Nikki soruyu istemeye istemeye sordu' ama sonra birden yüzü aydınlandı. Colin başını tutarak bir işaret yapmıştı.

"Kır saçları vardı" dedi Nikki. "Buradayken ona babaannesi gibi gelmiş."

Sesindeki bir öfke parıltısı sezdim ama oğlunun hatırı için olacak kendini hemen toparladı. Sevgiyle oğlanın saçlarını karıştırdı.

"Seni seviyorum" dedi.

Colin rahatlamış gibiydi ama gerilim Nikki'nin gözlerini kömür grisine çevirmişti.

"Laurence Gwen'den nefret ederdi" dedi. "Onunla..."

"Benimki sadece bir varsayım" dedim. "Ama bu tümüyle masum bir karşılaşma olabilirdi. Belki birer içki içmişler ve çocukların okullarından söz etmişlerdi.

Hiçbir şeyi kesin olarak bilemeyiz."

"Lafl!" diye mırıldandı. Yüzü ekşimişti.

"Bana kızma" dedim. "Ben yalnızca ortaya anlamlı bir tablo çıkarmaya çalışıyorum."

"Ben bunların hiçbir kelimesine inanmıyorum" dedi.

"Bana onun böyle bir şey yapmayacak bir insan olduğunu mu söylemek istiyorsun yani?"

"Belki de bir iki iyi hayalim kalmasını istiyorum."

"Seni suçlayamam. Ama bunun seni neden rahatsız ettiğini anlıyamıyorum. Bu fikri kafama sokan Charlotte Mercer'di. Onun hep aynı arka kapıyı koklayan bir erkek kediye benzediğini söylemişti."

"Pekala, Kinsey. Ne demek istediğini anlattın artık."

"Hayır, bunu yaptığımı sanmıyorum. Bana olanları öğrenmem için beş bin dolar verdin. Yanıtlardan hoşlanmıyorsan paranı iade edebilirim."

"Hayır, boş ver. Haklı olan sensin." "Yani araştırmaya devam edeyim mi?"

"Evet" dedi. Ama bir daha yüzüne bakmadı. Kısa bir süre sonra özür dileyerek oradan ayrılırken çok sıkıntılıydım. Adam kendisi için hâlâ önemliydi ve buna ne

anlam vereceğimi bilemiyordum. Hiçbir şey asla kitabına uygun değildir, özellikle de ortada erkekler ve kadınlar olduğunda. Peki, öyleyse neden işimi yaptığım için suçluluk duyuyordum? Charlie'nin binasına girdim. Beni merdiven başında, ceketini omzuna atmış, kravatı gevşek bir durumda bekliyordu. Yüzümü görünce, "Sana ne oldu?" diye sordu. "Sorma. Bir sekreterlik okuluna burs arayacağım.

Basit ve temiz bir iş. Sabah dokuzdan akşam beşe kadar."

Yanına çıkmış, yüzüne bakmak, için yüzümü hafifçe kaldırmıştım.

Çocukluğumda sahip olduğum biri siyah biri beyaz iki mknatıslı köpek gibi aniden bir mknatıs alanına girmiş gibiydim. Pozitif kutuplarda birbirlerinden bir santim uzakta tutulunca birbirlerini çekip yapışarlardı. Charlie'nin yüzü çok ciddi ve çok yakındı, dudaklarına bakan gözleri beni irade gücüyle çekecek gibi görünüyordu. On saniye kadar öylece kaldık, sonra bu yoğunluğa hazırlıksız olduğumdan geriledim.

"Tanrım!" dedi hemen hemen şaşkın bir sesle, sonra güldü.

"Bir içkiye ihtiyacım var" dedim. "Yalnızca içkiye değil" dedi.

Gülümsedim ama duymazlıktan geldim. "Ben yemek yapmasını bilmem" dedim.

"Umarım sen biliyorsundur."

"Bir pürüz var" dedi. "Ortağımın evini bekliyorum. Kent dışında olduğundan köpeklerine yemek vermem gerek. Orada birşeyler yeriz."

"Bana göre hava hoş" dedim.

Charlie bürosunu kilitledi, arka merdivenden binanın yanındaki küçük park yerine indik. Otomobilinin kapısını açıtıysa da, ben sokağa park ettiğim kendi otomobilime doğru yürümeye başlamıştım bile.

"Benim şoförlüğüme güvenmiyor musun?" "Orada bırakırsam ceza alırım. Ben seni izlerim."

Charlie otomobiline bindi, benim de kendi otomobilime binmemi bekledi. Sonra önüme geçerek kendisini kaybetmemem için ağır ağır yola düştü. Onun arada sırada dikiz aynasından bana baktığını görebiliyordum.

"Seni seksi orospu çocuğu" diye söylenerek elimde olmadan ürperdim, üzerimde öyle bir etkisi vardı işte.

John Powers'ın kıyıdaki evine doğru giderken Charlie arabayı yavaş sürüyordu.

Yol dönemeçliydi ve dik bir yokuştan inince benim hesabıma göre Nikki'nin evine yakın bir yerde durduk. Otomobilimi onun otomobilinin yanına burnu aşağı gelecek biçimde durdurdum ve el frenimin tutacağını umdum. Powers'ın evi sağda yamaca yaslanmıştı ve hemen önünde iki araçlık küçük bir park yeri vardı. Park yerinin önünde beyaz parmaklıktan kilitli bir kapı ve içinde de bir otomobil vardı. Charlie inip gelmemi bekledi. Nikki'nin evi gibi bu da kıyıda otuz kırk metre yükseklikteydi. Park yerinin ötesinde dar bir çimenlik, hilal şeklinde bir bahçe görüyordum. Evin arkasındaki dar yoldan geçip mutfağa girdik. John Powers'ın köpekleri tam da nefret ettiğim türdendi. Sıçrayıp havlıyorlardı. Solukları pis pis kokuyordu. Biri siyahtı, ötekisi ise bir ay önce kıyıya vurmuş çürüyen köpekbalığı rengiydi. Her ikisi de iri köpeklerdi ve yüzüme bakmak için arka ayakları üzerinde

doğrulmakta ısrar ediyorlardı. Salyalı öpücüklerle karşılaşmamak için başımı geriye atmıştım ben.

"Charlie, bana yardım etsene" dedim kapalı dişlerim arasından. Ben konuşurken biri ağzımı yaladı.

"Tootsie! Moe! Çekilin!"

Dudaklarımı sildim. "Tootsie ve Moe mu?"

Charlie gülerek köpekleri boyun zincirlerinden depoya çekip kapattı. Bir havlarken öteki ulumaya başladı.

"Bırak şunları dışarı" dedim. Kapıyı açınca ikisi de dilleri et parçaları gibi sallanarak dışarı fırladılar. Biri yan odaya gidip ağzında kayısıyla geri döndü. Bu bir hoşluk olsa gerekti. Charlie ikisinin de kayışlarını taktı, köpekler döşemeyi yer yer ıslattılar.

"Onları biraz gezdirirsem sakinleşirler" dedi. "Tıpkı senin gibi."

Yüzümü buruşturdum ama onu izlemekten başka seçeneğim yok gibiydi.

Çimenler arasında köpek pisliği kümeleri vardı. Dar bir ahşap merdiven kıyıya doğru iniyordu. Her adımda sıçrayıp dans eden ellişer kiloluk iki azmanla inmek doğrusu çok güçlü.

Charlie omzu üzerinden, "John öğlenleri gelip köpekleri koşturur" dedi.

"Aferin ona." Benim derdim yamaçtan aşağı inebilmektir. Neyse ki, ayağımda tenis ayakkabılarım vardı ve çürük tahtalara girip beni Pasifik'e başaşağı fırlatacak ökçelerim yoktu.

Kumsal, kenarı dik kayalıklı dar ve uzun bir alandı. Köpekler "bir uçtan diğer uca koşuyorlardı, kara olanı durup gözlerini utanırcasına yere dikerek buharları tüten koca bir küme bıraktı. Bütün köpekler sadece bunu yapmasını mı bilirler, diye düşünerek bakışlarımı kaçırdım. Aslında bu öylesine kaba bir hareketti ki. Kayalar arasında oturacak bir köşe bulup beynimi durdurmaya çalıştım. Kendimden başka hiç kimseyi düşünmeyecek uzun bir zaman dilimine ihtiyacım vardı. Köpekler Charlie'nin attığı dal parçalarını yakalayamıyorlardı.

Sonunda eğlence sona erdi ve hep birlikte yukarı çıktık. Eve girer girmez köpekler oturma odasındaki büyük oval halıya neşeye oturdular ve kemirmeye başladılar.

Charlie'nin girdiği mutfaktan buz kaplarının çatırtısı geliyordu.

"Ne içmek istersin?" diye seslendi.

Mutfak kapısına yürüdüm. "Varsa şarap."

"Güzel. Buzdolabında bir iki şişe var."

Köpekleri göstererek, "Bu işi sık sık yapar mısınız?" diye sordum.

Buz kaplarını yine suyla doldururken omuzlarını silktiler. "Üç dört haftada bir."

Bana bakıp gülümsedi. "Gördün mü? Ben senin sandığından iyi bir insanım."

Ne kadar etkilendiğimi göstermek için işaret parmağımı havada salladıysam da, aslında köpeklere bakmasının onun iyiliğini gösterdiğini düşünüyordum.

PoWers'ın onları bırakacak bir bakıcı bulacağını tahmin edemiyordum. Herhalde hayvanat bahçesine götürmek zorunda kalacaktı. Charlie şarabımı verip kendisine bir viski doldurdu. Kapının kenarına yaslandım.

"Laureen'ın bir ara Sharon Napier'ın annesiyle bir ilişkisi olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

Şaşkın şaşkın baktı yüzüme. "Şaka ediyorsun."

"Hayır, etmiyorum. Sharon'un onun yanında çalışmasından kısa bir süre önce. Anladığım kadarıyla Sharon'un işe alınması bir şantaj ve intikam karışımıymış.

Bu da kadının davranışını açıklar."

"Bunu sana kim söyledi?" "Ne fark eder ki?"

"Palavra gibi geliyor da. Napier adı benim için hiçbir anlam taşımıyordu ve Laurence'ı yıllar öncesinden tanıyordum." Omuzlarımı silktilim. "Libby Glass için de aynı şeyi söylemiştin."

Charlie'nin gülümsemesi solmaya başladı. "Hiçbir şeyi bağışlamazsın, değil mi?" Oturma odasına yürüyünce ben de arkasından yürüdüm. Ağırılığı altında çatırdayan bir hasır koltuğa oturdu.

"Onun için mi buradasın? Çalışmak için mi?"

"Aslında, tam aksi için."

"Yani?"

"Her şeyden kaçmak için geldim buraya."

"O zaman bu sorular ne oluyor? Neden sorguya çekiliyorum? Laurence hakkındaki duygularımı biliyorsun, ayrıca kullanılmaktan da hoşlanmam." Benim yüzümdeki gülümsemenin silindiğini hissediyordum.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Kadehine bakarak dikkatle konuştu. "Yapacak bir işin olması gerçeğini anlıyorum. Şikâyet ettiğim yok. Elimden geldiği kadar sana yardımcı olacağım ama her adımda sorguya çekilmeye tahammül edemem. Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanmıyorum. Bir kere cinayetten söz etmeye başladığında yüzünde olan değişikliği bir görmelisin."

"Özür dilerim" dedim. "Bunu sana yapmak istemezdim. Ben bilgi topluyorum ve bunların doğrulanmasına ihtiyacım var. Hiçbir şeyi gördüğüm gibi kabul edemem."

"Beni bile mi?"

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. Sesim bir fısıltıydı artık.

"Ben yalnızca bir iki noktayı aydınlatmaya çalışıyorum."

"Hey, ardımdan gelen sendin. Hatırladın mı?"

"Cumartesi, evet. Ama bugün sen benim ardımdan geldin. Ve şimdi de beni sorguya çekiyorsun ve ben de bundan hoşlanmıyorum."

Kendimi çok hassas hissederek yere baktım. Azarlanmaktan hiç hoşlanmazdım ve kızmaya başlamıştım. Başımı salladım. "Çok güç bir gün geçirdim" dedim. "Bu palavraları dinlemeye ihtiyacım yok."

"Benim de günüm epey güçtü. Ne çıkar bundan?"

Kadehimi masanın üzerine bırakıp çantamı aldım.

"Lanet olsun!" dedim.

Mutfağa doğru yürüdüm. Köpekler başlarını kaldırarak geçişimi izlediler. Çok kızgındım ve en azından bunu kendilerine anlatabilmişim gibi gözlerini indirdiler

sonra. Charlie yerinden kıpırdamadı. Arka kapıyı çarparak evden çıktım, otomobilimi çalıştırdım. Geri geri yola çıkarken Charlie'nin park yerinde durduğunu gördüm. Birinci vitese taktım ve oradan uzaklaştım.

23

Özellikle erkeklerden terslenmeye hiç alışık değilim. Eve gittikten ancak bir süre sonra sakinleşebilmişim. Saat sekiz olmuştu ve hâlâ yemek yemiş değilim. Büyük bir kadeh şarap doldurdum ve masamın başına geçerek çalışmaya başladım. Saat onda yemek yedim -katı yumurtalı, bol mayonezli ve tuzlu bir sandviç, bir paket mısır cipsi, bir de Pepsi. O arada bütün bilgileri kartlara işlemiş ve kartları da tahtaya iğnelemiştim.

Kendimi varsayımlara bırakarak hikâyeyi yaygınlaştırmış-tım. Neden olmasındı ki? Bu noktada elimde fazla bir şey yoktu. Alman bekçi köpeğinin öldürüldüğü haftasonu Fife'ların evine birinin girmiş olması olasıydı, Nikki ve Laurence o sırada Colin ve Greg'le Salton Sea'deydiler. Sharon Napier da Laurence öldükten sonra bir şey öğrenmiş olabilirdi, belki de o yüzden öldürülmüştü. Listeler yaparak elimde olan bilgileri kafamın arkasında beliren yarım oluşmuş fikirlerle birleştirmeye çalıştım. Hepsini daktiloda temize çektim ve alfabetik bir sırayla dizdim.

Diane ile Greg'in de bir olasılıkla işe karıştıkları fikrini kafamdan çıkarıp atamıyordum ama gerek onların, gerek Libby Glass'ın Laurence'ı öldürmelerine bir neden bulamıyordum. Listemde Chârlotte Mercer de vardı. Kadın şımarıktı, kinciydi ve dünyanın kendi istediği gibi olması için hiçbir şeyden kaçınmayacağını hissediyordum. Kendisi öldürmek zahmetine girmek istememişse, bir katil tutmuş olabilirdi, Ve eğer Laurence'ı öl-dürmüştü neden Libby Glass'ı öldürmesindi? Sharon'un öldürüldüğü günlerde Las Vegas uçakları listelerini kontrol etmeye karar verdim. Belki de onun adına rastlayabilirdim. Bu daha önce aklıma gelmemişti. Charlie Scorsoni hâlâ listemdeydi ve bunu fark etmem de canımı sıkıyordu.

Kapı vurulunca istemeyerek kasıldım birden. Saate baktım: 0:25. Kalbim öyle çarpıyordu ki, ellerim titremeye başlamıştı. Kapıya gittim. "Kim o?"

"Benim" dedi Charlie. "Gelebilir miyim?" Kapıyı açtım. Charlie pervaza yaslanmıştı. Ne ceketini vardı ne de kravatı. Çorapsız ayaklarına tenis

ayakkabılarını giymişti. Yakışıklı yüzü ciddi ve sakindi. Yüzümü araştırdıktan sonra bakışlarını çevirdi. "Sana çok yüklendim, özür dilerim."

Yüzüne baktım. "Şikâyet etmeye hakkın vardı." Sesimin içeriği ne olursa olsun amansız olduğunu ve amacımın cezalandırmak olduğunu biliyordum. Benim gerçek davranışımı tahmin edince biraz bozuldu.

"Yalnızca konuşamaz mıyız?"

Yüzüne bir daha baktıktan sonra kapıdan çekildim, içeri girip kapıyı ardından kapattı. O orada duvara yaslanmış dururken ben masamın başına döndüm, kartlarımı çıkardım, kâğıtlarımı kaldırdım.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu çaresiz bir sesle. "Sen benden ne istiyorsun?" dedim. Ama birden kendimi toplayıp elimi kaldırdım. "Özür dilerim. O ses tonuyla konuşmak istememiştim."

Sanki ne yana gideceğini hesaplarmış gibi yere baktı. Ben divanın yanındaki koltuğa oturup bacaklarımı kolundan aşağı sallandırdım.

"Bir içki ister misin?" diye sordum. Başını salladı. Divana gidip oturdu, başını arkaya yasladı. Yüzü çizgili, alnı kırışmıştı. Saçları sanki elini birkaç kere aralarından geçirmiş gibi kabarmıştı. "Seninle ne yapacağımı bilemiyorum" dedi. "Yapacak ne var ki? Kimi zaman aksilendiğimi bilirim, ama neden olmasın ki? Ben ciddiym, Charlie. Kimsenin ağız kokusunu dinlemeyecek kadar yaşlıyım. Ve bu olayda kimin kime ne yaptığını bilmiyorum. O kavgayı sen mi başlattın, yoksa ben mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Tamam, arasıra ikimiz de alıngan oluyoruz. Oldu mu?" "Bilemiyorum."

"Sen uzlaşma diye bir şey duymadın mı?"

"Duydum, istediğinin yarısını vermek demek. Hakkın olan şeyin yarısını karşındakine vermek. Bunu çok yaptım. Berbat bir şeydir."

Yorgun bir tavırla gülümseyerek başını salladı. Kendimi inatçı ve saldırgan hissederek baktım yüzüne. O daha şimdiden benden çok şey vermişti ve ben hâlâ kaskatıydım.

"Beni uzakta tutmayı biliyorsun" dedi.

"Sahi mi? Cumartesi gecesi de öyle mi düşünüyordun?"

"Kinsey, beni ancak seks yaparken yaklaşıtıyorsun. Bunu ne yapayım ben?"

Bilmemnemi sallayarak peşinden mi koşayım?"

Yüzümden anlaşılmayacağını umarak için için güldüm. Ama gözlerimden okudu.

"Neden olmasın?" dedim.

"Senin erkeklere alışık olduğunu sanmıyorum" dedi. Sonra sözünü düzeltti.

"Erkeklere değil. Senin yaşamında biri olmasına alıştığını sanmıyorum. Sen özgür olmaya alışmışsın. Bu da iyi bir şey. Temelde ben de öyle yaşarım, ama bu farklı bir şey. Buna dikkat etmemiz gerek bence."

"Neye?"

"Bu ilişkiye. Beni kendinden uzaklaştırmanı istemiyorum. Okunması o kadar da güç bir insan değilsin. Kimi zaman bir anda ortadan yok oluyorsun. Ben bununla başa çıkamam. Ben eşeklik etmemeye çalışacağım, sana söz veriyorum. Ama kaçma. Gerileme. Böyle kaçınca..." Sustu sonra.

Onu yanlış anlayıp anlamadığımı düşünerek yumuşadım

Çok serttim, çok da aceleci, insanlara acımasız davranırdım ve bunun farkındaydım.

"Özür dilerim" dedim. "Böyle yaptığımı biliyorum. Suç kimin bilmiyorum, ama beni kızdırdın ve ben de patladım."

Uzattığım elimi tutup parmaklarımı sıktı. Uzun uzun baktı bana. Parmak uçlarımı teker teker öperken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Belkemiğimin altında bir düşmanın çevrildiğini hissettim. Elimi çevirip ağzını avcuma dayadı. Öyle

yapmasını istemiyordum, ama elimi çekmediğimi de fark ettim. Ta içimden yayılan bir sıcaklıkla uyuşmuş bir halde hipnotize olmuş gibi seyrediyordum. Sanki bir paçavra yığını tutuşuyormuş gibi. ilkokulda itfaiyecilerin uyardıkları gibi bir kısmımla bir merdiven altındaydım sanki. Boya tenekeleri, benzin bidonları, basınç altında buharlar. Bütün gereken bir tek kıvılcımdı ve kimi zaman o bile gereksizdi. Gözlerimin kapandığını, ağzımın isteğime karşı aralandığını hissediyordum. Charlie'nin hareket ettiğini hissediyordum ama onu kavrayacak durumda değildim ve bir an sonra onun bacaklarımın arasında diz çöktüğünü fark ettim. Tişörtümü aşağı indirmiş, ağzını çıplak göğsüme dayamıştı. Onu kavradım ve altına kaydım, o da beni kıcımdan yakalayıp kendisine doğru çekti. O ana kadar onu ne kadar istediğimin farkında değildim, ama boğazımdan çıkan ilkel çığlığı duyunca tep-, kişi ateşli ve hemen oldu, masa bir yana itildi ve orada yerde seviştik. Bana yalnızca kitaplarda okuduğum şeyler yaptı; sonunda bacaklarım tutmayarak, kalbim kopacak gibi çarparak güldüm ve o da gülerek başını karnıma gömdü.

Charlie sabahın ikisinde gitti. Ertesi günü işi vardı. Benim de vardı. Dişlerimi fırçalarken onu özlüyordum, aynadaki görüntüme bakarken güldüm. Çenem sakallarının batmasından pembeleşmişti. Saçlarım diken dikendi. Bir insan şöyle esaslı bir düzöldüğünde hissettiği tatmine benzeyen başka hiçbir şey yoktur ama yine de biraz utanmıyor da değildim. Bu serinkanlı olmak değildi. İyi bir şey değildi. Bir kural olarak bir vakayla ilgili herhangi bir kimseyle kişisel ilişkiden titizlikle kaçınırdım. Charlie ile bu cinsel serüven aptalca, hiç de profesyonel olmayan ve kuramsal olarak belki de tehlikeliydi. Kafamın bir köşesinde bana hiç de doğruymuş gibi gelmiyordu ama hareketlerinden hoşlanıyordum. Bu kadar yaratıcı bir erkeğe rastladığımı hatırlamıyordum. Ona olan tepkime kimyasaldı, bir yüzme havuzuna atılan ve suyun içinde ışık gibi dans ederek kıvılcımlar çıkaran sodyum kristalleri gibi. Bir zamanlar bir arkadaşım şöyle demişti: "Seks olan yerde onunla aynı değerde olan bir ilişki yaratırız." Şimdi de bunu düşündüm, yakında onunla da aynı şeye başlayacaktım, hayaller kuracak, bezelye tohumundan çıkan filizler gibi duygusal filizler geliştirmeye başlayacaktım. Buna karşı tetikteydim bir yandan da. Seks çok güçlü ve çok güzeldi, ama gerçek şu ki, hâlâ bir soruşturmanın ortasındaydım ve o henüz listemden silinmiş değildi. Fiziki ilişkimizin onun hakkındaki yargılarımı bulandırdığını sanmıyordum, ama bundan nasıl emin olabilirdim? Bu tehlikeyi göze alamazdım. Eğer kendimi geri tutma eğilimime mantıklı bir görünüm vermeye çalışmıyorsam? Gerçekten ilişkiye girmekten yan mı çiziyordum? Bir riske girme isteksizliğimi haklı çıkarmak için mi onu "olası kuşkulu" rolüne çıkarmıştım? iyi bir insandı, akıllı, sevecen, sorumlu, çekici. Tanrı aşkına, ne istiyordum?

Banyo ışığını söndürüp yatağımı yaptım, yani divanın üstüne battaniyemi serdim. Kanape yatağı açabilir, çarşaf gerip, yastığımı çıkarır, geceliğimi giyebilirdim. Ama onun yerine yine aynı tişörtü giyip battaniyenin arasına kıvrıldım. Vücut ısım bacaklarımın arasından cinsel bir parfüm yükseltiyordu. Masanın üzerindeki lambayı söndürdüm ve Charlie'nin ağzını ağzım üzerinde hatırlayarak karanlıkta

gölümsedim. Belki de analiz yapacak zaman değil şimdi, diye düşündüm. Belki de şimdi düşünmek ve hazmetmek zamanıydı. Kütük gibi uyudum.

Sabah duşumu aldım, kahvaltı etmeden saat dokuzda büroya gittim, ilk işim yanıt servisini aramak oldu. Con Dolan aramıştı. Santa Teresa emniyetinin numarasını çevirip kendisini istedim.

Dünyaya kızmış bir sesle, "Ne var?" diye bağırdı.

"Kinsey Millhone." "Öyle mi? Ne istiyorsun?" "Teğmen, beni sen aradın!"

"Ne? Ha, tamam. O mektubun raporu geldi. Parmak izi yok. Sadece lekeler var.

İşe yaramaz." "Laf! Ya elyazısı? O uyuyor mu?"

"Bizi tatmin edecek kadar, Jimmy inceledi ve gerçek olduğunu söyledi. Sende başka ne var?"

"Şu anda bir şey yok. Ama bir sakıncası yoksa bir iki güne kadar gelip konuşmak isteyebilirim."

"Önce telefon et" dedi. "Hiç merak etme."

Balkona çıkıp sokağa baktım. Doğru olmayan bir şey vardı. Mektubun sahte olduğuna yarı yarıya inanmıştım, ama şimdi gerçek olduğu doğrulanmıştı. Bundan hiç hoşlanmamış-tım. içeri girip döner koltuğuma oturdum, hafifçe ileri geri sallanarak gıcirtısını dinledim. Başımı salladım. Bir anlam çıkaramı-yordum. Takvime baktım, iki haftadır Nikki için çalışıyordum. Sanki beni bir dakika önce tutmuştu ve bütün ömrümce bu işle uğraşıyormuş gibiydim. Eğilip bir not defteri aldım, iş için harcadığım zamanı ve yaptığım masrafları topladım. Hepsini daktiloyla yazdım sonra, makbuzlarımın kopyalarını çıkardım, hepsini bir zarfa yerleştirip kıyıdaki adresine postaladım. Sonra Câlifor-nia Fidelity'nin bürolarına gidip Vera ile çene çaldım.

Öğle yemeğini boş verip bürodan saat üçte çıktım. Yolda fotoğrafçıya uğrayıp Marcia Threadgill'in renkli fotoğraflarına baktım. Açgözlülük ve sahtekârlığın böyle güzel bir şekilde belgelenmesi çok nadirdi doğrusu. En iyi fotoğraf Marcia'nın mutfak iskemlesi üzerindeki pozuydu. Kaldırdığı saksının ağırlığıyla omuzlan gerilmişti. Örgü göğüslüğünün altından memeleri bir filenin patlayan altından görünen etten kavunlar gibiydi. Kendi kendime gülümsedim. Dünyanın işleyişi böyleyse, bunu asla unutmamalıydım. Bayan Threadgill'in istediğini elde etmesini artık kabullenmiştim. Sahtekârlar hep kazanırlardı. Bu yeni bir haber değildi ama hatırlamaya değerdi. Resimleri yine zarfa koydum, arabayı çalıştırarak eve doğru sürdüm. Bugün koşmak istemiyordum. Oturup kara kara düşünmek istiyordum.

Marcia Threadgill'in fotoğrafını tabelama iğneleyip baktım. Ayakkabılarımı çıkarıp odanın içinde dolaştım. Bütün gün düşünüp de bir yere varamadığım için Henry'nin kapımın önüne bıraktığı bilmeceyi aldım, divanın üstüne uzandım. Saat

yediyi beş geçe zihnimin derinliklerden bir fikir bir elektrik çarpması gibi beni titretti.

Charlotte Mercer'in telefon numarasını bulup aradım. Karşıma hizmetçi çıktı. "Yargıç ve Bayan Mercer yemek yiyorlar" dedi hiç de . hoşnut kalmamış bir sesle. "Siz yine de söyler misiniz? Kendisine küçük bir şey soracağım. Kızacağımı sanmam."

"Kim arıyor diyeyim?" Adımı söyledim. "Bir dakika."

Telefona gelen Charlotte'un sesinden sarhoş olduğu anlaşılıyordu. "Bundan hiç hoşlanmadım" dedi.

"Özür dilerim. Ama bir bilgiye ihtiyacım var." "Sana bildiklerimi anlattım ve yargıç evdeyken beni aramamanı söylemiştim."

"Tamam. Sadece bir şey." Telefonu yüzüme kapatmaması için aceleyle konuşuyordum. "Bayan Napier'in adını biliyor musunuz?"

Sessizlik, Onun telefona baktığını görür gibi oluyordum. "Elizabeth" deyip telefonu kapattı.

Ben de kapattım. Aradığım parça yerine oturmuştu işte. Mektup Libby Glass'a yazılmış değildi. Laurence Fife onu yıllar önce Elizabeth Napier'e yazmıştı. Bunun üzerine bahse girebilirdim. Şimdi asıl soru Libby Glass'ın onu nasıl ele geçirdiği ve kimin geri almak istediği idi.

Kartlarımı çıkarıp yine listeme döndüm. Raymond ve Grace Glass'ı bile bile listeden çıkarmıştım. Onların kendi çocuklarını öldüreceklerine inanmıyordum ve mektup hakkındaki tahminim doğrulanabilirse o zaman Laurence ile Libby'nin romantik bir ilişkiye hiç girmemiş olmaları olasıydı. Bu da ölüm nedenlerinin başka olması demekti. Kendi kendime, ya Laurence Fife ve Lyle bir işe karışmışlarsa, diye sordum. Belki Libby bunu bir rastlantıyla öğrenmişti vs Lyie kendini korumak için ikisini de öldürmüştü. Belki Sharon da aynı şeyi öğrenince onu da öldürmüştü. O açıdan bakınca pek bir anlamı yoksa da, sekiz yılda gerçek kanıtların çoğu kaybolmuş ya da yok edilmiş olacaktı, O zaman belirli olan bağlantılar şimdi solup gitmişti. Bir iki not daha yazıp listeye bir daha baktım. Charlie Scorsoni'nin adına gelince yine daha önceki huzursuzluğu hissettim. Onu iki hafta önce, daha kendisiyle tanışmadan araştırmıştım ve temiz çıkmıştı, ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Bana kendimden iğrenme duygusu verse de, Sharon'un öldüğü gece nerede olduğunu öğrenmeliydim, Denver'de olduğunu biliyordum, çünkü oraya telefon etmişim, ama ondan sonra nereye gittiğini bilmiyordum. Arlette onun Tucson'dan ve sonra da Santa Teresa'dan mesaj bıraktığını söylemişti ama oralarda olduğunu da ona Charlie söylemişti. Laurence Fife'in cinayetini işleyecek fırsatı vardı. Bu vakada neden ve kanıt daha ilk başından beri içice geçmişti. Genelde bir sanığın olay anında başka bir yerde bulunmuş olması masumluluğunun kanıtı olarak öne sürülür, ama burada kimin nerede olduğu hiç önemli değildi. Zehirlemede önemli olan bir insanın bir başkasının ölmesini istemesi, zehire ve kurbana erişilebilirliği ve öldürme azmiydi, Ben hâlâ bunları ayıklamayla meşguldüm. İçgüdüm Charlie'yi listeden çıkarmamı söylüyordu ama bu konuda kendimi sorgulamalıydim. Onun gerçekten masum olduğuna inanıyor

muydum, yoksa kendi huzursuzluğumdan mı kurtulmak istiyordum? Başka bir şey düşünmeye çalıştım. İleri gitmeye çalıştım ama yine aynı noktaya dönüyordum. Akıllılık ettiğimi sanmıyordum. Kendime karşı dürüst olduğuma emin değildim. Birden düşüncemin bulanık olabileceği fikrinden hiç hoşlanmadım. Olayın tümü kemiklerimi sızlattıyordu, Charlie'nin ev telefonunu buldum. Duraksadım önce, sonra kendimi toparlayarak numarayı çevirdim. Bunu yapmam gerekiyordu. Telefon dört kere çaldı. Onun PoWers'ın kıyıdaki evinde olabileceğini düşündüm ama orasının numarasını bilmiyordum. Onun evde olmamasını diliyordum. Telefonun beşinci çalışta açıldığını duyunca midem birden altüst oldu. Bu işi daha fazla ertelemenin bir anlamı yoktu,

"Merhaba, ben Kinsey" dedim.

"Merhaba" dedi yumuşak bir sesle. Sesindeki memnunluk elle tutulur gibiydi, yüzünü görür gibi oluyordum. "Senden . bir haber almayı umuyordum. Boş musun?"

"Değilim. Dinle, Charlie. Bir süre seni görmememin iyi olacağını düşünüyorum. Elimdeki bu işi bitirene kadar." Aramızdaki sessizlik çok derindi. "Peki" dedi sonunda.

"Bak, bu kişisel bir şey değil. Bir politika sorunu sadece." "Seninle tartışmıyorum. İsteddiğini yap. Ama 'politika'yı daha önce düşünmemen hiç de iyi olmadı."

"Charlie, öyle bir şey yok. Her şey yerli yerine oturabilir ve zaten ortada büyük bir şey yok, ama beni çok rahatsız ediyor. Ben böyle çalışmam. En büyük kurallarımdan biridir bu. Bu işi anlayana kadar seninle görüşmem."

"Anlıyorum, yavrum" dedi. "Sana iyi gelmiyorsa zaten iyi değil demektir. Fikrini değiştirirsen beni ararsın."

"Dur" dedim. "Lanet olsun, bana böyle davranma. Ben seni reddediyor değilim."

"Öyle mi!" dedi inanmayan bir sesle.

"Sadece bilmeni istedim."

"Eh, biliyorum artık. Dürüstlüğünü takdir ediyorum."

"İlk fırsatta seni arayacağım."

"Yaşamında sana basanlar dilerim" dedi ve telefon kapandı.

Bir elim telefonda olarak kuşku içinde oturdum orada. Onun telefon etmesini istiyordum, ona söylediğim her şeyi silmek istiyordum. Ben rahatlama arıyordum, içinde bulunduğum huzursuzluktan kaçmanın bir yolunu anyordum. Hatta belki de onun bana güçlük çıkarmasını, böylece ona direnip kendi haklılığını hissetmek istiyordum. Bu benim dürüstlüğümün bir sorunuydu, değil mi? Aramızda o kadar şey yaşadıkten sonra sesindeki kınılma berbattı. Belki kendisini reddettiğimi düşünmekte haklıydı. Belki ben kendimle dünya arasında bir boşluğa ihtiyacım olduğu için onu itiyordum, işim de mükemmel bir mazeret oluştuyordu.

Mesleğimi yaparken pek çok insanla karşılaşırım ve onlarla duygusal bir ilişkiye giremezsem ne yana dönebilirim ki? Benim yaşamımın tümü özel detektifliktir. O yüzden sabah erken kalkarım ve onu yapmış olarak gece yatağa girerim.

Çoğunlukla yalnızım, ama neden olmayayım ki? Mutsuz değilim. Neler olup bittiğini öğrenene kadar serbest olmalıydım. O da beni yanlış anlamıştı. Bu iş

bitene kadar canı cehen-nemeydi. Belki ondan sonra -eğer geç kalmamışsak- nerede olduğumuza bakardık. O haklı bile olsa, benim ilişkiyi kesmem bir vicdan aşırılığından bile olmuş olsa, başka bir şeyi maskelemek için bile olmuş olsa, ne fark ederdi ki? Aramızda verilmiş söz yoktu ki. Onunla iki kere yatmıştım. Ona ne borçluydum? Ben aşktan anlamazdım ve inandığımı da söyleyemezdim, içimden bir ses, "Öyleyse neden böyle savunuyorsun kendini?" diye sordu ama ben onu duymazlıktan geldim.

Devam etmek zorundaydım. Bu işten kurtulmanın başka yolu yoktu. Telefonu açıp Gwen'i aradım.

"Alo?"

"Gwen. Ben Kinsey. Bir durum çıktı, konuşmamız gerek sanırım."

"Ne oldu?"

"Seninle yüzyüze konuşmak isterim. Kıyıda Rosie'nin yerini bilir misin?"

"Evet, biliyorum galiba."

"Yarım saate kadar orada buluşabilir miyiz? Önemli."

"Olur elbette. Hele ayakkabılarımı giyeyim. Hemen geliyorum."

"Teşekkür ederim."

"Saatime baktım. 7:45. Bu kere onu kendi alanımda istiyordum.

Rosie'nin yeri boş, ışıklar loştu. Ortalık dünün sigara dumanı kokuyordu.

Çocukken gittiğim sinemalarda kadınlar tuvaleti hep böyle kokardı. Rosie üzerinde tek ayak üstünde duran flamingolar olan basma bir elbise giymişti. Barın bir ucunda oturmuş küçük bir televizyon ekranından gelen ışıktaki gazete okuyordu. Televizyonun sesi kapalıydı. Ben içeri girerken başını kaldırıp baktı, gazeteyi bir kenara bıraktı.

"Akşam yemeği için çok geç" dedi. "Mutfak kapalı. Bu gece kendime izin verdim. Yiyecek bir şey istiyorsan evinde kendin hazırlamalısın. Henry Pitts'e git, sana esaslı bir şey hazırlar."

"Biriyle bir içki içeceğim" dedim. "Doğrusu burası da çok kalabalıkmış."

Sanki gözden kaçırdığı birileri varmış gibi bakındı çevresine. Bara yürüdüm.

Rosie'nin kafatası hafif pembeydi, sanki saçlarını yeni boyamış gibi. Kaşlarında koyu kahve Maybelline kullanıyor olmalıydı. Ve ikisini boyayla birbirine yaklaştırmıştı. Yakında dalgalı bir tek çizgi yapacaktı herhalde.

"Bir erkek buldun mu?"

"Haftada yedi sekiz tane" dedim. "Soğuk Chablis şarabın var mı?"

"Var. Buyur al."

Barın ardına geçtim, bir kadehle tezgâh altı buzdolabından beyaz şarap sürahisini çıkardım. Kadehi doldurup bir iki parça buz attım. Sonra en sevdiğim bölmeyle gidip sahneye çıkmak üzere olan bir aktör gibi zihnen kendimi hazırladım. Kibar olmaktan vazgeçme zamanı gelmişti.

Gwen kırk dakika sonra geldi. Bana karşı gayet iyiydi ama sanki neler söyleyeceğimi tahmin edermişçesine bir gerilim içinde gibiydi. Rosie ayaklarını sürüyerek yanımıza geldi, Gwen'e şöyle bir baktı. Gördüğünü zararsız bulmuş olmalıydı ki, onu doğrudan doğruya bir soruyla onurlandırdı.

"İçecek bir şey ister misin." "Buzlu bir viski, lütfen. Bir bardak da su." Rosie omuzlarını silkti. İnsanların ne içtikleri onu ilgilendirmezdi.

Bana, "Hesaba yazayım mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, şimdi öderim." Rosie bara doğru yürüdü. Gwen ile birbirimize bakınca ikimizin de onun Laurence Fife ile evli olup kusursuz eş rolünü oynarken viski içtiğini söylediğini hatırladığımızı anladık. Şimdi ne rolü oynadığını merak ediyordum doğrusu.

Aklımdan geçenleri okuyarak, "Arada sırada sert bir-şeyler içerim" dedi.

"Neden olmasın?"

Yüzüme bakarak, "Neler oluyor?"

Cesur bir soruydu bu. Bunu bilmek istediğini sanmıyordum ama bana hep konuya doğrudan .doğruya giren biri olarak görünmüştü.

"Colin'le konuştum" dedim. "Seni hatırladı." Tavrındaki değişiklik çok hafifti, gözlerinde korku değilse bile, bir uyanıklık vardı.

"Çok iyi" dedi. "Ben onu yıllardır görmemiştim." Çantasından pudrierini çıkardı, aynada yüzüne baktı, elini saçlarının üzerinden geçirdi. Rosie onun viskisiyle suyunu getirdi. Hesabi ödedim. Rosie parayı cebine sokup bara döndü. Rosie dan bir damla aldı. Kendisini tutuyor, söze kaldığı devam etmeye korkuyor gibiydi. Ben onu şaşırtmaya ettim.

"Laurence'la bir ilişkin olduğunu söylememiştin." Güldü. "Kim, ben mi? Onunla mı? Ciddi olamazsın." Neşesini yarıda kesmek zorundaydım. "Nikki'nin kent dışında olduğu haftasonu Colin seni kıyıdaki evde görmüş. Bütün ayrıntıları bilmiyorum ama bir tahminde bulunabilirim."

Bunu hesaplayıp vites değiştirmesini seyrettim. O da gayet iyi bir artistti ama kendine hazırladığı kılık kullanılmamaktan dökülmeye başlamıştı. Bu oyunu oynamayalı çok uzun zaman olmuştu ve zamanlaması yanlıştı. Okuyacağı metni biliyordu ama aradan sekiz yıl geçtikten sonra gereken tavrı takınmak güç oluyordu. Blöfümü fark etmemişti ve ben de ağzımı açmıyordum. Kafasının içinde neler olduğunu görür gibiydim. İtiraf edip kurtulma ihtiyacı direnemeyecek kadar güçlüydü. Benimle birkaç raund yapmış ve başarılı olmuştu. Ama bu sadece benim hangi düğmelere basmam gerektiğini bilmememden kaynaklanmıştı.

"Pekâla" dedi isyankâr bir sesle. "Onunla bir kere yattım. Ne çıkar bundan, ha? Palm Garden'de karşılaşmıştık. Bunu sana geçen gün az daha söyleyecektim. Nikki'nin kent dışında olduğunu o söyledi. Benimle konuşmasına bile şaşımıştım." Viskisinden iri bir yudum aldı.

Elinden geldiği çabuklukla uyduruyordu ama bu bir plak dinlemekten farksızdı. Duymak istemediğim yerleri kesmeye karar verdim. Sözünü bir kere daha kestim. "Bir kereden fazlaydı, Gwen. Onunla dört başı mamur bir ilişkin vardı. Charlotte Mercer o zaman Laurence'ın üzerinden bir an bile kalkmıyordu ama Laurence o ilişkisini kesmişti. Charlotte onun çok gizli bir iş peşinde olduğunu söylüyor. Bu gizli işin sen olduğuna eminim."

"Bir ilişkimiz olması ne fark ederdi ki? Laurence bunu yıllardır yapıyordu."

Bir süre, sustum, sonra tam etki yaratması için hafifçe öne eğilerek alçak sesle, "Bence onu seri öldürdün" dedim.

Sanki bir fiş çekilmiş gibi yüzündeki bütün canlılık bir anda kayboldu. Bir şey söylemeye çalıştı ama ağzından ses çıkmadı. Kafasının çalıştığını görüyordum ama yeterli çabuklukla bir şey uyduramıyordu. O mücadele ederken ben bastırdım.

"Bana bundan söz etmek ister misin?" Benim de kalbim gümbürdüyordu, koltuk altlarımın ıslandığını hissediyordum.

Başını salladı ama daha başka bir şey yapamadı. Katılıp kalmış gibiydi. Yüzü değişmişti, şimdi insanların uykuda savunmasız oldukları zamanki o bakış vardı. Gözleri parlak ve karanlıktı, yanaklarında iki pembe nokta belirmişti, sanki yapay ışık altında fazla alık sürmüş gibi bir palyaçoğu andırıyordu. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı, kendine hakim olmak için mücadele etti ama son savunma hattı da yarılmıştı ve suçluluk o gösterişli yüzeyden dışarı fırlıyordu. Bunu daha önce de görmüştüm, insanlar belli bir noktaya kadar direnir, sonra çökerlerdi. Aslında bir amatördü.

"Çok itildin ve kırıldın" dedim. "Nikki ile kent dışına çıkmasını bekledin, sonra Diane'ın anahtarlarıyla eve girdin. Plastik şişesine zakkum haplarını koydun ve çıktın."

"Ondan nefret ediyordum" dedi ağzı titreyerek. Gözlerini kırıştırdınca bir damla yaş yağmur damlası gibi bluzuna düştü. Derin bir soluk aldıktan sonra hızlı hızlı konuşmaya başladı "Yaşamımı mahvetti, çocuklarımı aldı, beni soyup soğana çevirdi, hakaret etti, kötülük etti, Tanrım, asla bilemezsin. O adamın zehiri..." Peçeteyi kapıp gözlerini sildi. Her nasılsa Rosie onun bu durumunu fark etmiş görünmüyordu. Sağındaki küçük televizyonda bir Muppets Show vardı.

Gwen içini çekerek önüne baktı. Kadehini alıp iri bir yudum daha içti, içki midesine inerken ürperdi. "Çocuklar dışında hiç vicdan azabı duymadım bile. Ama onlar çok etkilenmişlerdi, bu da beni şaşırttı. Babalarının ölmesi onlar için daha iyiydi aslında." "Peki, o ilişkinin nedeni?" diye sordum. "Bilmiyorum." Kâğıt peçeteyi katladı yine. "O da benim intikamımdı sanırım. Çok egoistti. Direnemeyeceğini biliyordum. Ne de olsa başka biriyle ilişki kurarak ona hakaret etmiştim. Buna katlanamıyordu. Kendisine ait olanı geri isteyeceğini biliyordum. Bunu düzenlemek güç olmadı. Laurence kendi kendine bir şey kanıtlamak istiyordu. Bana neler kaçırdığımı göstermek istiyordu. O seks ilişkisinin belirli bir havası bile vardı. Düşmanlık o kadar yüzeye yakındı ki, ikimize de hastalıklı bir heyecan veriyordu. Tanrım, ondan nasıl da nefret ediyordum. Ve sana başka bir şey söyleyeyim, onu bir kere öldürmek yeterli değildi. Keşke bir daha öldürebilseydim."

Bunun üzerine bana dikkatle baktı ve söylemekte olduğu şeyin büyüklüğünü fark etmeye başladı. "Ya Nikki? O sana ne yapmıştı?"

"Onu beraat ettireceklerini sanmıştım. Hapse mahkûm olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti, ama sonra suçlu bulununca kalkıp onun yerine geçmek istemedim. O zaman artık çok geçti."

"Başka?" diye sordum. Sesimin aksilendiğini fark ediyordum. "Köpeği de sen mi öldürdün?"

"Onunla bir ilgim yoktu. O pazar sabahı kaza geçirdi. Diane onu sokakta bıraktığını hatırladığı için onu oraya götürmüştüm. Köpek sokakta yatıyordu. Ben köpek ezemezdim." Duygularının hassaslığını takdir etmem gerekmiş gibi konuşuyordu.

"Ve her şey yerli yerine oturdu, öyle mi? Bahçedeki zakkum? Yukardaki haplar?"

"Bir tek hap. sadece bir tane hazırladım." "Palavra atma, Gwen."

"Doğru söylüyorum. Yemin ederim. Uzun bir süre düşündüm ama bunun onu öldüreceğinden bile emin değildim. Diane köpeğe çok üzüldüğünden onu evime götürüp yatırdım. Uyur uyumaz anahtarlarını alıp oraya döndüm." Meydan okurcasına konuşuyordu, sanki buraya kadar geldikten sonra bir şey saklamaya gerek yokmuş gibi.

"Ya diğer ikisi?" diye sordum. "Ya Sharon ile Libby Glass?"

Gözlerini kırıştırarak geriledi. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Öyle bir biliyorsun ki!" diyerek ayağa kalktım. "Karşılaştığımız ilk andan beri bana yalan söylüyorsun. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum ve inanmadığımı da sen çok iyi biliyorsun."

Enerjim kendisini şaşırtmış gibiydi. "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bu bilgiyi Nikki'ye iletacağım. Parasını o ödedi. Kararı ona bırakacağız."

Masadan uzaklaşıp kapıya doğru yürüdüm. Gwen ceketiyile çantasını kapıp ardımdan koştu.

Sokağa çıkınca kolumu tuttu, ama ben silkinerek iteledim kendisini.

"Kinsey, dur..." Yüzü bembeyazdı.

"Kendine esaslı bir avukat tutsan iyi edersin" dedim. "Buna ihtiyacın olacak."

Onu orada öylece bırakarak yürüyüp gittim.

25

Kapımı kilitledikten sonra telefonu açıp Nikki'yi kıyıdaki evinde aradım. Telefon sekiz kere çaldıktan sonra kapattım ve içimde bir huzursuzlukla odayı arşınlamaya başladım. Yanlış bir şey vardı.

Ve bunun ne olduğunu bilemiyordum. Bir işin tamamlandığı duygusu yoktu içimde. Hiç. Oysa bu büyük son olmalıydı. Laurence Fife'ı kimin öldürdüğünü bulmak için tutulmuştum ve bulmuştum işte. Son. Ama elimde yarım bir vaka ve pek çok yanıtsız kalan soru vardı. Gwen'in Laurence'ı öldürmesi kısmen tasarlanmış, kısmen de güdüsel bir hareketti, ama gerisi buna bir türlü uymuyordu. Neden? Gwen'in Libby Glass'ı öldürdüğünü hayalimde canlandıramıyordum. Gwen Laurence Fife'tan yıllarca nefret etmişti, onu öldürme yollarını düşünerek heyecanlanmıştı, ama bu işi gerçekten yapacağını belki de hayal bile etmemişti. Zakkum planı birden aklına gelmişti ve bunu başarmanın bir yolunu görmüştü. Karşısına kusursuz bir fırsat çıkmıştı ve o da bunu değerlendirmişti. Libby Glass'ı öldürmek o kadar kolay olamazdı. Gwen onun hakkında nasıl bilgi sahibi

olabilirdi? Nerede oturduğunu nasıl biliyordu? Evine nasıl girebilmişti? Kızın herhangi bir ilaç aldığını nereden bilebilirdi? Gwen'in Vegas'a gittiğini de hayalimde canlandıramıyordum. Sharon'u soğukkanlılıkla öldüreceğini düşünemiyordum. Ne için? Bunun amacı neydi? Laurence'ı öldürmek aralarındaki eski nefreti ortadan kaldırmış, intikam alınmıştı. Ama diğer ikisini neden öldürsündü? Şantaj mı? Açıklama tehdidi mi? Bu Sharon için geçerli olabilirdi. Ama ya Libby Glass için? Gwen şaşkınlığında dürüst-müş gibi görünmüştü. Köpeği öldürdüğünü reddetmesi gibi. Sesinde o gerçek öfke vardı. Hiçbir anlamı yoktu bunun. Eğer bir başkası yoksa. Başka bir katil. Birden ürperdim.

Aman Tanrım. Lyle mi? Charlie mi? Elimle ağzımı kapatarak oturdum. Üçünü de aynı kişinin öldürdüğü fikrini kabullenmiştim. Ama belki de öyle değildi. Belki bir olasılık daha vardı. Onu düşünmeye çalıştım. Gwen, Laurence Fife'ı öldürmüştü. Biri bundan yararlanmış olamaz mıydı? Zamanlama çok yakın, yöntem aynıydı. Böylece aynı olayın devamı olarak görülecekti.

Lyle'ı düşündüm. Yüzünü, o çok hafifçe uyumsuz gözlerini düşündüm: aksi, tetikte ve saldırgan. Ölmeden üç gün önce Libby ile olduğunu söylemişti. Laurence'ın ölümünü duyduğunu biliyordum. Büyük bir zekâya sahip bir insan değildi, ama -uyuşturucu almış bile olsa- başkasının kurnazlığını kopya etmeyi başarabilirdi.

Yanıtlama servisini aradım. "Ben Los Angeles'e gidiyorum. Nikki Fife ararsa ona oradaki Hacienda motelinin numarasını verin, çok önemli olduğunu, beni mutlaka aramasını söyleyin. Kent- dışında olduğumun bilinmesini istemiyorum. Sizi sık sık arayıp gelen mesajları soracağım. Siz sadece benim meşgul olduğumu ve nerede olduğumu bilmediğinizi söyleyin. Anlaşıldı mı?"

"Tamam, Bayan Millhone" diyen operatör telefonu kapattı. Ona, "Bana gelen telefonları alın, ben boğazımı kesiyorum" deseydim de aynı iyiniyetli yanıt verecekti.

Los Angeles'e gitmek bana iyi geldi, olaysız ve sakinleştirici bir yol oldu. Saat dokuzu geçtiği için güneye inen yolda fazla bir trafik yoktu. Solumda kayalık ve ağaçlık olmayan, alçak bir bitki örtüsüyle kaplı tepeler uzanıyordu. Sağımda hemen hemen kolumu uzatsam tutacağım kadar yakın okyanus güm-bürdemekteydi. Summerland'ı, Carpinterria'yı, petrol kuyularını ve Noeldeymiş gibi küçük lambalarla süslenmiş olan enerji istasyonunu geçtim. Bir kazaya uğrayıp ölme dışında bir kaygısı olmamak dinlendirici bir şeydi. Kafam başka şeyleri düşünmekte serbestti şimdi.

Bir yanlışlık, hatalı bir 'tahmin yapmışım ve kendimi acemi gibi hissediyordum. Diğer yandan, herkesin yaptığı tahmini yapmışım. Aynı yöntem, aynı katil. Ama şimdi bunun doğru olmadığını düşünüyordum. Şimdi bence anlamlı olan tek açıklama Libby Glass ile Sharon'u başkasının öldürmüş olmasıydı. Venturo'dan, Oxnard'dan ve eyalet akıl hastanesinin bulunduğu Camarillo'dan geçtim. Akıl hastanesindeki deliler arasındaki şiddet olaylarının genel toplum arasındakine kıyasla çok az olduğunu duymuştum ve buna inanıyordum. Gwen'i herhangi bir şaşkınlığa ya da umutsuzluğa kapılmadan düşündüm. Ben açgözlülük dışında

hiçbir nedeni olmayan bir Marcia Thread-gill'in küçük suçlarını daha rahatsız edici buluyordum. Artık bütün günahların mihenk taşı benim için Marcia Threadgill mi olacaktı? Nefreti anlayabiliyordum -intikam ihtiyacı, eski borçların ödenmesi. "Adalet" fikri buydu zaten: Hesaplaşma,

Büyük bir tepeyi aşıp Thousand Oaks'a yöneldiğimde trafik de arttı; artık yolun iki yanında evler, sonra sıra sıra alışveriş merkezleri vardı. Gece havası rutubetli olduğundan camları indirmiştim. Arkama uzanıp çantamdan küçük tabancamı alıp ceketimin cebine sokarken elime bir tomar kâğıt geldi. Çıkartıp baktım. Sharon Napier'in faturaları. Evinden çıkarken alıp cebime sokmuş, sonra da bir daha hatırlamamıştım. İncelemem gerekecekti. Yanımdaki koltuğun üzerine atıp saatime baktım. Onu on geçiyordu. Kırk beş dakikalık yolum kalmıştı, Otoyoldan çıkınca trafikle karşılaşsam biraz daha fazla. Charlie'yi düşündüm. Acaba mükemmel bir ilişkiyi berbat mı etmişim? O bağışlayıp unutacak bir tipe benzemiyordu, ama kim bilirdi. Benden daha esnekti. Düşüncelerim karmakarışık. Lyle benim Vegas'a gittiğimi biliyordu. Ama Sharon'la ilişkisini kuramıyordum, onu da düşünsem iyi olacaktı. Yine de en iyi olasılık şantajdı. Mektuba "ise hiç akıl erdiremiyordum. Libby onu nasıl ele geçirmişti? Acaba ele geçirmiş miydi? Belki Sharon ile Lyle ortaklıklar. Belki Lyle mektubu ondan almıştı. Belki de mektubu almıyor da, kızın eşyaları arasına yerleştiriyordu. Libby'nin Laurence Fife ile romantik bir bağı olduğu fikrinin desteklenmesi onun işine yarardı. Benim kutuları almak için oraya uğrayacağımı biliyordu. Ben Diane'ı görmek için o gece yolda kalacağımdan o benden çok önce Los Angeles'e gitmiş olabilirdi. Sonra Teğmen Dolan'ı düşünerek gülümsedim. Nikki'nin kocasını öldürdüğünden o kadar emindi, bu açıklama kendisini o kadar tatmin etmişti ki. Döndüğümde ona bir telefon etmeliydim. Yine Lyle'ı düşündüm. O gece onu görmeye niyetli değildim. Gwen kadar kurnaz değildi, ama tehlikeli olabilirdi, Eğer katil o ise. Yine sonuçlara sıçramak hiç doğru değildi. Saat onbiri beş geçte Hacienda'ya vardım ve doğruca iki numaralı odaya gidip yattım. Resepsiyonda Arlette'in kendisinden iki kat şişman olan annesi vardı. Sabah kalktım, duş yaptım, yine aynı elbiseleri giyip arabadan arka koltuğun üzerinde bıraktığım çantamı aldım. Odama dönüp dişlerimi fırçaladım, saçlarımı taradım. Sonra Wilshire ve Bundy sokakları köşesindeki lokantaya gidip yumurta, sosis, peynir, kahve ve portakal suyu ısmarladım. Kahvaltıyı her kim icat ettiyse çok iyi yapmıştı doğrusu.

Hacienda'ya döndüğümde Arlette'in kapıdan bana kolunu salladığını gördüm. Toparlık yüzü kızarmış, gözleri kocaman yanaklarının arasında neredeyse kaybolacaktı. Onun kendi boynunu en son ne zaman gördüğünü düşündüm. Zaman zaman sinir bozucu da olsa ondan hoşlanırdım.

"Biri telefonda seni arıyor. Çok sıkıntılı gibi. Dışarda olduğunu ama görür görmez çağıracağımı söyledim."

Arlette'i uzun zamandır bu kadar heyecanlı görmemişim. Arkamdan soluyarak geldiği halde büroya girdim, tezgâhın üzerine bırakılmış olan almacı kaldırdım.

"Alo?" "

"Kinsey, ben Nikki."

Sesindeki korku neden, diye düşündüm. "Seni dün gece aradım" dedim. "Ne var? İyi misin?"

"Gwen öldü."

"Daha dün akşam konuşmuştum onunla." Kendini öldürdü. Lanet olsun, diye düşündüm.

"Bu sabah. Biri çarpıp kaçmış. Şimdi haberlerde duydum, Çabana Bulvarı'nda koşarken biri arkadan gelip çarpmış ve sonra da kaçmış."

"İnanmıyorum. Emin misin?"

"Evet. Seni aradım, servisin kent dışında olduğunu söyledi. Los Angeles'te ne işin var?"

"Burada bir şeyi kontrol edeceğim, ama akşama dönerim. Bana bak, ayrıntıları öğrenmeye çalış, tamam mı?" "Denerim."

"Cinayet Masası'ndari Teğmen Dolan'ı ara. Ona bunu benim istediğimi söyle."

"Cinayet Masası." Şaşırmıştı.

"Nikki, adam polis. Neler olduğunu bilir. Ve bu bir kaza olmayabilir, o yüzden onun ne diyeceğine bir bakalım, ben döner dönmez seni ararım."

"Peki" dedi kuşkulu bir sesle. "Elimden geleni yaparım." "Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım. "Biri mi ölmüş?" diye sordu Arlette. "Tanıdığın biri mi?"

Yüzüne baktım. Neden Gwen? Neler oluyordu? Arlette ardımdan odama doğru geldi. "Yardım edebilir miyim? Bir şeye ihtiyacın var mı? Berbat görünüyorsun, Kinsey. Hayalet gibi bembeyazsın."

Kapıyı arkamdan kapattım. Gwen'i son görüşümü düşündüm; sokakta duruyordu, yüzü bembeyazdı. Bu bir kaza olabilir miydi? Rastlantı mı? Olaylar çok hızlı geliyordu. Biri paniğe kapılmaya başlamıştı ve ben hâlâ bunun nedenini anlamıyordum.

Kafamda bir olasılık belirdi. Hiç kıpırdamadan durup eski bir film klipi gibi bir daha gözlerimin önünden geçirdim. Olabilirdi. Belki. Her şey yakında açıklanacak, bütün parçalar birbirlerine uyacaktı.

Her şeyi arabanın arkasına fırlatıp resepsiyona uğramadan ayrıldım motelden.

Arlette'e lanet on iki dolarını postayla yollayacaktım.

Sherman Oaks'ta Lyle'in duvarını yaptığı eve varınca kamyonetinin kapı önünde olduğunu gördüm. Artık boşa harcayacak zamanım olmadığı gibi oyun oynamak da istemiyordum. Arabamı kilitleyip evin yan tarafından arkaya yürüdüm. Lyle beni görmeden ben onu görmüştüm. Bir kereste yığını üzerinde eğiliyordu. Soluk blucini, iş botları, gömleksiz, ağzının kenarında sigarası.

"Lyle."

Döndü. Elimdeki tabancayı kendisine doğrultmuştum. Bacaklarımı açmış, tabancayı iki elimle kavramıştım, ciddiye dim. Olduğu yerde dondu kaldı, ağzından tek ses çıkmadı.

Benim sesim gergindi ama tabanca titremiyordu bile. "Senden bazı yanıtlar istiyorum ve şimdi istiyorum" dedim. Sağına baktığını gördüm. Yerde bir çekiç vardı ama yerinden kıpırdamadı.

"Geri dur" dedim. Yavaşça ileri çıkarak çekiçle arasına girdim. Dediğimi yaparken soluk mavi gözleriyle gözlerimin içine bakarak ellerini kaldırmaya başladı.

"Seni vurmak istemiyorum, Lyfe, ama gerekirse vururum."

Bu kere öyle aksi, sinsi ya da küstah bir tavrı yoktu, ilk kez saygı vardı bakışlarında.

"Patron sensin" dedi.

"Bana ağız yapma" diye kestim sözünü. "Havamda değilim. Şimdi yere otur. Şuraya. Ve ben söylemedikçe sakın kırıdayayım deme."

Gösterdiğim çimenlerin üzerine oturdu. Gözlerini üstümden ayırmıyordu.

Tabancayı göğsüne doğru iterken irade gücüyle ellerimin titremesini önlemeye çalışıyordum.

"Bana Libby Glass'tan söz et" dedim. "Onu ben öldürmedim."

"Konu o değil. Neler olduğunu bilmek istiyorum. Bana şimdiye kadar anlatmadıklarını öğrenmek istiyorum. Onu en son ne zaman görmüştün."

Ağzını kapattı.

"Söyle diyorum!"

Gwen kadar akıllı değildi. Tabanca da karar vermesine yardımcı olmuştu.

"Cumartesi."

"Öldüğü gün mü?"

"Evet, ama ben bir şey yapmadım. Onu görmeye gittim, kavga ettik, çok bozulmuştu."

"Pekala, hikâyeyi bırak. Başka?"

Sustu.

"Lyle." Yüzündeki kaslar bir kesenin ağzı gibi büzüldü ve ağlamaya başladı.

Elleriyle yüzünü örttü. Uzun zaman öyle kaldı. Eğer bu konuda da yanılmışsam, her şeyde yanılmışım demekti. Onu bırakamazdım.

"Söyle" dedim Ölü bir sesle. "Bilmem gerekiyor."

Öksürdüğünü sandım ama duyduklarımın hiçkırık olduğunu biliyordum.. Dokuz yaşında, küçük ve zayıf bir çocuktu sanki.

"Ona bir sakinleştirici verdim" dedi. "Benden ilaç istedi, ben de ilaç dolabında bulduğum ilaçtan bir tane verdim. Hatta bir bardak da su verdim. Onu o kadar seviyordum ki."

"Devam et."

"Ondan sonra oradan ayrıldım, ama canım çok sıkıldığı için daha sonra yine gittim ve o zaman da banyoda yerde ölü yatarken buldum. Parmakizlerimi bulup benim bir şey yaptığımı sanacaklarından korkarak her tarafı sildim."

"Ve oradan çıkarken ilaç kutusunu aldın, öyle mi?" Başını sallarken sanki gözyaşlarını geri itmek istercesine parmaklarını gözlerine bastırdı. "Eve dönünce tuvalete boşalttım. Şişeyi de parçalayıp attım."

"Onun ne olduğunu nasıl bildin?"

"Bilemiyorum. Bildim işte. Kuzeydeki adamın öyle öldüğünü duymuştum. Eğer ben olmasaydım ilacı almayabilirdi, ama büyük bir kavga etmiştik ve kendisinden

geçmiş, çılgına dönmüştü. Benden isteyene kadar sakinleştirici ilacı olduğunu bile bilmiyordum ve bunda yanlış bir şey görmemiştim. Sonra da özür dilemeye gittim." En kötüsünü artık atlatmış gibiydi, derin derin içini çekti, sesi yine normale dönmüştü.

"Başka?"

"Bilmiyorum. Telefon fişten çekilmişti. Onun da fişini yerine takıp parmakizlerini sildim. Bir kötülük yapmak istemedim. Yalnızca kendimi korumaya çalışıyordum. Onu zehirleyemez-dim. Yemin ederim ki ona böyle bir şey yapamazdım. Evde parmakizlerini silme dışında benim bu işle hiçbir ilişkim olmadı. İzlerin bana yönelmesini istemiyordum. Ve ilaçların durduğu şeyi de aldım."

"Ama depo bölmesine sen girmedin" dedim. Başını salladı.

Tabancayı indirdim. Bunu yarım yamalak biliyordum ama emin olmak zorundaydım.

"Beni teslim edecek misin?" "Hayır."

Arabaya dönüp oturdum ve tabancayı gerçekten kullanıp kullanmayacağını düşündüm. Sanmıyordum. Zavallı bir oğlanın ödünü patlatacak kadar serttim işte. Arabayı çalıştırıp yola koyuldum. Bir durak daha vardı, sonra Santa Teresa'ya dönüp işi bitirecektim. Katilin kim olduğunu artık bildiğimi sanıyordum.

26

Haycraft ve McNiece'in duvarlarındaki aynalardan birinde kendime baktım. Üstüm başım berbat, saçlarım dağınık, ağzım gergindi. Allison bile beni görünce korkuya kapılmış, yüzündeki önceden prova edilmiş altmış mumluk gülümseme yirmi muma inmişti.

Sesimden palavraya karnımın tok olduğu anlaşılabilecek bir şekilde, "Garry Steinberg'le konuşmak istiyorum" dedim.

"Odasında" dedi çekingen bir tavırla. "Hangisi olduğunu biliyor musunuz?"

Başımı sallayıp iki yana açılan kapılardan geçtim. Garry'nin dar koridorda odasına doğru yürümekte olduğunu gördüm, elindeki açılmamış zarflan bacağına vuruyordu bir yandan.

"Garry?"

Döndü, beni gördüğü anda yüzü aydınlandı, sonra du-raksar bir tavır aldı. "Sen nereden çıktın? Bitkin görünüyorsun."

"Dün gece geldim. Konuşabilir miyiz?" "Elbette, gel."

Sola dönüp odasına girdi, masasının önündeki koltukta duran dosyaları kaldırdı.

"Kahve ister misin?" Postayı masanın üstüne attı.

"Hayır, iyiyim aslında ama aklıma gelen bir şeyi araştırmak istiyordum."

"Anlat bakalım." O da oturdu. "Ben sana bir zamanlar..." "Geçen hafta yani."

"Evet, sanırım geçen haftaydı. Bana Fife'in hesaplarının bilgisayara geçirildiğini söylemiştin."

"Evet, bütün hesapları bilgisayara geçiriyorduk. Bizim için de, müşteri için de böylesi çok daha kolay oluyor. Özellikle vergi zamanlarında."

"Ya defterlerle oynanmışsa?" "Yani zimmet mi demek istiyorsun?" "Evet. Bu hemen görünmez miydi?" "Kesinlikle görünürdü. Sence Fife kendi hesaplarından para mı yürütüyordu?"

"Hayır. Ama bunu Charlie Scorsoni yapıyordu sanırım. Sana sormak istediğim buydu işte. O zaman temsil ettiği miraslardan para çalmış olabilir mi?"

"Elbette. Bu yapılabilir ve hiç de güç değildir, ama saptaması güç olabilir. Bütün iş bunu nasıl yaptığına bağlı." Fikir hoşuna gitmiş gibi bir süre düşündü. Sonra omuzlarını silkti. "Örneğin özel bir hesap, bütün miras hesapları için bir kayyum hesabı açabilir. Ya da bu genel hesap içinde iki üç sahte hesap. Büyük miktarda bir hisse çeki gelince onun belli bir yüzdesini o hesaba aktarır."

"Libby bir aksaklık olup olmadığını anlıyabilir miydi?" "Anlayabilirdi. O tür bir kafası vardı. Hisseleri Moody'nin Hisse Defteri'nden araştırabilirdi. Eğer bir tutarsızlık varsa bunun belgelerini, banka makbuzları, iptal edilmiş çekler falan gibi belgelerini isteyebilirdi."

"Lyle bana Libby'nin evinden sık sık telefon konuşması yaptığını ve bir avukatın yemeğe geldiğini söylemişti. Charlie'nin kendisini koruması için onunla bir ilişki başlatmış olacağını düşündüm sonunda..."

"Ya da ona bir pay sözü vermiştir."

"Libby böyle bir şey yapar mıydı?"

Garry omuzlarını silkti. "Kim bilir? Cbariie yapar mıydı?"

Masasının üzerine baktım. "Evet, yapardı sanırım. Herkes Libby'nin Santa Teresa'lı bir avukatla ilişkisi olduğunu söylüyordu ve her ikisi de aynı şekilde öldüklerinden bunun Fife olduğunu düşünmüştük. Ama bu zimmet işinde haklıysam o zaman, kanıtı ihtiyacım olacak. Dosyalar hâlâ senin evinde mi?"

"Hayır, burada. Öğle paydosunda bir bakarım diye düşünmüştüm. Şimdi sen söyleyince aklıma geldi, Libby'nin öldürüldüğünde ö hesap üzerinde çalıştığından eminim, çünkü polis dosyayı evinde bulmuştu." Garip bir biçimde baktı yüzüme.

"Ona nasıl karar verdin?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Birden aklıma geldi ve her şey yerli yerine oturdu. Charlie bana Fife'in ölmeden bir hafta önce Los Angeles'e gittiğini söylemişti. Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bence Los Angeles'e giden Charlie'ydi ve bu da Laurence'ın ölümünden birkaç gün sonraydı. Libby'nin bir şişe sakinleştirici ilacı varmış, içine bir hap atmıştır ya 'da hepsini değiştirmiştir. Bunu asla öğrenemeyeceğiz."

"Fife'ı da o mu öldürdü yani?"

Başımı salladım. "Hayır, Fife'ı kimin öldürdüğünü biliyorum. Benim tahminim Charlie kendini kurtaracak bir yol bulmuştu. Libby belki onunla işbirliğine yanaşmamıştı. Ya da polise haber vermekle tehdit etmişti. Her ikisi konusunda elimde bir kanıt yok ya." "Eğer bir kanıt varsa bulacağız" dedi. "Dosyalar üzerinde hemen bugün çalışmaya başlayacağım."

"Güzel. Bu iyi olacak işte."

"Kendine iyi bak."

Masanın üzerinden el sıkıştık.

Santa Teresa'ya dönerken Gwen'i düşünmemeye çalıştım. Zaten Charlie Scorsoni'yi düşünmek yeteri kadar sıkıyordu canımı. Onun Sharon öldüğünde nerelerde olduğunu araştıracaktım ama Denver'deki otelinden ayrılıp uçakla Las Vegas'a gitmesi ve beni bulup arkamdan. Fremont'a gelmiş olması mümkündü. Sharon'u, o otelin kafeteryasında tanıdığı birini gördüğünü söylediği anı düşündüm. Şefinin paydosunun bittiğini işaret ettiğini söylemişti, ama yalan söylediğinden emindim. O anda Charlie görünmüş ve beni görünce çekilmiş olabilirdi. Belki de Charlie'nin kendisine para getirdiğini düşünmüştü. Sha-ron, Fife'in Libby Glass'la cinsel ilişkiye girmediğini biliyor olmalıydı. Hesaplar üzerinde konuşmak üzere Los Angeles'e giden Charlie'ydi. Sharon dava sırasında ağzını kapalı tutmuş, zamanını kollamış, elindeki bilgiden yararlanma zamanını beklemişti. Charlie Scorsoni'nin onun nerede olduğunu bilmemiş olması da mümkündü. Düşündükçe her şeyin varsayıma dayandığını görüyordum, ama yine de doğru yolda olduğuma emindim.

Charlie Gwen'i o kazada öldürmüştü bunu ona bağlamanın çeşitli yollar vardı. Herhalde onarılmayı gerektiren bir hasar görmüş olan arabasında saç ve iplik parçaları; Gwen'in üzerinde boya izleri ve cam kırıkları. Hatta belki bir yerden bir de tanık çıkabilirdi. Charlie hiçbir şey yapmasaydı akıllılık ederdi. Bunca yıl sonra kendisine bir dava açmak herhalde olanaksız olurdu. Ama davranışlarında hep bir küstahlık vardı, sanki yakalanmayacak kadar kurnaz olduğunu çevreye yayan bir hava. Kimse o kadar iyi olamazdı. Özellikle son günlerdeki o temposuyla. Yanlış yapması kaçınılmazdı.

Ve neden o ilk zimmet suçundan suçlu bulunmasını? Laurence Fife'in bir şey anlamaması için çok gayret göstermiş olmalıydı. Ama yakalanmış olsaydı bile Laurence'in onu polise teslim edeceğini sanmıyordum. Laurence özel yaşamının aksine işlerinde çok titizdi. Ama yine de Charlie en iyi arkadaşıydı ve dostlukları çok eskilerden geliyordu. Charlie'yi uyarır ya da ortaklığı sona erdirirdi.

Charlie'nin cezaevine gireceğini ya da barodan atılacağını sanmıyordum.

Laurence Fife'in dostluğunu ve güvenini kaybedecekti ki, bunu zimmetine para geçirdiği ilk günden biliyor olmalıydı. Günümüzde beyaz yakalı bir suçlunun bir şöhret, bir kahraman olması, televizyon talk-show'lanna çıkıp çok satan kitaplar yazması gerçeği gülünçtü doğrusu. Onun için kaygılanacak ne vardı ki? Toplum cinayet dışında hemen hemen her şeyi bağışlardı.

Benimle olan ilişkisini düşünmüyordum bile. Beni aptal yerine koymuştu, tıpkı Libby Glass'a yaptığı gibi ve Libby'nin bütün mâsumluğuyla bunu yutmak için daha iyi bir nedeni vardı. Ben kimseyle ilgilenmeyeli çok uzun zaman olmuştu, o riski son aldığımdan bu yana çok zaman geçmişti. Duygu kapılarını kapatıp yoluma devam etmeliydim ama yine de içim rahat değildi.

Santa Teresa'ya varınca Sharon Napier'in evinden aldığım faturaları alıp doğruca büroma gittim. Bunların önemli olabileceklerini ilk kez olarak düşünüyordum. Faturaları soyut bir merakla inceledim. Kadın ölmüştü ve şimdi onun parası ödenmemiş iç çamaşırı, kozmetik ve ayakkabı satın almış olduğunu okumak bana âdeta müstehcenmiş gibi geliyordu. Visa ve Mastercard şirketleri şikâyet

ediyorlardı ve American Express kartını geri istiyordu. Beni ilgilendiren telefon faturası oldu. Mart ayındaki Santa Teresa alan koduna üç telefon edilmiş olması ilginçti. İkisi Charlie Scorsoni'nin bürosunaydı. Aynı gün ve on dakika arayla. Üçüncü numarayı tanımamıştım. Ama rehbera bakınca onun da John Powers'ın kıyındaki evinin numarası olduğunu gördüm.

Hiç duraksamadın Ruth'u aradım. Charlie ona aramızın bozulduğunu söylemiş olamazdı. Onun özel ilişkilerini anlatacak bir tip olduğunu sanmıyordum. Ama eğer kendisi buradaysa acele birşeyler uydurmalıydım. Benim aradığım bilgi Ruth'taydı.

"Scorsoni ve Powers" dedi Ruth.

"Merhaba Ruth. Ben Kinsey Millhone. Charlie orada mı?"

"Merhaba Kinsey. Hayır, yok. İki günlüğüne Santa Maria'ya gitti."

Tanrıya şükürler olsun diye düşünerek derin bir soluk aldım. "Belki de sen bana yardımcı olabilirsin. Bir müşterim için bazı faturaları inceliyordum, onunla bir ilişkisi olmuş sanırım. Yedi sekiz hafta önce onu Sharon Napier adında birinin arayıp aramadığını hatırlıyor musun acaba? Şehirlerarası aramış."

"Yanında çalışan kadın. Evet, hatırladım. Öğrenmek istediğin neydi?"

"Elimdeki kayıttan onun Charlie ile konuşup konuşamadığı pek anlaşılamıyor.

Martin yirmi biri cuma günü telefon etmiş. Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?"

"Elbette" dedi Ruth. "Charlie'yi aradı ama Charlie Bay Powers'in evindeydi.

Numarayı vermem için ısrar etti ama ben Charlie'ye söylemeden bunu yapmak istemedim, kadına beni daha sonra aramasını söyledim. Sonra Charlie'yi aradım, numarayı verebileceğimi söyledi. Umarım kadın seni onu rahatsız etmen için tutmamıştır."

Güldüm. "Ruth, Charlie'ye bunu yapabilir miyim hiç? John Powers'in numarasını görünce kadın belki de onunla konuşmuştur diye düşünmüştüm."

"Hayır. John o haftasonu kent dışındaydı. Genelde ayın yirmibiri civarında bir iki günlüğüne gider. İşte, burada ajandamda da yazılı. Bay Scorsoni köpeklerine bakıyordu."

"Eh, bu da durumu açıklar sanırım. Çok yardımcı oldun. Şimdi de o Tucson yolculuğunu bir kontrol etmem gerek."

"Tucson mı?" Ruth'un sesine bir kuşku gölgesi sızmaya başlamıştı. Sekreterler, birileri almamaları gereken bir bilgiyi istediklerinde, hemen o ses tonunu benimserler. "Neler oluyor, Kinsey? Eğer bunun müşterinle ne ilgisi olduğunu anlarsam belki de sana daha fazla yardımcı olabilirim. Bay Scorsoni böyle şeyler konusunda çok titizdir."

"Her neyse, o başka bir konu. Onu ben kendim de kontrol edebileceğimden senin kaygılanmana gerek yok. Charlie döndüğünde arayıp kendisine sorabilirim."

"İstersen sana Santa Maria'daki motel numarasını verebilirim." Her iki tarafa da çalışıyordu -eğer sorularım yasalsa bana, değilse Charlie'ye yardımcı olacaktı- ama her iki durumda da konuyu Charlie'ye bırakıyordu. Yaşlı bir kadın için çok becerikliydi.

Telefon etmeyeceğimi bile bile numarayı yazdım. Ruth'a Charlie'ye kendisini aradığımı söylememesini söylemek isterdim ama bunu kendimi ele vermeden nasıl yapabileceğimi bilemiyordum. Sadece Charlie'nin ona bu yakınlarda telefon etmeyeceğini umabilirdim. Eğer Charlie'ye telefon ettiğimi söyleyecek olursa Charlie izinde olduğumu hemen anlayacak ve bundan hiç hoşlanmayacaktı. Cinayet Masası'nda Dolân'ı aradım. Yerinde yoktu, önemli olduğunun altını çizdirerek bir not bırakıp döndüğünde beni aramasını bildirdim. Nikki'yi kıyıdaki evinde üçüncü çalışta buldum.

"Nikki, benim. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Çok iyiyiz. Gwen'in ölümü şokundan hâlâ kurtula-madım ama o konuda ne yapacağımı da bilemiyorum. Onu pek tanımazdım ama yine de yazık oldu."

"Dolan'dan ayrıntıları aldın mı? Onu şimdi aradım ama yerinde yoktu."

"Fazla bir şey öğrenemedim. Çok kabaydı. Hatırladığımdan betardi ve bana Gwen'e çarpan arabanın siyah renkli olduğu dışında bir şey söylemedi."

"Siyah mı?" diye kulaklanma inanamayarak tekrarladım. Charlie'nin açık mavi Mercedes'ini düşünüyor ve onu işe karıştıracak bir ayrıntı bekliyordum. "Emin misin?"

"Öyle dedi. Detektifler araba onarımcılarını araştırıyorlar ve henüz bir şey bulamadılar sanırım."

"Çok garip" dedim.

"Bir içki içmeye gelsene. Neler olup bittiğini çok merak ediyorum."

"Belki daha sonra. Açıkta kalmış bir iki şeyi toparlamaya çalışıyorum. Sana başka neye ihtiyacım olduğunu söyleyeyim. Belki de bunu yanıtlayabilirsin. Sana Laurence'ın yazdığı mektubu göstermiştim..."

"Libby Glass'a yazdığı" diye sözümü kesti.

"Evet, ama şimdi onun Elizabeth Napier'e yazıldığından hemen hemen eminim artık."

"Kim?"

"Sonra anlatırım. Onun Gwen'le evliyken ilişkide bulunduğu kişinin Sharon Napier'in annesi Elizabeth Napier olduğunu sanıyorum."

"Oh, şu skandala bak. Bana o konuda fazla bir şey söylemezdi. Charlotte Mercer bana anlattığı için birşeyler biliyordum ama kadının adından hiç emin olamamıştım. O iş ta Denver'e, hukuk fakültesinden hemen sonrasına kadar uzanıyor olmalıydı."

Duraksadım. "Mektubu başka kimin bilebileceği hakkında bir fikrin var mı? Yani onu kim ele geçirebilirdi? Gwen görmüş olabilir miydi?"

"Sanırım. Charlie de. Charlie o boşanmada koca tarafının avukatlarının yanında çalışıyordu ve duyduğum kadarıyla mektubu aşırırmıştı."

"Ne?"

"Çalmıştı. Evet, bunun o mektup olduğuna eminim. Sana o işi anlatmamış mıydım? Charlie mektubu aşırıldı, kanıtları ortadan kaldırdı ve böylece mahkeme dışında anlaşmaya gittiler. Kadın pek kârlı çıkmadı sonunda ama hiç olmazsa Laurence yakayı sıyırmış oldu."

"Mektuba ne oldu peki? Charlie mektubu saklamış olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Ben onun yırtılıp atılmış olduğunu düşünürdüm ama saklamış da olabilir. Ama hiç yakalanmadı ve kadının kocasının avukatı da sanıyorum olayı hiç çözemedi. Bürolardan öteberi kaybolur bilirsin. Belki de sonunda sekreterlerden biri kovulmuştur."

"Gwen bunlara tanıklık edebilir miydi?"

"Ben savcılık bürosu muyum? Gwen'in ne bildiğini ben nereden bileyim?" diye güldü Nikki.

"Eh, bildiği her neyse, artık sessiz" dedim.

"Oh!" Gülümsemesinin hızla solduğunu görür gibiydim. "Bundan hiç hoşlanmadım. Korkunç bir düşünce bu."

"Gerisini seni gördüğümde anlatırım. Eğer oraya gelebilecek durumdaysam, önce telefon eder evde olup olmadığını öğrenirim."

"Buradayız. Anladığım kadarıyla bir ilerleme kaydetmişsin."

"Hem de çok hızlı" dedim.

Veda sözcükleri şaşkın, benimki ise kısaydı.

Daktilomu çıkartıp bildiğim her şeyi ayrıntılı ve uzun bir rapor halinde yazdım. Bir parça daha yerine oturmuştu. Depo bölmesine girildiği o gece mektubu Libby'nin eşyaları arasına yerleştiren Lyle değil, Charlie'ydi. Benim onu bulup kendisinin Laurence Fife'in Libby Glass ile "iliskisi" hikâyesini doğrulayacağını ummuştu. Laurence'ın anahtarlığında Libby'nin anahtarının bulunması da böylece açıklanmış oluyordu. Charlie'nin onu oraya yerleştirmesi güç olmayacaktı. Yorgunluğumu hissederek ama her şeyi kâğıda geçirmek kararlılığıyla hepsini yazdım. Aklımın bir köşesinde bunun bir güvence, bir sigorta poliçesi olduğu vardı ama nasıl bir korunmaya ihtiyacım olduğunu kestiremiyordum. Belki de böyle bir şeye hiç ihtiyacım yoktu. Ama sonunda yanıldığımı anlayacaktım.

27

Raporumu tamamlayıp çekmeceye kilitledim. Sonra gidip arabamı aldım ve Charlie'nin Missile Caddesi'ndeki evine doğru yola çıktım. Onun evinden iki kapı aşağıda her nedense Sükûnet adı verilmiş olan bir ev vardı. Arabamı onun önüne park edip geriye yürüdüm. Charlie'nin evi iki katlı, dışı sarı boyalı, önünde geniş bir pencere olan bir evdi, hemen solunda dar bir araba yolu vardı. Televizyonda bir aile dizisinin açılışı yapılabilecek evlerden biriydi. Akşam saat sekizde gösterime girecek, düzenli, sağlıklı ve çocuklar için uygun bir program. Arabası da yoktu, evde kimsenin olduğunu gösterecek herhangi bir şey de. Omzum üzerinde arkama bakarak garaja doğru yürüdüm. Pencerelerinden beni gözetleyen meraklı komşular bile yoktu. Tek araçlık garaja varınca, yan tarafa gittim, ellerimi gözlerime siper ederek içeri baktım. Garaj boştu. Bir kenarda ahşap bir tezgâh, eski bahçe iskemleleri, toz. Siyah otomobilin kimin olduğunu ve polislerin neden

herhangi bir ipucu bulmadıklarını düşünerek çevreye bakındım. O boşluğu doldurabilirsem Con Dolan'la konuşacak bir şeyim olabilirdi. Onunla nasıl olsa görüşecektim, ama elimde somut birşeyler olmasını istiyordum. Kendi otomobilime dönüp oturdum. Hava kararıyordu. Saate bakınca yediye çeyrek kala olduğunu görerek şaşırdım. Canım bir bardak şarap çekiyordu. Nikki'ye gitmeye karar verdim. Evde olacağını söylemişti. Otomobilimi döndürdüm, yasak bir U dönüşü yapıp Missile'dan otoyola dönerek kuzeye yollandım. La Cuesta'da otoyoldan çıkıp "lüks konut alanı" olarak bilinen Horton Ravine'e girdim. Horton Ravine bir zamanlar bir tek aileninken şimdi yeni zenginlerin ihtiyaçlarını karşılamak için milyon dolarlık parsellere bölünmüştü. Santa Teresa'da Monte-bello'da "eski", Horton Ravine'de "yeni" zenginler yaşıyordu ama aradaki farkı pek ciddiye alan yoktu. Zengin zengindi ve bunun da ne demek olduğunu hepimiz bilirdik. Horton Ravine'de yollar dar ve dönemeçliydi ve görebildiğim tek fark, Montebello'nun aksine buradaki evlerin yoldan görülebildikleriydi.

Daha önce öteki taraftan geldiğim için, John Powers'ın evini az daha kaçıracaktım. Yolla hemen hemen bir düzeyde olan çatısını gördüğüm anda aklıma bir şey geldi, frene basıp arabayı kenara çektim. Kalbim heyecandan gümbürdeyerek bir an öylece oturdum. Anahtarı çıkardım, tabancamı belime sokup elfenerini aldım. Işığı kontrol ettim sonra. Yolun burasında sokak lambası azdı ve olanlar da daha çok süs için konulmuştu ve pek zayıf ışık veriyorlardı. Otomobilden inip kapıyı kilitledim.

Kaldırım diye bir şey yok, yolda yalnızca sarmaşık öbekleri vardı. Evlerin arasında ağaçlıklar uzanıyordu. Powers'ın evine doğru yürüdüm. Karşısında hiç ev yoktu. Her iki yönde otomobil de görünmüyordu. Durakladım. Evde ışık da yoktu. Fenerle önümü aydınlatarak yürümeye başladım. Powers'ın hâlâ kent dışında olup olmadığını ya da köpeklerin nerede olduklarını bilmiyordum. Charlie iki günlük Santa Maria'ya gittiğine göre onları başıboş bırakmış olamazdı.

Gece sakindi, deniz sanki her an patlayacak bir fırtına gibi gümbürdüyordu. Ay ince bir hilaldi. Hava serin ve rutubetliydi. Fenerin ışığı araba park yerinin önündeki beyaz kapıyı aydınlattı birden. Kapının ötesinde John Powers'ın burnu bana dönük arabası vardı ve durduğum yerden bile bunun siyah bir araba olduğunu görebiliyordum. Kapıda bir asma kilit varsa da, eve doğru yürüyüp feneri arabaya çevirdim. Bir Lincoln'du. Yılını kestirememiştim ama eski değildi. Sol yanındaki tampona bakınca sağlam olduğunu gördüm. Kalbimin korkuyla gülmeye başladığını hissettim. Sağ tampon çarpılmıştı, far kırık, metal çerçeve yerinden çıkmış sallanıyordu. Çarpışma anında Gwen'in vücudunu düşünmemeye çalıştım. Bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin ediyordum. Başımın üzerindeki yoldan ani bir fren sesi geldi. Bir araba yola girerken ortalık birden aydınlandı. Feneri söndürerek olduğum yerde çömeldim. Eğer gelen Charlie ise, ölümüm yakındı. Mavi bir parıltı gördüm. Lanet olsun! Ruth'u aramış olmalıydı. Dönmüştü. Biliyordu. Mercedes'in farları doğrudan park yerine

çevriliydi ve aramızda sadece Powers'ın arabası vardı. Araba kapısının çarpıldığını duydum ve koşmaya başladım.

Gelişigüzel kesilmiş çimenler üzerinde koşarken arkamdan hemen hemen hiç gürültü etmeden köpekler gelmekteydi. Dar ahşap basamaklardan kıyıya doğru inerken farların parıltısından gözlerim kamaşmıştı. Bir basamağı kaçırdım, iki basamak aşağı düşerken bir yere tutunmaya çalıştım. Kara köpek arkamdan soluyarak geliyor, tırnakları tahtaları tırmalıyordu. Dönüp baktım. Kara olanı başımın hemen üzerindeydi. Ne yaptığımı düşünmeden uzanıp uzun, ince kemikli bacaklarından birini yakaladığım gibi birden çekiverdim. Köpek şaşkınlıkla havlarken ileri iterek kayalardan aşağı gönderdim. Diğer korkaktı ve basamaklardan ağır ağır iniyordu. Ben dengemi kaybettim ama sonra kendimi toparladım. Kara köpeğin aşağıya yuvarlandığını duyuyordum. Ben de yerde yatarken son birkaç metreyi kayarak indim ve yumuşak kumların üzerine yuvarlandım. Tabanca elimden fırladı. Neyse ki telaşla oraya burayı yoklarken parmaklarım kabzasına değmişti. Feneri ise ne zaman kaybettiğimi bilemiyordum. Kara köpek yine üzerime doğru geliyordu. Hemen hemen üzerime çıkana kadar bekledim, sonra ayağımla sert bir tekme savururken tabancayı da kafasına indirdim. Havlamaya başladı. Saldırmak üzere eğitilmediği belli oluyordu. Benim avantajım onun bana bir tehlike oluşturduğunu bilmemdi, o ise benim ne kadar kurnaz olduğumu yeni anlamaya başlıyordu. Köpek havlayarak geriledi. Acele bir seçim yaptım. Dik yamaçlar kuzeye doğru miller boyunca devam ediyordu. Ve o yolu köpek kapatmaktaydı. Sağımdaki kumsal ise sonunda kente ulaşırdı ve birkaç milden fazla değildi. Köpekten geri geri uzaklaşmaya başladım. Köpek olduğu yerde durup havlamasını sürdürdü. Dalgalar ayakkabılarını aşmaya başlayınca dalgalar arasında ayaklarımı kaldıra kaldıra yürüdüm. Silahı da köpeğe doğrultmuştum. Köpek ileri geri gidiyor, artık sadece zaman zaman havlıyordu. Bir sonraki dalga dizlerime çarparak beni belime kadar ıslattı. Soğun etkisiyle soluğum kesilir gibi oldu, yamacın tepesinde Charlie'yi görünce korkudan donacak gibi oldum. Bahçe ışıklarını yaktığından iri gövdesi heykeli andırıyordu. Bana bakıyordu. Neredeyse belime kadar yükselen suda kumsalın güney ucundaki kayalara doğru yürüdüm. Kaygan ve keskin kayalara vardım, ıslak blucinim ve su dolu ayakkabılarımla güçlkle üzerlerinden geçtim. Altımda keskin midyeler ve çamurlu sular vardı. Bir keresinde ayağım kayd ve bir şey bacağıma pantolonumun dışından ısırdı. Sert kumlara varana kadar durmadım. Burada kumsal da biraz daha genişlemişti.

Dönemeci dönünce Powers'ın evi artık görünmüyordu. Köpeklerden de eser yoktu. Denemiş olsalar bile beni buraya kadar izleyebileceklerini sanmıyordum. Ama Charlie konusunda o kadar emin değildim. Onun basamaklardan aşağı inip beni izlediğini mi, yoksa beklediğini mi bilemiyordum. Korkuyla arkama baktıysam da tepe ışıkların görünmesini bile engelliyordu. Charlie'nin yapacağı tek şey otomobiline binmekti. Eğer benimkine paralel bir yol izlerse kolaylıkla öteki uçta önüme çıkabilirdi. Sonunda ikimiz de LudloW Beach'e çıkacaktık ama geri dönemezdik. Nereye kadar gidebileceğimi bilemeyerek, koşmaya başladım.

Islak giysilerim üzerime yapışıyordu. Ama beni kaygılandıran tabancaydı. Bir kere düşürmüştüm ve kayaların üzerinden geçerken dalgaların üzerime doğru kalktığını biliyordum, Ama ıslandığından emin değildim. Şimdi önümü daha iyi görebiliyordum. Kıyı taşlıktı. Bileğimi burkmayacağımı umdum. Eğer koşamazsam o zaman Charlie beni acele etmeden izleyebilirdi ve çıkış yolum kalmazdı. Arkama bakınca kimseyi göremedim. Kırılan dalgalar da diğer bütün sesleri örtüyordu. Ama orada olduğunu sanmıyordum. Ludlov Beach'e vardığımda orada insanlar ve trafik bulacaktım. Koştuğum süfece korkum sınırlıydı, adrenalin kaçma duygusu dışında tüm duyulan silip sü-pürüyordu. Rüzgâr azalmıştı ama hava soğuktu ve kemiklerime kadar ıslanmıştım.

Kumsal yine daraldı ve yine sığ sulara koşmaya başladım. Nerede olduğumu anlamaya çalıştıysam da, daha önce hiç buralara gelmemiştim. Sol tarafımdaki yamaca doğru uzanan ahşap basamaklar gördüm. Merdiven korkuluğunu gözlerimle yukarı kadar izledim. Burası yamaç boyunca uzanan Sea Shore Parkı olmalıydı. Bir park yeri, yolun karşısında evler vardı. Parmaklığa tutunarak yukarı çıkmaya başladım. Dizlerim ağrıyor, göğsüm zonkluyordu. Tepeye varıp da başımı uzatınca kalbim duracak gibi oldu.

Charlie'nin 450 SL'İ yukarda park edilmiş, farları yamacın kenarındaki çiti aydınlatıyordu. Başımı, hemen çekerek yeniden aşağı inmeye başladım.

Boğazımdan kontrol edemediğim bir inleme yükseliyordu. Soluğum hırıltılı çıkıyor, göğsüm alev alev yanıyordu. Yine kumsala inip bu kere daha hızlı koşmaya başladım. Kum daha yumuşak olduğundan sağa yönelip daha sert olan ıslak kumlara vardım. Şimdi hiç olmazsa biraz ısınıyordum. Islak giysilerim vücudumu .incitıyor, tuzdan sertleşmiş saçlarımdan sular süzülüyordu. Sol dizim yanıyordu ve pantolomun aşağısına doğru ılık bir şeyin aktığını hissediyordum. Kumsal bu kere kayalarla değil de, denizin karanlığına doğru bir kama şeklinde uzanan yamacın kendisiyle kesildi. Dalgalara atıldım, ters akıntı beni alttan çekerek dönemeci aştım. LudloW Beach görünmüştü sonunda. Neredeyse sevinçten ağlayacaktım. Yine koşmaya, beni yolda bırakmayacak bir tempoyu tutturmaya çalıştım. Şimdi ışıkları ve gri göğün önündeki palmiye karaltılarını görebiliyordum. Soluğumu düzenlemeye çalışarak tempomu kıstım. Sonunda ağzım kupkuru, yüzümden tuzlu sular ve terler süzülerek durdum. Yanaklarım ateş gibiydi, gözlerim yanıyordu. Ağzımı elimin tersiyle silip yürümeye başladım. Korku yine sinsice gövdeyi sarmış, kalbim kaburgalarıma çarpıyordu.

Kumsalın bu bölümü temiz ve açıktı ve yüksek yamacın alçalarak kumun düzlüğüyle buluştuğu noktaya kadar uzanıyordu. Onun ötesinde uzun park alanını ve onun da berisinde aydınlık, boş ve davet edici caddeyi görebiliyordum. Kumsal parkı saat sekizde kapandığından otopark da herhalde kilitli olacaktı. Yine de Charlie'nin 450 SL'inin açık mavisi beni sarstı -o koskoca asfaltın boşluğunda tek otomobildi. Farları yanmış, palmiyeleri aydınlatıyordu. Beni görmeden sokağa çıkmam mümkün değildi. Az önce uzaklaşır gibi olan karanlık şimdi bir peçeydi sanki. Açık seçik göremiyordum. O dumanlı karanlıkta hiçbir şey göremiyordum. Sokak ışıkları bu uzaklıktan anlamsız, zalim ve kaprisliydi. Hiçbir şeyi

aydınlatmıyorlar, erişemediğim bir güvenliği işaret ediyorlardı. O neredeydi? Otomobilinde oturmuş, gözleriyle parkı tarıyor, benim ortaya çıkmamı mı bekliyordu? Yoksa palmyeler arasında, kıyıya daha mı yakındı?

Yine sağa dönüp denize girdim. Buzlu su kanımı donduruyordu ama ben yine de dalgalar dizlerime çarparak yürümeye devam ettim. Burada beni görmesi güçlü ve ben onu göre-miyorsam hiç olmazsa o da beni göremeyecekti. Yeteri kadar uzaklaşınca dalgalar arasında çömeldim. Her ne pahasına olursa olsun tabancamı sudan yüksek tutuyordum. Kolum ve parmaklarım uyuşmuştu. Saçım yüzüm çevresinde ıslak tül gibi yüzüyordu. Kumsala fazla bir şey göremeyerek bakıp Charlie'yi arandım. Otomobilin ışıkları hâlâ yanıyordu. Hiç kimse yoktu. Otoparkın belki iki yüz metre soluna kadar yürümüş, şimdi palmyelerden küçük bir vaha ile piknik masaları, çöp kutuları ve telefonlarla bir hizadaydım. Ayaklarımı sıkıca basarak doğruldum, daha da sağa doğru yürüdüm. O her yerde, herhangi bir gölgenin altında olabilirdi. Sonunda ıslak kuma çıktım, karanlıkta sürekli onu arayarak yürüdüm. Her yere aynı. anda bakıyor olamazdı. Çömelerek soluma baktım. Şimdi hareketsiz kalmak zorunda olduğumdan içim yine korkuyla dolmuş, ciğerlerimi buz kaplıyor, boğazımdaki damarlar zonkluyordu. Islak blucinimi ve ayakkabılarımı sessizce çıkarttım.

Kantin tam karşımdaydı: Asmolenden yapılmış dört köşe bir kulübe, pencereleri gece için kepenkle kapatılmıştı. İncecik kumlardan sağa doğru yürürken bileklerime kadar battım. Kumda yürümek suda yürümekten daha güçlü. Birden sıçradım. Oradaydı -solumda. Yine çömelirken görünüp görünmediğimi düşündüm. Yavaşçacık yüzüstü yatıp dirseklerimle kendimi çektim, palmyelerden birinin altına girdim. Soluma bakınca onu bir daha gördüm. Üzerinde beyaz bir gömlek, koyu pantolon vardı. Gölgeler arasına girip piknik masalarının yerleştirildiği yere yürüdü. Arkamda deniz sessizdi, bizim kedi fare oyunumuzun fısıltılı fonu gibiydi. Sağımda menteşeli bir madeni kapağı olan göğüs yüksekliğinde bir çöp tenekesi vardı. Charlie'nin otomobilinin motorunun çalıştığını duyunca şaşırarak arkama baktım. Belki de gidiyordu. Belki beni kaçırdığını sanrış, daha ilerde yakalamaya gidiyordu. O otomobili döndürürken ben bir hamlede çöp tenekesine koştum, kapağı kaldırdım ve ezilmiş karton bardakların, piknik torbalarının, çöplerin arasına süzıldüm. Sırtımla kendime bir yer açtım, bacaklarımı çöplere daldırırken tiksinerik burnumu kıvırdım. Hafifçe doğrulup aralıktan dışarı baktım sonra. Charlie'nin otomobili bana doğru geliyor, farları saklandığım yeri aydınlatıyordu. Gözlerim yerinden fırlamış olarak çömeldim.

Charilie otomobilden indi, ışıkları açık bıraktı. Çömeldiğim yerde ışığın yansıdığını görebiliyordum. Otomobilin kapısını çarparak kapattı, Beton üzerinde ayak seslerini duydum. "Kinsey, burada bir yerde olduğunu biliyorum" dedi. Kıpırdamamaya çalıştım. Soluk almamaya da. Sessizlik.

"Kinsey, benden korkmana gerek yok. Tanrım, bunu bilmiyor musun?" Sesi ısrarlı, yumuşak, ikna edici ve kırgındı.

Hayal mi etmiştim her şeyi? Sesi her zamankinden farksızdı. Yine sessizlik. Ayakseslerinin uzaklaştığını hissettim. Hafifçe doğrulup kapak aralığından baktım. Benden üç metre ilerde durmuş denize bakıyordu. Kıpırtısızdı, vücudu yarıyariya dönüktü. Sonra geri döndü ve ben çömeldim. Ayakseslerinin yaklaştığını duyuyordu. Ellerim titreyerek tabancayı kaldırdım. Çıldırılmışım belki de. Belki de aptallık ediyordum. Saklambaçtan nefret ederdim. Çocukluğumda bile iyi bir saklambaç oyuncusu olamamıştım. Biri bana yaklaştıkça gerginlikten donuma işeyecek gibi olur ve saklandığım yerden çıkardım. Gözlerimin yaşardığını hissettim. Tanrım, ne olur şimdi olmasın, diye düşündüm. Korku keskin bir sancı gibiydi. Kalbimin her atışı bir ıstıraptı, kanım kulaklarımda zonkluyordu. Bu sesi duyuyor olmalıydı. Benim nerede olduğumu mutlaka biliyordu. Kapağı kaldırdı. Farlarının ışığı yüzünde parlıyordu. Bana baktı. Sağ elinde yirmi beş santim uzunluğunda bir kasap bıçağı vardı. Ateş ettim.

§

Santa Teresa emniyeti kısa bir soruşturma yaptı ama sonunda herhangi bir suçlamada bulunmadı. Laurence Fife dosyasında benim Soruşturma Servisleri Bürosu şefine gönderdiğim ve mesleğimi "icra ederken" silahımı ateşlediğim konusunda bir rapor var. Yine dosyada Nikki'nin verdiği beş bin doların kullanmadığım kısmını içeren bir çek bulunuyor. O onaltı gün içindeki hizmetlerim karşılığı 2978 dolar aldım ki, bence bu adil bir rakamdır. Ateş etmiş olmam beni hâlâ huzursuz ediyor. Askerler ve manyaklarla aynı saftayım artık. Kimseyi öldürmek için yola çıkmış değilim. Ama belki Gwen ve Charlie de aynı şeyi söylerlerdi. Kendimi toparlayacağım elbette. Bir iki haftaya kadar yine çalışmaya hazır olacaksam da, asla eskisi gibi olamayacağım. Yaşamınızı basit tutmaya çalışır, bunu asla başaramaz ve sonunda da yalnızca kendinizle başbaşa kalırsınız.

Saygılarımla,

Kinsey Millhone